

ALFRED HITCHCOCK

VỤ BÍ ẨN CON QUÁI VẬT TRÊN NÚI

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

VNTQ

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Alfred Hitchcock

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

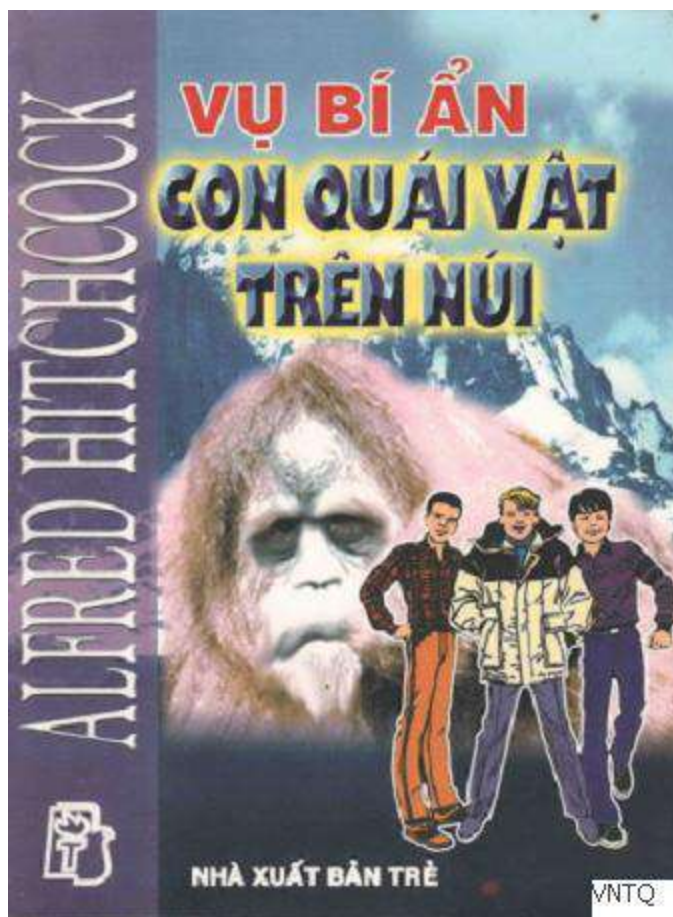
Chương 18

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

VÀI LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Thưa các bạn độc giả, thật là buồn cười khi giới thiệu những nhân vật mà các bạn đã gặp rồi. Vậy những bạn nào đã quen biết Ba Thám Tử Trẻ có thể khỏi đọc lời mở đầu. Mời các bạn này giờ ngay sang chương một.

Ngược lại, nếu các bạn chưa bao giờ nghe nói đến Peter Crench, Bob Andy và “thủ lĩnh” của hai cậu này là Hannibal Jones, thì nên có thêm thông tin về bộ ba này một chút trước khi bắt đầu.

Hannibal Jones là linh hồn của bộ ba. Đó là một cậu bé có hình dáng tròn

trịa và được tạo hóa phú cho một đầu óc thiên tài. Trí thông minh và trí tưởng tượng nhạy bén của Hannibal không đi kèm với tính khiêm tốn, nhưng Hannibal vẫn rất dễ mến. Tuy nhiên “thám tử trưởng”, như Hannibal tự xưng, không được mọi người ưa thích. Một số người cho rằng cậu là một kẻ quấy rối.

Phụ tá của Hannibal là Peter Crentch, “thám tử phó”, là một chàng trai lực lưỡng, có tính thận trọng bẩm sinh và thường trốn tránh nguy hiểm... mà sự nguy hiểm này lại thu hút Hannibal.

Thành viên thứ ba là Bob Andy. Bob có tính tình trầm tĩnh và siêng năng, làm việc bán thời gian ở thư viện, nhờ vậy Bob cung cấp vô số thông tin khi điều tra. Nên Bob thường được gọi là “Lưu trữ Nghiên cứu”.

Ba bạn sống tại Rocky, một thành phố nhỏ ven Thái Bình Dương, không xa Hollywood lắm. Peter và Bob sống cùng ba mẹ. Còn Hannibal, mồ côi từ nhỏ, ở với chú thím, và phụ quản lý cửa hàng bán đồ cổ của chú thím, nổi tiếng khắp vùng.

Đôi khi Hannibal phải bỏ bê việc học hành một chút, khi bị thu hút bởi một vụ đặc biệt hấp dẫn... giống như câu chuyện dấu chân khổng lồ trên tuyết mà các bạn sẽ sắp đọc.

Một người khổng lồ... hay một cái gì đó khác đáng sợ hơn?

Dù gì, Hannibal cũng kiên quyết tìm ra sự thật.

Còn các bạn, nếu muốn biết, thì mời các bạn đọc quyển sách này!

Alfred Hitchcock

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 1

MỘT NGÔI LÀNG GẦN TRỜI

- Úi chà! Peter Crentch thốt lên khi lần đầu tiên thấy Sky Village. Chỗ này giống phim trường quá. Đáng lẽ phải có ai đang quay phim chứ!

Bob Andy đứng trong xe tải nhẹ cạnh Peter thích thú nhìn qua mái cabin xe con đường làng mà xe đang chạy qua.

- Dù sao, người quay phim đó không thể là bác Alfred Hitchcock được. Ngôi làng quá xinh xắn, không thể nào làm cảnh quay phim kinh dị được.

Hannibal Jones đứng dậy cùng hai bạn, rồi tỳ cùi chỏ vào mái cabin.

- Bác Alfred Hitchcock cho rằng bí ẩn có thể xuất hiện bất cứ nơi nào - Hannibal nhắc lại. Nhưng các cậu nói đúng, Sky Village vừa mới thành lập thôi, nghĩa là hiện đại và không có gì lạ.

Xe tải tiếp tục leo lên dốc. Xe chạy qua trước một cửa hàng bán thanh trượt tuyết và đồ thể thao trông rất giống ngôi nhà gỗ trên núi. Ngay bên cạnh là một khách sạn nhỏ có mái nhà bằng rơm giả. Do đang giữa mùa hè, nên cửa hàng và khách sạn đều đóng cửa. Cánh cửa sổ màu xanh da trời che kín cửa sổ của một nhà hàng có bảng đề "*Người Tirôn vui tính*". Vài người đang đi dạo trên những con đường đầy nắng. Trước trạm xăng bên cạnh, nhân viên đổ xăng đang ngủ gà ngủ gật trên ghế.

Xe tải chạy chậm lại rồi dừng ngay trước trạm xăng, Hans và Konrad bước xuống xe. Hai anh em người Đức làm việc cho chú Titus và thím Mathilda của Hannibal được nhiều năm rồi. Hai anh em phụ giúp chú thím dọn dẹp, chọn lọc, sửa chữa và bán những món đồ cũ mà chú Titus đi mua lại.

Hai anh em luôn ăn mặc chỉnh tề khi làm việc. Nhưng hôm nay, thì cả hai đều ăn mặc đặc biệt hơn nữa. Hans mặc một chiếc áo sơ mi thể thao mới như vừa lấy ra khỏi bao, mặc dù đã chạy được một đoạn đường dài từ

Rocky đến Owens Valley, rồi đến ngôi làng thể thao mùa đông nhỏ bé nằm trên cao bên mạn dãy núi Nevada này, li quần của Konrad vẫn còn nguyên vẹn và giày ánh sáng bóng.

- Nhìn kìa - Bob thì thầm với Hannibal. Hai anh đều muốn gây ấn tượng tốt với bà chị Anna.

Hannibal mỉm cười và gật đầu. Ba bạn ở lại trong xe, nhìn thấy Hans và Konrad bước đến gần anh nhân viên đỗ xăng đang ngủ.

- Anh ơi! Hans gọi.

Nhân viên mở mắt ra.

- Anh ơi - Hans nói lại - anh có thể chỉ giúp chúng tôi nhà chị Anna Schmid không?

- Quán trọ Slalom hả?

Người đàn ông đứng dậy khỏi ghế, chỉ cùm cây thông ven đường.

- Khi qua khỏi chỗ cây đằng kia - ông giải thích - anh sẽ thấy một ngôi nhà trắng phía bên trái. Không lầm được đâu. Nhà đầu tiên, qua khỏi đó, đường rẽ về hướng khu cắm trại.

Hans cảm ơn, rồi định leo lên xe lại, thì nhân viên trạm xăng hỏi:

- Chị Anna có biết anh đến không? Tôi mới thấy chị chạy xe qua, cách đây khoảng hai tiếng. Chị ấy đi về hướng Bishop. Tôi nghĩ chị chưa về đâu.

- Vậy chúng tôi sẽ chờ - Konrad tuyên bố.

- Sợ hơi lâu đấy. Mùa hè, các cửa hiệu ở Sky Village đều đóng cửa. Tôi đoán chị Anna phải mất khá nhiều thời gian để đi chợ ở Bishop.

- Ôi! Konrad vui vẻ thốt lên. Chúng tôi sẽ chờ thêm, vậy thôi! Chúng tôi đã chờ bao nhiêu lâu rồi. Lần cuối cùng gặp nhau, cả ba chúng tôi còn là trẻ con. Biết nhau ở quê hương, trước khi di cư sang Hoa Kỳ.

- Ủa. Hai anh là đồng hương của chị Anna hả? Gặp lại các anh chị ấy sẽ vui lắm.

- Không chỉ là đồng hương - Konrad chỉnh. Chúng tôi là bà con với chị Anna. Chị em họ. Chúng tôi định tạo bất ngờ cho chị ấy.

- Hy vọng chị ấy thích bất ngờ - nhân viên đỗ xăng nói.

Rồi anh cười nói thêm:

- Và hy vọng các anh cũng thích bất ngờ. Hai tuần vừa rồi, chị Anna đã làm

nhiều việc lắm....

- Làm gì vậy? Hans hỏi.

- Rồi các anh sẽ thấy!

Mắt anh nhân viên trạm xăng sáng lên tinh nghịch, khiến Hannibal nhớ lại ánh mắt của một vài bà bạn của thím Mathilda, những bà thích chuyện ngồi lê đôi mách.

Hans và Konrad trở lên xe.

- Mình nghĩ ông này biết hết mọi chuyện xảy ra trong làng - Peter nói.

- Chắc là mùa hè không có gì làm - Bob trả lời - ông ấy giết thời gian bằng cách theo dõi những người trong vùng. Ngoài mùa thể thao mùa đông, chắc là trạm xăng đâu có khách để ông ấy nói chuyện. Khi có người, ông ấy nói bù.

Xe đang từ từ leo lên dốc, bỏ lại phía sau tiệm kem còn mở cửa. Tiệm tạp hóa siêu thị của làng cũng như tiệm đồ lưu niệm bên cạnh đều đóng cửa.

- Không hiểu chị Anna bận bịu làm gì suốt hai tuần lễ vừa qua - Peter nói. Khu này nhộn nhịp như cái nghĩa địa ấy.

- Theo lời anh Hans và anh Konrad, thì bà chị họ này năng động một cách phi thường. Chị ấy đến Hoa Kỳ cách đây mười năm, làm nhân viên buồng tại một khách sạn ở New York. Anh Hans kể là sáu tháng sau, toàn bộ nhân viên khách sạn đều thuộc quyền kiểm soát của chị và sáu năm sau, chị đã để dành đủ tiền để mua một quán trọ nhỏ tại Sky Village này. Một năm sau, chị đã lắp đặt thiết bị kéo người trượt tuyết lên dốc. Chắc là thu được khá nhiều tiền.

- Lãi lương khách sạn mà để dành được nhiều tiền thế sao? Peter ngạc nhiên hỏi.

- Chị ấy có một chỗ làm khác, bán thời gian và đã biết đầu tư tiền vào những vụ làm ăn tốt. Chị ấy biết suy tính. Anh Hans và anh Konrad rất tự hào về chị. Hai anh luôn đọc cho chú thím và mình nghe những lá thư chị ấy gửi. Phòng hai anh dán đầy hình của chị. Khi thím Mathilda và chú Titus đột ngột quyết định đóng cửa Thiên Đường Đồ Cổ hai tuần để đi nghỉ, anh Hans và anh Konrad đã quyết định đến đây ngay.

- Sáng kiến tuyệt hay! Peter thốt lên. Nếu không, làm sao bọn mình có điều kiện đi cắm trại trên núi. Mình định thực hiện vài chuyến leo núi... Nghe nói khu cắm trại Sky Village rộng mênh mông và không bao giờ bị quá tải.
- Nó nằm quá xa so với đường cái, nên không thu hút được nhiều khách - Bob giải thích.
- Hy vọng bà chị Anna sẽ không bực mình khi thấy ta xâm lăng như thế - Hannibal nói. Anh Hans và anh Konrad có thử gọi điện thoại trước khi lên đường nhưng chị ấy không có ở nhà. Cũng may là hai anh sẵn sàng cắm trại với ta, trong trường hợp chị không có chỗ cho hai anh.

Xe tải đang khó nhọc leo lên đoạn dốc bất tận. Chẳng bao lâu xe vượt qua cụm cây thông mà nhân viên cây xăng đã chỉ. Ngay sau đó, năm anh em thấy sân trượt tuyết. Đó là một khoảng đất trống trải bên sườn núi... trông trải đến nỗi ta có cảm giác có một người khổng lồ đã xoa bàn tay qua đó để nhổ đi mọi cây cối làm cản trở đường trượt tuyết. Dọc theo bờ dốc, có một loạt trụ sắt nối với nhau bằng dây cáp. Thỉnh thoảng có một cái ghế leo dốc treo ở dây cáp.

Sau nỗ lực cuối cùng, chiếc xe tải dừng trước một ngôi nhà lớn, nhà gần như từa vào sân trượt tuyết. Có tấm bảng treo ở mặt trước ghi:

Quán trọ Slalom

Đó là một ngôi nhà bằng gỗ xinh xắn sơn trắng, sáng lên vui vẻ dưới ánh nắng buổi chiều đẹp trời. Kính cửa sổ không thấy được vì quá sạch. Trái lại với phần lớn các ngôi nhà ở Sky Village, nhà của Anna Schmid không cổ ra vẻ nhà Thụy Sĩ hay nhà Áo. Đó chỉ là một ngôi nhà núi bằng gỗ với cổng rộng lớn phía trước. Cửa vào nổi bật lên nhờ màu đỏ chói. Cây xanh trong những chậu màu mè trang trí phần trước nhà.

Một lối đi rải sỏi dẫn vào bãi đậu xe có một chiếc xe hòm bụi bặm và một chiếc xe đua màu đỏ chói.

Hans và Konrad nhảy xuống xe. Ba Thám Tử Trẻ cũng xuống theo.

- Chị Anna làm ăn được quá! Hans nhận xét.
- Chị Anna luôn thành công, Konrad nói. Nhớ không... Lúc mười tuổi, chị Anna làm bánh còn ngon hơn mẹ. Mà anh em ta cũng luôn đòi sang nhà chị

uống sữa cacao và ăn bánh.

Hans mỉm cười. Mặt trời bắt đầu ngả về đỉnh núi, phía trên sân trượt tuyết. Khí trời mát dần.

- Vậy là ta lại đến nhà chị một lần nữa. Ta hãy vào nhà chờ chị về. Khi đi chợ về, có thể chị sẽ đãi anh em ta ăn ngon như hồi xưa.

Hans và Konrad bước lên các bậc thềm cổng vào nhà. Hannibal, Bob và Peter dừng lại tại chỗ.

- Ba em không vào à? Hans ngạc nhiên hỏi.

- Có lẽ bọn em nên đi xem ngay khu cắm trại ra sao - Bob gợi ý. Hai anh không gặp chị đã lâu rồi. Bọn em không muốn quấy phá.

Hai anh em người Đức phá lên cười.

- Không quấy phá đâu! Hans kêu. Các em không phải người lạ! Bọn anh đã nói nhiều về ba em trong thư. Chị Anna rất khâm phục chiến công của ba em. Chị đã nhiều lần mời bọn anh đến thăm chị và lúc nào cũng nhắc là phải dẫn các em đi cùng!

Ba thám tử vào theo Hans và Konrad. Cửa vào nhà không khóa và dẫn thẳng vào một gian phòng rộng lớn có divan và ghế bành da. Đồ đồng sáng bóng trang trí lò sưởi. Bên phải có cái bàn ăn bốn người. Đối diện có lẽ là cửa nhà bếp. Bên trái, cầu thang gỗ dẫn lên lầu, là phòng ngủ trên đó. Thật ra quán trọ chỉ là một nhà trọ gia đình nhỏ, nhưng thơm mùi xi mới đánh và mùi bánh mì mới nướng.

- Chị Anna ơi! Hans gọi. Chị có ở nhà không?

Không có hồi âm. Konrad lắc đầu.

- Chờ chị ấy đi! Konrad nói và bắt đầu đi một vòng gian phòng rộng lớn để xem xét kỹ. Chị Anna thật có mắt thẩm mỹ. Ở đây, cái gì cũng đẹp hết.

Konrad đột ngột dừng lại trước một cánh cửa hơi thụt vào mà khách không nhìn thấy ngay khi mới bước vào. Mặc dù có bảng “Cấm vào”, cửa đang hé mở.

- Thật là sơ suất - Konrad cười nói. Xem này! Đây là văn phòng bà chủ quán trọ mẫu mực của ta... Vào đi!

- Em không vào! Peter nói.

- Em cũng thế - Bob nói theo. Bọn em không dám vào đâu.

Hannibal hoàn toàn tán thành hai bạn mình và định ngồi xuống một ghế bành, thì giọng của Konrad vang lên đầy lo lắng:

- Ôi! Trời!... Babal! Peter! Bob! Lại đây xem nhanh!

Ba Thám Tử Trẻ chạy nhanh đến ngưỡng cửa văn phòng. Một bàn viết lớn, phủ đầy giấy tờ, nằm đối diện cửa vào. Ngay bên cạnh có tủ hồ sơ với các ngăn kéo mở. Phiếu, hóa đơn và các tài liệu giấy tờ rải đầy dưới đất, lộn xộn cùng với giấy bỏ từ sọt rác cũng bị đổ ra.

Các ngăn kéo bàn viết đã bị lấy ra và kê bên tường. Gần cửa sổ, phong bì, hình ảnh và bưu thiếp xếp thành một đống lung tung. Tủ sách bị xịch ra khỏi tường và những gì chứa trong đó là một mớ hỗn độn khủng khiếp.

- Có tên trộm đã qua đây! Peter nói.

- Đường như thế - Hannibal thở dài. Kẻ làm việc này chắc là vội lắm và không...

Tiếng nói phía sau lưng cắt ngang lời Hannibal.

- Các người làm gì ở đây?

Ba Thám Tử Trẻ quay lại.

Một người đàn ông đang đứng bên dưới cầu thang, chỉ cách đó có vài bước. Và ông đang cầm cây súng!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 2

BẤT NGỜ

- Hả? Có nghe không? Các người làm gì ở đây? Người mới đến hỏi lại và huơ súng lên đe dọa.

Theo bản năng, Peter rụt cổ lại. Người lạ tiến thêm vài bước nữa. Ông ta cao lớn, vai vuông vức và tóc nâu, ánh mắt lạnh lùng và dữ dằn của ông cũng đáng sợ không kém gì cây súng trong tay ông. Ông đột ngột chìa súng vào nhóm người lạ:

- Có chịu trả lời không?

- Anh... anh là ai? Konrad hỏi cà lăm, như bị cây súng thôi miên.

- Tôi mới là người hỏi. Tôi hỏi các người đang làm gì ở đây. Phòng này cấm vào. Đáng lẽ tôi phải...

- Khoan đã!

Hannibal cắt ngang câu nói với giọng của một người lớn. Hannibal đứng thẳng người để không bị mất phân nào trong chiều cao.

- Có thể ông cũng nên giải thích cho chúng tôi.

- Cái gì?

- Rõ ràng văn phòng này đã bị lục soát - Hannibal nói tiếp. Chắc chắn cảnh sát sẽ muốn biết ông đang làm gì ở đây nhất là với cây súng trong tay.

Peter, Bob, Hans và Konrad đứng tập trung phía sau Hannibal trên ngưỡng cửa, quay lưng lại với căn phòng bị lục lội tan hoang. Hannibal chỉ là một cậu bé, nhưng thái độ uy nghi của cậu có vẻ làm cho người đàn ông cầm súng khâm phục.

Người lạ chau mày, rồi hạ súng xuống.

- Các người muốn gọi cảnh sát à? Ông làm bầm.

- Có lẽ đó là việc duy nhất cần làm, Hannibal cương quyết trả lời. Tuy nhiên nên chờ chị Schmid về. Việc nộp đơn kiện là việc của chị ấy.

- Cô Schmid? Người đàn ông hỏi lại.

Rồi ông phá lên cười:

- Thôi, tôi phải cho các người biết rằng...

Ông không kịp nói thêm. Bên ngoài, cửa xe vừa mới đóng lại cái rầm. Tiếng chân bước gấp gấp vang lên ngoài cổng. Cửa vào mở toang ra và một cô gái trẻ xinh đẹp bước vào, tay ôm đầy túi và gói.

- Chị Anna! Hans la lên.

Cô gái mới đến đứng sững lại. Mắt lần lượt nhìn người đàn ông cầm súng, Hans, Konrad, ba cậu bé, rồi quay về người đầu tiên.

- Chị Anna? Hans lập lại, nhưng lần này ngữ điệu hỏi.

- Chị Anna hả? Người đàn ông cầm súng nói theo. Trời! Có lẽ đây là Hans và Konrad, từ Rocky đến! Đáng lẽ tôi phải nhận ra, bởi vì Anna có cho xem hình. Sao các cậu không xưng tên? Lỡ tôi bắn các cậu thì sao!

- Anh là bạn của chị Anna à? Konrad hỏi.

- Theo một nghĩa... thì là bạn. Anna ơi, em quên viết thư cho hai cậu em họ rồi. Em đã hứa là sẽ viết trước khi ta đi du lịch đến hồ Tahoe mà.

Cô gái trẻ như hoàn hồn. Cô nhanh tay đặt gói và túi lên bàn, nhét lại một mớ tóc tuột ra khỏi hai cái bím tóc vàng quấn quanh đầu, rồi nở một nụ cười.

- Hans và Konrad! Cô đưa hai bàn tay ra và thốt lên.

Hai anh em chạy đến ôm hôn chị.

- Bao nhiêu lâu rồi không gặp nhau!

Cô gái đứng xa xa để nhìn hai em họ, rồi cười.

- Hai em thay đổi nhiều quá! Mặc dù có thấy hình của các em gửi, nhưng chị vẫn khó nhận ra hai em.

Cô nói nhanh, gần như không có giọng Đức. Hai anh em có vẻ rất mừng. Rồi Hannibal, Bob và Peter được giới thiệu.

- Hai em đã nói về ba cậu này trong thư - Anna nói.

- Ba em này giỏi lắm! Hans cam đoan.

Rồi Hans nói thêm vài từ bằng tiếng Đức và thân thiện vỗ nhẹ vai Hannibal. Ngay tức thì, nụ cười của Anna biến mất:

- Ta hãy nói tiếng Anh đi! Cô nói.

Và thấy Hans vẫn trả lời bằng tiếng Đức, Anna nói thêm:

- Chị biết là nói tiếng mẹ đẻ thì thích hơn, nhưng chị muốn ta trò chuyện bằng tiếng Anh...

Anna bước đến gần người đàn ông cầm súng, đặt tay lên tay ông:

- Chồng chị không biết tiếng Đức!

- Chồng chị hả? Konrad kêu.

- Chị Anna! Hans cũng thốt lên. Lúc nào thì chị...?

- Tuần vừa rồi - người đàn ông giải thích. Chúng tôi lấy nhau ở hồ Tahoe. Tôi tên là Joe Haveling.

Tiếp theo tiết lộ này là sự im lặng chùng hững. Rồi Peter nói khẽ:

- Hóa ra đây là bắt ngờ mà chị Anna dành cho ta.

Anna phá lên cười. Hans và Konrad hôn chị một lần nữa và chúc hai anh chị sống trăm năm hạnh phúc đầu bạc răng long, rồi xem chiếc nhẫn cưới mới toanh.

Tuy nhiên Hannibal Jones không thích các vụ bí ẩn chưa giải xong. Khi sự hào hứng chung lắng xuống một chút, Hannibal ra hiệu cho chị Anna đến cùng mình ở ngưỡng cửa.

- Chị xem này! Hannibal nói và chỉ giấy tờ bừa bãi dưới sàn nhà. Có kẻ đã lục tung văn phòng này lên. Ở địa vị chị, em sẽ gọi cảnh sát.

Trước sự ngạc nhiên của Hannibal, Anna phá lên cười.

- Buồn cười quá! Cô thốt lên. Hans và Konrad có nói trong thư rằng em là thám tử rất tài. Ha ha ha!

Hannibal không thích bị chế giễu. Cậu đỏ mặt, rồi nhú mào. Anna nhìn thấy.

- Em đừng giận - cô nói. Chị không nghi ngờ gì tài năng của em. Đúng là căn phòng này đã bị lục tung lên. Nhưng không phải bởi một tên trộm mà chỉ bởi hai vợ chồng chị!

Hannibal im lặng một hồi chờ nghe tiếp.

- Các em biết không, chị làm lạc mất một cái chìa khóa - Anna giải thích. Do chìa khóa này rất quan trọng, nên chị đã xới tung phòng này lên.

- Tội em có thể giúp chị tìm ra - Peter nhanh miệng đề nghị. Ít nhất là Hannibal làm được. Bạn ấy chuyên về đồ vật bị thất lạc.

- Tội em rất thích tìm kiếm - Bob nói thêm. Babal ơi, cậu đưa danh thiếp

cho chị Schm... ý em nói bà Haveling đi chứ?

Mặc dù vẫn còn hơi giận, nhưng Hannibal vẫn rút ví ra, lấy tấm card đưa cho Anna. Chị liếc đọc nhanh danh thiếp mang dòng chữ:

BA THÁM TỬ TRẺ

???

Điều tra các loại

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

- Hay quá - chị nói khẽ.

- Cám ơn chị. Hannibal trả lời. Tụi em đã có nhiều chiến công rồi, chị ạ. Tụi em đã từng giải được những vụ bí ẩn làm những người lớn lúng túng. Các dấu chấm hỏi mà chị thấy trên tấm danh thiếp tượng trưng cho các vấn đề tế nhị, các ẩn số bí hiểm... Tóm lại tất cả những gì đòi hỏi một lời giải... lời giải mà nhiệm vụ tụi em là phải tìm cho ra.

Joe Haveling mỉm cười với Hannibal:

- Thăng bé này luôn nói chuyện văn hoa kiểu đó à?

- Ý anh nói, giống như sách hả? Nhưng vì biết nhiều và giàu trí tưởng tượng nữa, nên em mới nói chuyện kiểu đó. Anh chị cứ để Hannibal tìm thử chìa khóa đi, em sẽ tìm ra đấy.

- Tôi không nghi ngờ gì khả năng của Hannibal, nhưng chúng tôi không cần huy động cả một đội quân thám tử nghiệp dư chỉ để tìm một chìa khóa bị thất lạc. Chắc chắn chìa khóa ở đây, nên thế nào cũng sẽ tìm ra thôi.

Anna trả danh thiếp lại cho Hannibal.

- Thôi được - Hannibal nói. Anh chị nói đúng. Rồi sẽ tìm ra chìa khóa thôi. Bây giờ tụi em phải đi. Vùng bên này dãy núi, trời tối sớm hơn và tụi em muốn đến khu cắm trại để dựng lều trước khi trời tối đen.

- Hai anh sẽ cắm trại cùng bọn em - Hans quyết định. Nhưng khi dựng lều xong, thì sẽ quay lại nói chuyện một chút với chị Anna, chị nhé?

Joe Haveling quay sang vợ:

- Anna! Ta chưa kịp mừng đám cưới. Sẵn có hai em họ của em đây, sao không làm luôn? Mà Hans và Konrad không được cắm trại ngoài trời. Ta có thể cho hai cậu ở một trong các phòng trống. Chắc chắn hai cậu sẽ thích ở lại với ta.

Anna có vẻ ngạc nhiên về lời đề nghị. Hans vẫn không rời mắt khỏi chị và định lên tiếng bắt bẻ ngay. Nhưng Konrad ngắt lời:

- Ý kiến hay quá - Konrad kêu. Dù sao bọn em cũng là bà con duy nhất của chị Anna tại Hoa Kỳ.

Konrad nói thêm một cái gì đó bằng tiếng Đức cho chị Anna nghe một mình. Anna sẵn giọng nhắc nhở ngay:

- Chị đã bảo em phải nói tiếng Anh mà! Chị muốn anh Joe hiểu những gì ta nói...

Anna dịu lại khi thấy nét mặt buồn của hai người em họ, rồi mỉm cười:

- Mọi thứ diễn ra nhanh quá, chị không kịp báo tin đám cưới cho hai em. Đừng giận chị nha. Anh Joe là người rất tốt. Anh ấy có thu nhập riêng và định ở lại đây, tại Sky Village, để giúp chị quản lý quán trọ. Mùa đông tới, anh Joe sẽ coi cái máy leo dốc. Hy vọng các em hài lòng... và yên tâm về số phận của chị chứ? Chị nói thêm bằng giọng chua chát hơn.

Hai anh em hơi đỏ mặt. Joe Haveling mỉm cười để xua đuổi không khí khó chịu. Anna vào nhà bếp để cất đồ ăn mới mua về.

- Có lẽ bọn em nên đi thôi - Hans buồn bã nói khẽ.

- Không được! Joe phản đối. Anna nóng tính lắm. Dễ giận, nhưng cũng mau hết giận. Một hai phút nữa là Anna bình thường trở lại bây giờ. Tôi biết Anna rất vui được gặp lại hai cậu. Cô ấy kể rất nhiều về các cậu. Nhưng Anna không thích người khác xen vào đời tư của mình hay làm trái ý mình. Tính tình Anna rất độc lập...

Đúng với dự đoán của chồng, chẳng bao lâu Anna tươi cười quay ra. Hans và Konrad được lên một phòng trống. Cô chị họ giải thích rằng hiện ở quán trọ chỉ có hai khách trọ thôi.

Phần mình, Ba Thám Tử Trẻ đi dạo lều không phải trên khu cắm trại, mà dưới những cây thông mọc gần nhà, phía bên phải. Joe Haveling đã nắn nỉ ba cậu cắm trại tại đó.

Joe giải thích rằng dòng nước chảy qua khu cắm trại vào mùa này có lưu lượng rất yếu, bởi vì trong năm ít tuyết và ít mưa. Ba thám tử sẽ thoải mái hơn nếu ở gần quán trọ để lấy nước.

Haveling cũng năn nỉ để Hannibal, Bob và Peter cùng ăn tối với mọi người tối hôm đó. Hai khách trọ - ông Jensen và ông Smat - cũng sẽ được mời ăn cùng gia đình.

Trước bữa ăn, ba thám tử làm quen với hai khách trọ. Ông Smat nhỏ nhắn và gầy, khoảng năm mươi tuổi. Ông mặc quần soọc và đi một đôi giày leo núi to tướng.

Ông Jensen trẻ hơn, cao hơn và mập hơn. Ông có mái tóc nâu dày cắt ngắn, khuôn mặt bình thường nhưng dễ mến.

Khi Anna dọn món rôti lên bàn, ông Smat phản ứng và lắc đầu không tán thành.

- Lại thịt! Ông nói.

- Thôi ông ơi, đừng giảng morale nữa - ông Jensen thốt lên. Chẳng lẽ ông lại nói nữa. Tôi rất thích món rôti thịt bò, nhưng ông cứ làm cho tôi bị căng cứng lương tâm mỗi khi tôi ăn một miếng. Tôi có cảm giác mình là tên sát nhân.

- Thú vật là bạn của ta - ông Smat nói, ánh mắt xanh dán vào ông Jensen. Bạn bè không được ăn thịt nhau.

Anna đã vui vẻ trở lại và mỉm cười xoa dịu:

- Thôi thôi! Chị nói. Đừng cãi nhau. Trước sau gì con bò cũng chết rồi. Cứ để ông Jensen ăn ngon miệng! Tôi có làm riêng rau muống xào và cà rốt xay cho anh.

- Tốt lắm!

Rồi ông Smat chuẩn bị ăn ngon lành bữa ăn chay của mình, trong khi Joe Haveling cắt thịt dưới ánh mắt thèm thuồng của ông Jensen.

- Có bao giờ chị làm thịt rừng không? ông Jensen đột ngột hỏi. Chiều nay tôi có ngắm được hai con nai trên đường đi Bishop.

- Ngắm à? Bob sững sốt hỏi lại.

- Ông Jensen là một động vật ăn thịt - Smat nói. Nếu được phép, có lẽ ông ấy sẽ ngắm nai bằng súng. Nhưng cũng may là luật pháp cấm việc này, nên

ông bạn đây của ta chỉ được ngắm bằng máy ảnh thôi.

- Tôi làm nghề nhiếp ảnh - Jensen giải thích - chuyên về hình thú vật. Thường các tạp chí nghiêm túc có tiếng mua hình thú vật với giá khá cao, nhất là khi chụp được ngoài thiên nhiên.

Joe Haveling đã cắt xong miếng rôti. Anna chuyển đĩa thịt cho mọi người tự lấy một khoanh.

- Ông Smat đã vô tình làm cho tôi nảy ra một sáng kiến rất hay - Joe nói. Ông đến đây để tìm những vùng núi hẻo lánh nhất mà đi dạo. Tôi nghĩ bụng rằng có thể khu này sẽ thu hút du khách nếu ta quảng cáo một chút. Trên cao - Joe giải thích với Hans, Konrad và ba thám tử - ngay phía trên sân trượt tuyết có một thảo nguyên rộng mênh mông. Chính thảo nguyên này lại nằm phía dưới một khu rừng nguyên sinh, khu này là khu bảo tồn tự nhiên thật sự. Để kéo khách, ta chỉ cần quảng cáo chất lượng thức ăn và giường ngủ, chỉ cách thiên đường trần gian mới này có một cây số.

Ông Smat ngẩng đầu lên khỏi đĩa rau muống xào.

- Nơi đó sẽ không còn là thiên đường nữa khi du khách đặt chân đến.

- Ông đừng lo cho thú vật - Joe cười nói. Vài kẻ hiếu kỳ sẽ không quấy rối chim và gấu bao nhiêu đâu. Mà loài gấu đâu dễ gì để người quấy phá. Gấu vùng này dạn lắm.

- Anh nói thế bởi vì có một con làm ngã thùng rác của anh tối hôm qua - ông Smat bắt đầu nói.

- Nó đã đổ rác ra đầy sân - Joe Haveing càu nhàu.

- Đâu phải lỗi tại loài gấu tội nghiệp - Smat nhận xét. Suốt năm, thời tiết khô hạn dữ quá. Do không tìm đủ thức ăn trên núi, gấu phải xuống làng. Gấu cũng có quyền làm như vậy chứ! Dù sao loài gấu đã sống ở khu này trước khi người đến ở rất lâu.

- Dù gì, tôi khuyên con gấu tối hôm qua không nên quay lại nữa? Joe tuyên bố - Nếu không nó sẽ biết tay.

- Đồ man rợ! Smat nói khế.

Anna can thiệp.

- Thôi! Thôi! Anna la lên. Hai anh không được cãi nhau! Đây là bữa tối ăn mừng... đám cưới mới của tôi. Các anh không được phá hỏng bữa tiệc này!

Cả bàn lại im lặng. Hannibal cố tìm một chủ đề nói chuyện vui vẻ để làm cho không khí bớt căng thẳng. Hannibal đột nhiên nhớ ra là có thấy một hố đào thật to phía sau quán trọ.

- Có phải chị định mở rộng quán trọ không ạ? Hannibal hỏi Anna. Em thấy có công trình đào phía sau nhà. Hố đào có phải để làm móng cho một ngôi nhà mới không?

- Không! Joe Haveling đáp. Chúng tôi định làm hồ bơi.

- Hồ bơi à? Hans ngạc nhiên hỏi lại. Anh định làm hồ bơi ở đây à? Trời lạnh quá, làm sao bơi được!

- Ồ! Ban ngày nắng cũng gắt lắm. Và hồ bơi có sưởi mà. Khi quảng cáo cho vùng nguyên sinh trên núi cao, ta sẽ cho du khách biết thêm là hồ bơi để tắm cho mát sau khi leo núi và đi bộ cả ngày. Thậm chí ta có thể xây thêm mái che cho hồ bơi để dùng luôn vào mùa đông. Thử tưởng tượng xem! Những người yêu thích thể thao sẽ có thể vừa trượt tuyết vừa bơi lội trong cùng một ngày!

- Anh có tham vọng quá không? Ông Jensen hỏi với giọng hơi pha chút mỉa mai khiến Hannibal để ý.

Trước khi chồng của Anna kịp trả lời, tiếng ồn ào vang lên từ ngoài sân. Tiếng kim loại va chạm cho biết là có kẻ lạ vừa làm ngã cái thùng rác to tướng của quán trọ.

Joe Haveling đứng phắt dậy, nhào đến một cái tủ nhỏ dưới cầu thang.

- Không! Đừng! Ông Smat la lên.

Joe lấy ra một cây súng to.

- Đừng! Ông Smat nói lại và lao ra nhà bếp. Tôi sẽ ngăn anh!

- Đừng xía vô chuyện này! Joe Haveling la lên và rượt theo ông Smat.

Hans, Konrad và ba thám tử đi theo vừa đến kịp thời để thấy Smat đang mở cửa sau nhà.

- Cút đi! Chạy đi! Người đàn ông nhỏ hét lên. Trốn đi! Biến đi!

Joe Haveling chụp cánh tay Smat, kéo ông sang một bên. Ba Thám Tử Trẻ thoáng thấy một hình bóng đen to lớn đang chạy về hướng cây bên sân trượt tuyết. Sau đó, Joe Haveling đứng trước cửa chặn mất tầm nhìn. Tiếng súng bắn vang lên khê.

- Xui quá! Haveling cầu nhàu.

- Bắn hụt rồi phải không? Ông Smat mừng rỡ nói.

Joe Haveling trở vào nhà bếp, đóng cửa lại.

- Đáng lẽ tôi phải đánh đòn anh! Joe tức giận nói với ông Smat.

Peter kéo hai bạn ra phía sau. Mọi người trở vào phòng ăn. Nhưng trước khi về chỗ ngồi. Peter thì thầm với hai bạn:

- Các cậu có để ý cây súng không?

- Tất nhiên rồi - Hannibal thì thầm trả lời. Súng bắn thuốc ngủ. Lạ quá. Tại sao lại tấn công con gấu bằng thuốc ngủ trong khi ở nhà có cây súng đạn thật?

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 3

KỂ RÌNH RẬP ĐÊM KHUYA

Hannibal Jones trở người trong cái túi ngủ, mắt nhìn đắm đắm vào bóng tối xung quanh, thông báo lớn tiếng:

- Có một vụ bí ẩn mà Ba Thám Tử Trẻ phải giải!

Bob, nằm gần Hannibal, chống cùi chỏ nhòm người dậy.

- Bọn mình phải đi tìm chìa khóa của chị Anna à? Bob hỏi.

- Không, Bob à. Anh Hans và anh Konrad có nói chuyện với mình sau bữa ăn tối. Hai anh muốn ta điều tra về Joe. Hai anh không thích chồng của chị Anna.

Bên cạnh Bob, Peter nén cái ngáp rồi nói:

- Mình cũng vậy, mình không có thiện cảm với anh ấy lắm. Một kẻ hay cầm súng... đừng chút là lấy súng...

- Đừng quên rằng anh ta sử dụng một loại vũ khí rất đặc biệt: đạn thuốc ngủ! Mình thấy khả nghi quá. Không hiểu anh ấy có một loại súng như thế để làm gì! Tuy nhiên, điều làm cho anh Hans và anh Konrad lo lắng không phải là súng, mà là hồ bơi. Hai anh sợ rằng bà chị họ giỏi giang của mình đã lấy nhầm một kẻ sẽ tiêu xài hết tiền dành dụm được của vợ vào những công trình tốn kém. Phải công nhận rằng kế hoạch xây hồ bơi cạnh một quán trọ khiêm tốn như thế này có vẻ không hợp lý. Đúng là xài sang! Anh Hans và anh Konrad còn lo lắng vì Joe Haveling không có nghề nghiệp. Một người ở tuổi anh ấy phải có việc làm chứ. Cũng đúng là anh Joe có nói là mới hưởng gia tài trước khi gặp chị Anna. Chiếc xe đua màu đỏ là của anh ấy. Anh ấy sống ở Reno trước khi đến đây. Phần tiểu sử này có lẽ đúng, bởi vì xe mang bảng số bang Nevada.

- Vậy bọn mình phải làm gì? Peter hỏi. Đến Reno và tìm kiếm những người từng thuê Joe Haveling hả?

- Mình nghĩ là không cần thiết - Hannibal nói. Bob ơi, ba cậu có quen ai ở

Reno không?

Ông Andy, ba của Bob, là nhà báo ở Los Angeles và do công việc ông quen biết với nhiều nhà báo khác tại khắp các thành phố miền Tây.

- Mình nghĩ là có - Bob trả lời.

- Tốt! Hannibal nói. Cậu hãy gọi điện thoại cho ba cậu ngay ngày mai! Ta sẽ tiết kiệm được thời gian.

Thám tử trưởng kéo cửa lều ra để ngắm mặt trước của quán trọ. Các cửa sổ đều tối.

- Joe Haveling đang trong văn phòng của chị Anna! Hannibal thông báo.

- Chắc là có được phép của vợ - Peter nói sau khi nhìn. Do rèm cửa sổ không kéo lại, có thể thấy Joe đang ngồi ở bàn viết, lo sắp xếp giấy tờ, cất vào bìa hồ sơ.

- Anh ấy sắp xếp lại mọi thứ - Peter nhận xét. Sao chị Anna không làm nhỉ. Thường tính chị rất kỹ, theo lời anh Hans và anh Konrad!

- Chị Anna hơi làm mình thất vọng - Hannibal thú nhận. Và mình nghĩ anh Hans và anh Konrad cũng thất vọng về chị. Trông chị không vui vẻ lắm, khi chồng chị mời anh Hans và anh Konrad ở lại quán trọ. Chị không chịu nói tiếng Đức với hai anh. Thật ra, chị cũng không nói chuyện nhiều với hai anh lắm, kể cả bằng tiếng Anh. Chị để cho chồng mình tiếp khách.

- Các cuộc hội tụ gia đình không phải lúc nào cũng diễn ra theo ý muốn mình - Peter nhận xét. Dù sao, bánh của chị Anna cũng xứng với danh tiếng của chị. À - Peter nói thêm sau khi mò mẫm trong bóng tối - giày mình đây rồi! Nếu anh Joe còn thức, thì mình sẽ đi xin anh một ly sữa và cái gì đó ăn đỡ.

- Sáng kiến hay - Hannibal nói - mình sẽ đi cùng cậu.

- Mình cũng vậy! Bob nói theo.

Ba Thám Tử Trẻ chuẩn bị rời khỏi lều, thì Hannibal đột nhiên đứng yên lại:

- Suyt! Nghe đi!...

Bob và Peter nghe thấy một tiếng động kỳ lạ phía sau lều: như tiếng găm gừ rên rĩ và van xin.

- Gấu! Peter kêu khẽ.

- Đừng động dậy! Hannibal căn dặn.

Tiếng cây khô kêu rắc. Con vật xuất hiện. Nó đứng sừng lại trước cửa lều. Ba bạn thấy hình bóng nó hiện rõ trên nền cửa sổ sáng của văn phòng. Đúng là một con gấu, to tướng và dường như đang đói bụng. Nó ngửi ngửi về hướng ba thám tử.

- Cút đi! Peter kêu khế.

- Suyt! Bob nói. Đừng làm nó sợ.

Con gấu đứng yên nhìn Ba Thám Tử Trẻ. Còn ba bạn, cũng bất động như pho tượng, chăm chú quan sát con gấu.

Chẳng bao lâu con gấu có vẻ không thêm quan tâm đến cái lều và ba cậu bé trong lều nữa... Nó nhảy mũi rồi bước nặng nề ra phía sau quán trọ. Peter thở phào nhẹ nhõm:

- Thoát! Nó đi rồi!

- Nó chỉ muốn lục thùng rác thôi - Bob nói.

Bob không lầm. Vài giây sau, tiếng leng keng của cái thùng rác vang lên. Rồi qua cửa sổ văn phòng, ba bạn thấy Joe Haveling phóng ra cửa. Trước khi anh kịp đến cửa, tia chớp trong xanh bắn ra từ phía sau nhà. Tiếp theo là tiếng hét man dại, rồi một tiếng kêu... tiếng người kêu!

Ba Thám Tử Trẻ không do dự ào ra khỏi lều, chạy đến hiện trường. Khi vừa quẹo góc nhà, ba thám tử nhìn thấy con gấu bỏ chạy thật nhanh trên sân trượt tuyết. Tiếng chạy khác vang lên từ khu cây rậm bên cạnh: dường như có ai đang bỏ đi nhanh, chúi đầu giữa các bụi cây.

Đột nhiên bóng đèn cửa sau sáng lên. Cửa mở và Joe Haveling bước ra, tay cầm cây súng bắn thuốc ngủ. Ánh mắt giận dữ của anh thấy ba thám tử trước, rồi nhìn sang thùng rác. Rác rải đầy đất. Khi đó Joe sững sốt thốt lên một tiếng.

Ông Jensen, nhà nhiếp ảnh chuyên về động vật, đang nằm dài giữa đồng rác. Ông mặc đồ ngủ và áo khoác. Một chiếc dép da nằm cách ông vài bước. Máy ảnh rơi dưới đất và có vẻ bị hư nhiều.

- Sao... - Joe Haveling định nói.

- Tụi em đã nhìn thấy một con gấu lông vàng gần đây - Hannibal giải thích và cúi xuống nhà nhiếp ảnh bất tỉnh. Chắc ông Jensen bị thương rồi!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 4

AI ĐÁNH JENSEN?

Joe Haveling bỏ súng xuống, rồi quỳ cạnh Jensen.

- Các cậu có thấy chuyện gì xảy ra không? Joe hỏi ba thám tử.

- Có con gấu lảng vảng đến gần lều tụi em, sau đó mới tấn công thùng rác của anh. Rồi thì em bị đèn flash làm chói mắt và nghe thấy hai tiếng kêu: tiếng kêu của con gấu và tiếng ông Jensen kêu.

Bây giờ các cửa sổ quán trọ lần lượt sáng đèn lên. Chị Anna là người xuất hiện đầu tiên.

- Anh Joe! Có chuyện gì vậy?

- Ông Jensen! Joe nói ngắn gọn. Ông ấy định chụp hình con gấu đang rình moi thùng rác và bị trúng. Có lẽ ta nên gọi bác sĩ.

Đến lượt ông Smat xuất hiện, tóc bạc trên đầu rối bù. Ông mặc áo khoác ngược.

- Chuyện gì ồn ào vậy? Ông hỏi.

Hans và Konrad đang đến phía sau cũng lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Hans nói. Ồ!... Ông Jensen!

Đúng lúc đó ông Jensen kêu rên, trở người lại, rồi một nhọc ngồi dậy. Joe Haveling có vẻ nhẹ nhõm.

- Có sao không?

Nhà nhiếp ảnh nhả mặt rồi đưa tay ra sau gáy.

- Có kẻ... có kẻ đã đánh tôi! Ông tuyên bố.

- Tôi cho là anh may lắm - Joe Haveling nói. Những người bị gấu tấn công thường là mất mạng.

Jensen đứng dậy được, nhưng phải tựa vào tường quán trọ. Ông lắc lắc đầu, như để cho tỉnh lại:

- Tôi bị tấn công - ông tuyên bố - nhưng không phải bởi con gấu kia. Có kẻ lén từ phía sau lưng, đập đầu tôi.

- Thôi đi nào! Joe Haveling nói. Chắc chắn là con gấu thôi. Ông đã làm nó sợ bằng đèn flash và nó quay lại ông. Loại thú này có khi nhanh nhẹn lắm, ông biết không?

- Tôi biết, nhưng con gấu này không tấn công tôi. Tôi nhìn thấy nó qua cửa sổ phòng. Tôi lấy máy ảnh và đi xuống. Tôi đang chụp hình nó, thì nghe thấy có người phía sau lưng. Đèn flash sáng lên và ngay sau đó... tôi bị đánh!

Jensen đứng thẳng người, trừng mắt nhìn ông Smat đang đứng cạnh Anna.

- Chính là ông! Ông Jensen tố cáo. Chính ông và những suy nghĩ điên rồ về thú vật của ông. Ông sợ tôi xen vào đời tư con gấu đó hay sao?

Joe Haveling nắm cánh tay Jensen:

- Ông bị sốc. Ông bình tĩnh lại đi. Chúng tôi sẽ gọi bác sĩ.

- Tôi không cần bác sĩ. Tôi cần cảnh sát!

- Thưa ông Jensen - Hannibal bước tới và nói - có thể có con gấu thứ nhì. Tụi cháu cũng thấy một con gấu đang leo lên sân trượt tuyết, nhưng tụi cháu cũng nghe tiếng cành cây gãy phía sau lưng.

- Không phải con gấu tấn công tôi - Jensen cứng đầu nói lại, không ngừng nhìn ông Smat bằng ánh mắt dữ dằn.

- Tôi không có thói quen đập đầu đồng loại - Smat gay gắt tuyên bố, mà tôi không thể nào tấn công anh được. Tôi đang nằm ngủ. Cứ hỏi bà Haveling xem. Chị ấy đang ở ngoài hành lang lúc tôi mở cửa phòng.

- Đúng, ông Jensen à - Anna khẳng định. Tôi nghe tiếng động. Tôi khoác áo và đang đi đến đầu cầu thang, thì ông Smat bước ra khỏi phòng.

- Mọi việc xảy ra nhanh quá - Joe nói. Làm sao ông nhớ được chính xác chuyện xảy ra như thế nào... nhất là sau khi bị đập một cú vào đầu.

- Tôi bị đánh bằng nắm đấm! Chứ không phải bằng chân gấu! Jensen vẫn ngoan cố khẳng định. Gấu biết đánh bằng nắm đấm từ bao giờ?

- Đi! Vào nhà đi! Tôi sẽ gọi bác sĩ - Joe Haveling lập lại, và nói chuyện với người bị thương như với con nít đang làm nũng.

- Tôi không cần bác sĩ! Jensen hét lên. Gọi cảnh sát đi. Có một tên tội phạm đang lảng vảng đâu đây, nó đã tấn công người lương thiện.

- Giờ này, thì người lương thiện phải nằm ngủ trong giường - ông Smat nói

- thay vì dùng đèn flash và máy móc quý quái để làm cho thú vật sợ!
- Máy ảnh của tôi! Jensen gào lên và nhìn xung quanh. Ông cúi lượm những gì còn lại của máy ảnh; kể cả một cuộn phim xoắn bị hư.
- Đồ phá hoại! Ông thét lên giận dữ.

Và mọi người có cảm giác lời buộc tội này nhằm chỉ trích ông Smat.

- Nếu máy ảnh bị rớt, thì phải hỏng thôi - ông Smat thản nhiên tuyên bố. Còn nếu ông muốn gọi cảnh sát, thì tôi cũng đồng ý. Chính tôi cũng sẵn sàng nói chuyện với cảnh sát, khi nào họ đến. Trong khi chờ, tôi lên ngủ đây. Xin mọi người đừng đánh thức tôi, nếu không có lý do gì chính đáng nhé.

Bỏ ông Jensen tức giận lại, ông Smat biến mất vào bên trong quán trọ.

- Ông ấy nói đúng - Joe Haveling nói. Tất cả nên về phòng đi.

Anh quay sang Ba Thám Tử Trẻ.

- Còn các cậu hãy về lều đi. Các cậu không nên ở ngoài, khi có một con gấu hung dữ như vậy.

- Không phải là gấu - Jensen gào lên.

- Vậy thì là gì? Hannibal có nghe tiếng cây gãy về hướng rìa rừng. Vậy, trừ phi người nào trong làng tự nhiên nổi điên đi đập đầu người khác, thì phải có một con gấu thứ nhì. Bây giờ, một lần nữa, tôi hỏi anh có muốn tôi gọi bác sĩ không? Nếu gọi cảnh sát trưởng, thì ông cũng chỉ sẽ khuyên anh không nên ra ngoài vào ban đêm để không chọc phá thú hoang, vậy thôi.

Jensen buộc phải nhìn nhận sự đúng đắn trong những lời này.

- Thôi được - ông càu nhàu. Nhưng tôi không muốn gọi bác sĩ. Không cần.

Ông vào nhà, vừa đi vừa xoa sau ót.

Ba Thám Tử Trẻ chỉ mất vài phút để dọn túi ngủ từ lều vào phòng khách tiện nghi trong quán trọ. Ba bạn kiên nhẫn chờ cho hết tiếng động trên nhà, rồi hội ý trong bóng tối.

- Ông Jensen thật may mắn! Peter nói. Bị gấu tấn công mà không bị gì nghiêm trọng... nếu đúng là gấu!

- Cậu nghĩ giống mình - Hannibal chau mày nói khề. Con gấu không thể nào đập đầu một người nào mà không gây trầy xước gì. Mà ông Jensen không bị vết trầy nào. Đầu ông không bị chảy máu.

- Không thể là người ở quán trọ tấn công - Bob nói. Anh Hans và anh Konrad thì hiền lành quá rồi, Joe Haveling đang ở trong văn phòng lúc sự việc xảy ra. Chị Anna và ông Smat cung cấp lẫn nhau chứng cứ ngoại phạm. Cho dù có là nghệ sĩ nhào lộn và biết leo tường, ông Smat cũng không thể nào về phòng kịp để cho chị Anna thấy đúng lúc.

- Vậy đúng là có người ngoài... hoặc một con gấu khác! Hannibal kết luận. Sáng mai, khi trời sáng, ta sẽ thám hiểm khu ven rừng có tiếng động. Mặc dù năm nay hạn hán hoành hành, nhưng hy vọng cũng còn đủ độ ẩm để có cơ may tìm ra vài dấu chân. Khi đó ta sẽ biết kẻ tấn công ông Jensen là gấu hay người...

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 5

CHÌA KHÓA BỊ THẤT LẠC

Hannibal bị đánh thức bởi Peter đang lay cánh tay mình.

- Bọn mình bị lỡ tàu rồi - Peter nói khẽ. Cậu chui ra khỏi túi ngủ xem này...

Hannibal nhồm dậy, ánh sáng mờ mờ lọt vào trong phòng.

- Joe Haveling đã đi trước bọn mình rồi - Peter nói thêm.

- Sao? Bob dụi mắt vươn vai nói.

- Không cần phải xem xét phía sau nhà để tìm dấu vết gì - Peter nói. Các cậu ra xem, nếu không tin. Mình kể sợ các cậu không tin.

Hannibal và Bob đi theo Peter vào nhà bếp. Peter lại gần cửa sổ và mời hai bạn nhìn ra ngoài.

- Thú vị quá! Hannibal nói khẽ.

- Nhưng... thật là vô lý! Bob sững sờ thốt lên và nhìn Joe Haveling đang quét sân.

- Anh ấy đã quét xong rìa rừng rồi - Peter giải thích. Anh Joe vừa làm việc xong thì mình dậy.

- Hừm! Hannibal kêu. Dường như anh ấy cố tình xóa hết mọi dấu vết của kẻ đã tấn công ông Jensen tối hôm qua. Lạ thật.

Thám tử trưởng lặng lẽ ra mở cửa, rón rén bước tới, chân còn đi vớ, rồi đột ngột chào Joe Haveling. Anh ta không thấy cậu tới.

- Chào anh!

Người đàn ông giật mình, rồi mỉm cười.

- Chào! Các cậu ngủ được không?

- Ngủ như chết - Hannibal trả lời. Anh dậy sớm quá - Hannibal vừa nói vừa chùi cây chổi.

Joe Haveling dựng thùng rác trở lên, rồi tiến hành gom rác trước cửa ra vào.

- Sáng nay việc nhiều lắm - Joe giải thích. Việc này trước, rồi sau khi ăn

sáng, còn phải làm tiếp hồ bơi. Cậu về mang giày đi, tôi sẽ chỉ cậu xem...

Peter và Bob đang bình thản đứng cạnh bồn rửa chén khi Joe Haveling và Hannibal trở vào.

- Chào các cậu, Joe nói. Các cậu có muốn xem hồ bơi không?

Sau khi mang giày vào, ba thám tử đi theo Joe đến bờ hồ đào.

- Tôi có thuê hai công nhân từ Bishop đến để đào - Haveling giải thích. Nhưng tôi sẽ tự lắp cốt thép và cho đổ xi măng.

- Hồ này sâu quá! Peter nhận xét.

- Ủ.

- Nhưng em không thấy chỗ nào đủ cạn để đứng cả - Peter nói thêm.

- Đúng.

Peter nhú mày.

- Em chưa bao giờ thấy hồ bơi nào như của anh. Nếu không đứng nghỉ được một chỗ nào đó, thì những người không biết bơi mà chỉ muốn ngâm nước sẽ làm thế nào?

- Những người không biết bơi sẽ không xuống hồ bơi này, vậy thôi! Joe Haveling lầm bầm. Có lần tôi thấy một người không biết bơi bị hụt chân trong hồ bơi. Không có gì hay ho cả.

Hans và Konrad bước ra khỏi nhà, vui vẻ gọi:

- Oi!

- Chúng tôi ở đây! Joe Haveling trả lời.

Hai anh em băng nhanh qua sân để ra cùng anh rể và Ba Thám Tử Trẻ.

- Vậy - Hans nói sau khi nhìn qua thật nhanh - hồ bơi của anh đây à? Trông cũng hay quá chứ.

- Hồ bơi bình thường thôi.

- Anh tự xây lấy à? Konrad hỏi thăm.

- Có thời gian, thành ra tự làm. Trong khi tôi ở đây, thì Anna được rảnh tay làm việc.

- Xây hồ bơi là công việc lớn lắm - Hans nói. Sẵn bọn em ở đây, bọn em sẽ giúp anh một tay.

- Khỏi, khỏi! Haveling nhanh miệng phản đối. Khi đang nghỉ hè, thì phải nghỉ ngơi chứ.

- Giúp anh rẽ là chuyện bình thường thôi - Konrad phán bằng một giọng dứt khoát.

Joe Haveling nhún vai, rồi giải thích cho hai anh em anh định làm gì trong ngày hôm nay. Ba Thám Tử Trẻ trở về quán trọ.

- Anh Hans và anh Konrad có sáng kiến rất hay - Hannibal nói khề. Giúp Joe Haveling sẽ tạo điều kiện để biết thêm về anh ấy.

- Anh Joe có vẻ lạ thật - Peter tuyên bố. Hồ bơi của anh không đúng quy cách.

Sáng hôm đó, bữa ăn sáng diễn ra trong không khí khá căng thẳng. Ông Jensen không nói chuyện với ai và chăm chú ăn, không thèm nhìn ông Smat lần nào. Ông Smat thì ra vẻ gớm ghiếc khi thấy Anna dọn một đĩa xúc xích thịt heo. Chính Anna cũng ăn rất ít, chỉ mời khách ăn thêm... nhưng không được hưởng ứng. Joe Haveling sớm đứng dậy khỏi bàn, bước ra ngoài, cùng Hans và Konrad, để ra làm ở hồ bơi. Ông Smat lấy chiếc bánh mì ngọt, nhét vào túi, rồi ra đi trên con đường về hướng khu cắm trại.

Cuối cùng ông Jensen nói một tiếng “Chào” hờn dỗi với Anna và thông báo ông có công chuyện ở Bishop.

Anna buồn rầu nhìn thức ăn sáng thừa.

- Sáng nay không ai đói bụng - Anna nói khề.

- Nhưng thức ăn rất ngon - Hannibal nói nhanh. Phần em, em ăn rất ngon miệng. Em phải lo theo dõi chế độ ăn uống, em bị mập quá.

- Có gì lạ đâu - Bob cười nói. Lúc bé cậu đã mập rồi, lúc cậu lên truyền hình để quảng cáo cho bột em bé đó.

- Sao? Anna buồn cười thốt lên. Hannibal từng lên truyền hình rồi à?

- Đúng. Bạn ấy là một em bé đặc biệt có năng khiếu!

- Hans và Konrad không nói chuyện này trong thư. Nhưng lại thường nhắc rằng cả ba là thám tử rất giỏi.

- Chị đã thấy danh thiếp của bọn em rồi đó - Hannibal trả lời một cách nghiêm trang.

Hannibal vẫn không quên tiếng cười hơi chế giễu của chị ngày giới thiệu.

- Danh thiếp hả? Có. Thật ra, đáng lẽ chị phải nghiêm túc hơn. Chị đã tìm khắp rồi, mà vẫn chưa ra chìa khóa. Mà chìa khóa đó rất quan trọng. Có thể

các em giúp chị tìm thử.

- Vậy chị nhờ đến dịch vụ của Ba Thám Tử Trẻ à? Hannibal hỏi.

- Nhờ... đến dịch vụ hả? Anna hỏi lại.

- Ý Hannibal muốn biết - Bob giải thích - chị có chính thức cho phép tụi em tìm chìa khóa bị mất hay không. Thường thì người ta trả tiền cho dịch vụ của tụi em. Nhưng trong trường hợp này thì không có chuyện đó. Chị đã tử tế cho bọn em ở nhờ mà!

- Cám ơn - Anna mỉm cười nói. Đồng ý. Chị nhờ đến dịch vụ của các em. Chị xin các em tìm chìa khóa giúp chị. Ngốc quá! Các em biết không, trước khi lên đường đi hồ Tahoe, chị quyết định không mang chìa khóa đó theo. Nên chị tìm được một chỗ giấu rất hay tại đây. Bây giờ thì chị không tài nào nhớ ra chỗ giấu ở đâu. Cứ tưởng là giấu hay lắm... rồi ra nông nổi này đây!

- Cái chìa khóa ấy trông như thế nào? Hannibal hỏi.

- Nhỏ - Anna giải thích, và đẹp. Thật ra, đó là chìa khóa kết sắt ở ngân hàng của chị.

- Bây giờ thì em hiểu tại sao việc tìm ra chìa khóa là quan trọng rồi - Peter nói. Nhưng chị có thể ra ngân hàng và giải thích rằng chị bị mất chìa khóa. Thế nào họ cũng cấp cho chị chìa khác chứ?

- Ba của em cũng có lần bị mất chìa khóa kết sắt ngân hàng giống chị vậy đó - Bob nói thêm. Nhưng đâu có bị rắc rối gì đâu. Tất nhiên là ba em đã phải trả một khoản tiền phạt và người ta thay ổ khóa kết sắt cho ba, nhưng cũng không có gì ghê gớm lắm.

- Đối với chị thì không đơn giản như thế - Anna lúng túng thú nhận. Ở ngân hàng Bishop, ai cũng kính nể chị. Mọi người đều biết chị có trí nhớ tốt và có đầu óc tổ chức. Nên khi chị cần tiền để xây cái kéo lên dốc, ngân hàng không gây khó khăn và cho chị mượn tiền. Nếu ngân hàng biết chị làm mất chìa khóa, thì họ sẽ có ấn tượng không tốt về chị.

- Được rồi - Hannibal ra vẻ quan trọng và nói - Ba Thám Tử Trẻ sẽ cố gắng hết sức để giúp chị. Tìm chìa khóa có lẽ không phải là việc không thể làm được đâu. Quán trọ không lớn lắm. À, mà thường thì chị để chìa khóa ở đâu?

- Trong ngăn kéo bàn viết. Nhưng bây giờ thì...

Anna mở rộng hai tay để tỏ nỗi tuyệt vọng.

- Chị chỉ nhớ là đã nghĩ rằng nhà vắng người trong thời gian chị đi nên có thể bị trộm. Nên chị giấu chìa khóa đâu đó... nhưng chị quên chỗ rồi.

- Tụi em có thể bắt đầu tìm từ văn phòng chị được không? Hannibal hỏi.

- Anh chị đã lục tung căn phòng đó rồi, mà không tìm được gì - Anna khẳng định.

- Tụi em có thể lục một lần nữa - Hannibal nói bằng một giọng đầy hy vọng. Cũng có thể chị bỏ sót một góc kẹt nào.

- Tùy các em!

Anna bắt đầu dọn bàn ăn. Ba Thám Tử Trẻ bước qua văn phòng, ở đó vẫn còn hỗn độn.

- Mình nghĩ thám hiểm hiện trường chỉ mất thời gian thôi, Babal à - Peter nói. Chị Anna và anh Joe đã xáo trộn mọi thứ mà không tìm thấy gì.

- Đúng! Hannibal vừa trả lời vừa ngồi vào bàn viết.

Từ nhà bếp vang lên tiếng chén đĩa và nước chảy.

- Đúng! Nhưng ta có thể tìm hiểu xem Joe Haveling làm gì ở đây tối hôm qua, trong khi mọi người đang ngủ. Đừng quên rằng anh Hans và anh Konrad đã nhờ ta điều tra về chồng của chị họ mình. Ta hãy bắt đầu thử tìm xem anh Joe quan tâm đến cái gì trong phòng này.

Thám tử trưởng tiến hành lục lạo trong đồng giấy đặt trước mặt mình.

- Hừm! Một lá thư của anh Hans và một thư khác của anh Konrad. Cách đây hai năm rồi. Có lẽ chị Anna giữ mọi thư từ của hai em họ.

- Không hiểu tại sao anh Joe lại đọc thư giữa đêm - Bob nói khẽ rồi lấy một quyển sổ trên kệ. Anh Hans và anh Konrad có mặt ở đây bằng xương bằng thịt, thì anh Joe có thể hỏi thăm về các anh mà không cần lục lạo trong thư.

- Đúng, lạ thật - Hannibal thừa nhận và véo môi dưới, đó là dấu hiệu khi thám tử trưởng tập trung suy nghĩ dữ dội.

- Ê! Bob nói. Có cái khác nè. Babal ời, xem quyển sổ này đây. Chị Anna đã ghi vào mọi khoản thu chi. Đây là cột nợ, còn đây là cột có. Cột thứ ba của mỗi trang cho biết số dư, tức là chị Anna có bao nhiêu tiền mặt.

Hannibal lật quyển sổ lớn. Đột nhiên cậu dừng lại.

- Khoản thu mới nhất là cách đây hai tuần - Hannibal thông báo cho Bob và Peter. Vậy là cách đây hai tuần, chị Anna đã thu vào một trăm bảy mươi lăm đô la. Từ đó chị không chi gì nữa. Cột cuối cùng cho biết chị có mười ngàn tám trăm hai mươi ba đô la tiền tiết kiệm.

- Ái chà! Peter thốt lên.

- Nói cách khác, chị Anna khá giàu - Hannibal nói. Ta hãy nhanh nhanh tìm ra chìa khóa cho chị. Sau đó ta sẽ xuống làng và Bob sẽ gọi điện thoại cho ba. Ta cần có những thông tin về tình hình tài chính của Joe Haveling.

- Cậu nghĩ anh ta âm mưu lấy tiền của chị Anna à? Peter hỏi.

- Đó là một khả năng. Dù sao anh Hans và anh Konrad cũng có nghi ngờ về điều này. Anh Joe có vẻ đoán được, và không thoải mái khi có hai anh. Mình đã để ý thấy anh Joe có vẻ không hài lòng khi nghe anh Hans và anh Konrad định giúp anh trong kỳ nghỉ hè ở đây. Điều này vô lý. Hồ bơi cũng vô lý. Quét sân cũng vô lý. Chưa nói đến cây súng bắn đạn thuốc ngủ!

Hannibal ngưng nói để đưa tay lên, ra hiệu im lặng.

Vừa mới có tiếng chân bước. Vài giây sau, chị Anna xuất hiện ngay ngưỡng cửa.

- Sao? Chị hỏi.

- Chị nói đúng - Hannibal trả lời. Chìa khóa không có ở đây. Nhưng tụi em sẽ lục hết phần còn lại của quán trọ. Ông Jensen và ông Smat có phiền gì nếu bọn em xem qua phòng hai ông không? Mà chị có bao giờ nghĩ ra chuyện giấu chìa khóa trong một phòng dành cho khách trọ không?

- Có thể - Anna trả lời. Chị chưa có khách lúc chị đi lấy chồng. Các em cứ xem phòng, tất nhiên là không được đụng đến hành lý của khách.

- Dạ, dĩ nhiên - Hannibal tuyên bố rồi đứng dậy. À mà chị có cần tụi em dọn lại phòng này không?

- Chị phải tự làm - Anna nói. Các em không biết giấy tờ cất chỗ nào.

- Đúng - thám tử trưởng thừa nhận rồi bước ra cửa.

Đột nhiên Hannibal dừng lại, như vừa mới nghĩ ra điều gì.

- Chị có dùng quyển séc trong thời gian gần đây không? Hannibal hỏi. Em không thấy quyển séc đâu hết.

- Chị không có séc - Anna trả lời. Chị thanh toán tất cả bằng tiền mặt.

- Tất cả à? Hannibal chưng hửng hỏi. Nhưng như vậy có nguy hiểm khi giữ tiền ở đây không?

- Tại đây chị chỉ giữ đủ xài thôi - Anna giải thích. Phần còn lại nằm trong két sắt ở ngân hàng. Chính vì vậy mà chị cần phải tìm ra chìa khóa gấp. Chị sắp có những hóa đơn lớn phải thanh toán. Chị cần tiền. Mà chồng chị lại đặt mua ximăng cho hồ bơi nữa. Chị đã hứa là sẽ thanh toán khi gia hàng.

- Bằng tiền mặt à?

- Theo một kiểu, thì như vậy chắc chắn hơn - Anna tuyên bố. Nếu chị có quyển séc, thì sợ có ai lấy cắp rồi rút ra những khoản tiền lớn bằng cách giả chữ ký của chị. Chị sẽ không phát hiện được ngay. Sẽ là thảm họa.

- Em nghĩ không nên làm như vậy - Hannibal nói. Nếu chị trả mọi thứ bằng tiền mặt thì người ta sẽ nghĩ rằng thỉnh thoảng chị giữ nhiều tiền ở nhà. Sợ người ta nghĩ đến chuyện ăn cắp tiền của chị.

Anna mỉm cười:

- Chồng chị sẽ dùng súng, nếu có ai đột nhập vào nhà này.

- Em biết chắc là anh sẽ dùng súng - Peter lầm bầm.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 6

NÚI CON QUÁI VẬT

Ba Thám Tử trẻ dành toàn bộ thời gian còn lại trong buổi sáng để lục soát cả quán trọ thật kỹ. Ba bạn kéo thăm lên, nhìn vào mọi ngăn kéo, xem xét phần trên cao các cửa sổ và cửa. Peter leo lên ghế đầu tháo những cái đĩa trang trí tường ra xem. Bob kiểm tra chén đĩa trong tủ và thậm chí dò thử thùng bột và thùng mút. Hannibal thám hiểm kỹ các phòng ngủ trên nhà. Cả ba tìm kiếm kỹ lưỡng trong tầng mái và tầng hầm.

Tủ treo quần áo của Anna cũng không bị bỏ qua: ba thám tử lục tất cả các túi và thậm chí xem bên trong từng chiếc giày nữa.

- Chị có chắc là chìa khóa ở đây không? Hannibal hỏi vào giờ ăn trưa. Chị có chắc là chị không bị mất chỗ nào không... có thể là bị đánh mất tại ngân hàng lần cuối cùng chị đến đó?

Anna chắc chắn.

- Em không hiểu gì cả - Peter tuyên bố. Bọn em đã tìm khắp nơi rồi. Làm sao chị có thể nghĩ ra một chỗ giấu đặc biệt như thế, rồi bây giờ lại không nhớ ra nữa?

- Chị bị quên đột xuất - Anna vừa thở dài vừa dọn bàn ăn. Càng cố nhớ, chị càng không nhớ ra được gì.

- Chị đừng tra tấn đầu óc nữa - Hannibal khuyên. Chị sẽ nhớ ra lúc chị ít nghĩ đến nó nhất.

Khi ăn trưa xong, Ba Thám Tử Trẻ ra sân sau nhà. Hannibal đứng lại để xem xét nền đất. Đất được quét kỹ đến nỗi chỉ còn dấu chân đi lại của những người làm hồ bơi.

- Hannibal ơi!

Hans đang đứng gần hố đào và gọi ba thám tử. Còn bên trong hồ bơi tương lai vang lên những tiếng búa đập mạnh.

Hannibal, Bob và Peter bước tới, nhìn xuống cái hố to tướng. Konrad đang

ở dưới đáy, đóng đinh vào những tấm ván tạo thành ketxon. Xi măng sẽ được đổ vào đó.

- Sao? Hans hỏi. Các em có tìm được gì chưa?

Konrad ngừng tay để nghe câu trả lời.

- Bọn em đã tìm chìa khóa khắp nơi - Hannibal giải thích - nhưng không thấy đâu hết. Bây giờ tụi em định điều tra về Joe Haveling. Em chắc chắn là sắp có thông tin về anh ấy. À mà anh Joe đi đâu rồi?

Hans chỉ lên phía trên cao sân trượt tuyết.

- Anh ấy cho đầy đồ vào balô, lấy súng rồi lên trên đó. Anh nói là có việc phải làm trên thảo nguyên. Chắc phải còn lâu anh ấy mới trở xuống.

Ba Thám Tử Trẻ chia tay với hai anh em người Đức và xuống làng. Chẳng bao lâu, ba bạn đến trạm xăng nơi anh Hans và anh Konrad đã hỏi đường hôm qua. Không thấy anh nhân viên đổ xăng đâu, còn trạm xăng thì đóng cửa. Bob nhìn thấy buồng điện thoại công cộng dùng được. Bob chui vào đó để gọi cho ba.

- Sao? Peter hỏi khi thấy Bob ra.

- Thì mình bị ba mắng, như mọi khi, vì mình đã quấy ba trong giờ làm việc. Nhưng ngoài chuyện đó ra, thì bọn mình rất may. Ba quen với một chú nhà báo ở Reno và sẽ hỏi thông tin về Joe Haveling. Ba nói là tối nay phải gọi về nhà.

- Công việc có vẻ tiến triển tốt - Hannibal nhận xét.

Ba bạn đi ngược đường lại về Quán Slalom, vượt qua khỏi quán trọ, rồi quẹo về hướng khu cắm trại.

- Kỳ nghỉ hè này diễn ra không đúng như dự kiến - Peter đột nhiên nói. Đáng lẽ bọn mình phải cắm trại ngay giữa thiên nhiên, quan sát động vật và bơi trong các ghềnh thác trên núi. Thay vì vậy, bọn mình ngủ ở quán trọ và ăn ở bếp của chị Anna.

- Bọn mình cũng có thể cắm trại ngoài trời vậy - Bob trả lời. Mình đề nghị dựng lều ở khu cắm trại ngay chiều nay. Có lẽ anh Hans và anh Konrad sẽ không theo bọn mình, vì muốn quan sát Joe Haveling. Nhưng đâu có gì bắt buộc bọn mình làm giống hai anh.

Hannibal mỉm cười:

- Vậy cậu không sợ gấu à? Hannibal hỏi.

- Con gấu mà bọn mình thấy hôm qua đâu có hại gì bọn mình. Nó chỉ đi kiếm ăn thôi.

- Dù sao ông Jensen cũng bị đánh! Hannibal nhắc. Kẻ tấn công là ai? Và tại sao Joe Haeling đã xoá hết mọi dấu vết sáng nay?

Sau khi rẽ lần cuối, ba bạn nhìn thấy khu cắm trại trước mặt. Có năm chỗ đốt lửa trại bằng đá ấn xuống đất và năm cái bàn gỗ để ăn ngoài trời. Bên phải có con suối, nhưng không có nước. Cuối khu cắm trại, một con đường mòn ngoằn ngoèo đâm sâu vào bụi cây.

Peter nhìn qua toàn bộ quang cảnh, rồi lấy tay xoa tóc.

- Mình hiểu Joe Haveling muốn gì khi nói đến vấn đề nước trong vùng. Nếu cắm trại ở đây, thì bọn mình sẽ phải về quán trọ lấy nước.

- Rõ ràng là một trở ngại lớn - Hannibal thừa nhận. Ngoài ra mình không thích đi xa quán trọ quá, ít nhất là khi chưa biết gì hơn về Joe Haveling. Mình thấy anh này có vẻ khả nghi quá. Rồi chuyện ông Jensen bị tấn công...

- Chắc chắn thủ phạm không phải là Joe Haveling! Bob phản đối. Chính mắt bọn mình đã thấy anh trong quán trọ lúc ông Jensen bị đập đầu mà.

- Dĩ nhiên là không phải Joe Haveling! Thám tử trưởng thừa nhận. Nhưng dù sao, cũng có chuyện gì đó thật mờ ám trong quán trọ này. Và mình rất muốn biết đó là chuyện gì.

Phía sau Hannibal có tiếng cây gậy khiến ba bạn giật mình.

- Tôi làm các cậu sợ à? Một giọng nói vang lên. Xin lỗi nhé. Tôi không hề có ý như thế.

Hannibal quay lại. Anh nhân viên trạm xăng ở Sky Village bước ra từ một khóm cây hoa đình. Anh nhét vào túi vài mảnh giấy dính dầu mỡ đang cầm trong tay.

- Các cậu sợ gấu phải không? Anh hỏi trong khi mắt láo liên nhìn ba thám tử. Nghe nói tối hôm qua có một con gấu hù dọa các cậu.

- Làm sao anh biết được? Hannibal hỏi.

- Ông Jensen đến mua xăng sáng nay - anh nhân viên trạm xăng giải thích. Tôi thấy cổ ông bị cứng và tôi hỏi tại sao. Tôi thích tìm hiểu lý do và

nguyên nhân của mọi việc. Ông khách của tôi nổi giận và tức tối kể rằng có kẻ đập sau đầu ông khi ông đang chụp hình một con gấu.

- Theo tui em biết thì đúng là đã xảy ra như vậy - Bob nói. Anh Joe nghĩ là có một con gấu thứ hai.

- Gấu gì mà cư xử lạ vậy! Anh nhân viên trạm xăng nói khề. Nhưng cũng có thể. Năm nay gấu xuống làng khá nhiều. Khi bị hạn thì lúc nào cũng vậy. Gấu bị đói và phải đi lục thùng rác. Riêng tôi, thì tôi cứ mặc kệ chúng. Như vậy sẽ không bao giờ bị rắc rối...

Ánh mắt láo liên của anh nhìn khắp khu cắm trại.

- Như vậy thì hay hơn! Các cậu biết không - anh nói tiếp với ba thám tử - tuần rồi có một cặp đến đây cắm trại và xả rác đây. Nền đất như được phủ bằng vỏ cam và giấy dầu. Không thể tin là có người mất vệ sinh đến thế.

- Vậy chính anh quản lý khu cắm trại à? Bob hỏi.

- Không hẳn vậy! Nhưng vào mùa hè, khu cắm trại là điều duy nhất thu hút du khách đến vùng này. Tôi thì tôi cần bán xăng. Du khách cắm trại truyền miệng nhau rằng khu cắm trại thế này thế kia. Nếu vùng này có tiếng xấu, thì tôi sẽ buộc phải đóng cửa trạm xăng và chết đói cho đến mùa tuyết tháng năm.

- Em hiểu - Bob nói.

- Tên tôi là Richardson - người đàn ông nói tiếp. Charlie Richardson!

Peter mỉm cười:

- Em là Peter Crentch - đến lượt Peter nói. Còn đây là Hannibal Jones... và Bob Andy.

Charlie Richardson nói mình rất vui được làm quen với ba bạn và lần lượt bắt tay từng đứa.

- Các cậu định dời lều về đây hả? Ông hỏi. Khi đi ngang qua quán trọ tối hôm qua, tôi thấy các cậu dựng lều dưới cây.

- Tạm thời là vậy - Hannibal giải thích - bọn em ngủ trong nhà. Sau vụ con gấu, anh Joe đã quyết định rằng như thế bảo đảm hơn.

Charlie phá lên cười:

- Rõ ràng chồng của cô Anna không quen với núi Con Quái Vật! Ha ha ha! Một hai con gấu mà cũng sợ!

- Núi Con Quái Vật à? Peter tò mò lặp lại.

- Phải.Ồ! Tôi biết là trên bản đồ thì tên là núi Lofty. Nhưng khi tôi còn bé và chỉ có năm gia đình sinh sống trong vùng, người ta gọi là núi Con Quái Vật.

Anh chỉ một cái tháp rất khó thấy giữa cây:

- Các cậu có thấy cái tháp canh kia không? Hồi xưa người ta phát hiện được các vụ cháy rừng từ trên đó. Ngày nay nó không còn được dùng nữa nhưng thời đó người ta chỉ gọi là núi Con Quái Vật.

Peter ngồi xuống bên một cái bàn.

- Tại sao núi bị gọi như thế? Peter hỏi.

- Khi tôi còn nhỏ - Charlie Richardson giải thích - người lớn thường kể rằng trên núi có quái vật: người khổng lồ và ông chằn sống trong hang động và ăn thịt những đứa trẻ ra ngoài khi trời tối.

Bob cười:

- Giống như chuyện lấy ông kẹ hù trẻ em để cho chúng ngoan!

- Có thể - Charlie thừa nhận - nhưng trẻ con chúng tôi hoàn toàn tin lời người lớn nói, và còn tưởng tượng thêm những gì người lớn không nói. Một ông già đánh bẫy sống ở đây thời đó có nói là đã thấy vết dấu chân của một người khổng lồ trên tuyết, tuốt trên cao gần chỗ có tuyết. Dấu chân của một người đi chân không! Tóm lại là một câu chuyện tào lao! Đi chân không trên tuyết thì sẽ bị cóng chân hết!

- Vậy là hồi nhỏ anh cũng thích nghe chuyện kinh dị - Peter nói.

- Ủ, nhưng lúc đó không đứa nào dám lộ mặt ra ngoài đường khi mặt trời đã lặn. Lạ thật! Có thể tưởng như ẩn sĩ biết những chuyện kỳ quặc này và tưởng tượng thêm... vậy mà...

- Ẩn sĩ à? Bob hỏi sau khi thả mình xuống khối đá gần bàn. Ẩn sĩ nào ạ? Anh nói về quái vật, rồi bây giờ là ẩn sĩ. Thời thơ ấu của anh ly kỳ quá.

-Ồ! Ẩn sĩ không thuộc thời thơ ấu của tôi - Charlie Richardson phản đối. Ông đến vùng này sống cách đây khoảng bốn năm. Ông đi bộ từ Bishop đến, đeo balô. Đó là một anh chàng khoảng hai mươi lăm ba mươi tuổi. Ông đến ngay giữa mùa hè và du khách lúc đó rất ít. Khi thấy ông đứng bơ vơ ngay giữa đường, tôi hỏi ông tìm gì. Ông trả lời: Một nơi để ngẫm nghĩ!

Ông muốn tìm một góc để yên thân, cho phép tư tưởng của ông giao thiệp được với thiên nhiên toàn năng. Thế là tôi chỉ đường cho ông lên thảo nguyên ngay phía trên sân trượt tuyết. Mùa hè ít khi có ai lên đến đó lắm, vậy ông này sẽ không bị quấy phá. Tôi cứ vô tư tưởng ông ta sẽ ngồi trên cỏ ngẫm nghĩ suy tư mỗi buổi chiều. Nhưng tôi lầm. Ông ta leo lên núi, và đã xây một cái chòi nhỏ trên đó. Ông mua gỗ, đinh và giấy tráng nhựa đường ở làng... nhưng không bao giờ mua thức ăn. Tôi đoán ông sống bằng quả trong rừng, giống như gấu, hoặc quả sồi, giống như sóc!

- Về nguồn! Bob nói. Rồi sau đó chuyện gì xảy ra với ông ẩn sĩ?

- Dường như cô đơn rất cuộc cũng làm cho người ta loạn trí. Mà ông này thì không nói chuyện với ai cả. Nếu lỡ có người lên đến khu thảo nguyên, thì ông trốn vào nhà chòi. Chuyện này kéo dài được ba tháng. Rồi ngày nọ, ông chạy xuống làng, mắt như muốn lồi ra khỏi đầu, hét rằng có quái vật trên thảo nguyên. Ông bỏ chạy về hướng Bishop, từ đó không ai gặp lại ông nữa. Có thể ông vẫn còn đang chạy đó.

Peter rùng mình. Hannibal nhìn các đỉnh núi nhọn đâm thủng mây.

- Quái vật! Hannibal nói khẽ. Không biết...

- Ôi! Charlie nhún vai nói. Đừng có tin lời một ẩn sĩ, chắc là ông ta bị ảo giác thôi. Sống một mình đâu có tốt. Thôi, nếu các cậu muốn cắm trại ở đây, thì tiến hành đi! Đừng lo nghĩ về chuyện quái vật. Còn gấu, thì nếu các cậu không phá chúng, chúng sẽ để yên các cậu thôi. Nhớ đừng bỏ quên thức ăn bên ngoài nhé.

Charlie Richardson đi về làng, nhưng trước khi biến mất, ông dặn dò thêm lần cuối.

- Và nhớ đừng xả rác nhé!

- Vâng ạ! Bob hứa.

Khi chỉ còn lại ba đứa, Bob nói:

- Quái vật trên núi! Làm như ở đây có người tuyết không bằng! Đây đâu phải Hy Mã Lạp Sơn đâu! Vùng này rất nhiều du khách vào mùa đông!

- Du khách đâu có đi khắp mọi ngõ ngách - Hannibal nhận xét. Núi này chiếm một diện tích rất rộng. Người trượt tuyết, người đi dã ngoại và người đi cắm trại không bao giờ đi xa lắm.

- Babal à - Peter rùng mình nói - chẳng lẽ cậu cho rằng ẩn sĩ đã thật sự thấy con quái vật!

- Hê hê! Những câu chuyện hoang đường nhất luôn có một phần sự thật. Trừ phi Charlie Richchadson nói láo về ông già đặt bẫy và ẩn sĩ, thì dường như có một sinh thể khổng lồ sống ở vùng này.

- Nghe kìa! Bob đột nhiên nói. Có ai phía bên này...

Phía bên kia khu cắm trại, các bụi cây lay động nhẹ, mặc dù không có chút gió. Ba Thám Tử Trẻ nghe tiếng kêu rằng rắc khe khẽ.

Peter đứng yên, mắt dán vào bụi cây mọc phía bên kia con suối. Peter thấy như có một cái bóng di chuyển.

Tiếng kêu nghe rõ hơn, gần hơn.

- Có người! Bob nói lại. Có người hay vật gì đó đang... đang tiến về phía mình!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 7

CON VẬT BÍ ẨN

Tiếng động gần thêm. Một lần nữa, phía bên kia bờ suối, các bụi cây lại rung nhẹ.

Ba Thám Tử Trẻ cảm thấy ớn lạnh xương sống. Hình ảnh những sinh vật kỳ lạ hiện lên trong trí óc mình... Ông chần và người khổng lồ lảng vảng trong rừng... những hình thù rừng rợn núp trong bóng cây, những đêm trăng tròn...

Thêm một tiếng rắc. Tiếng sột soạt.

Gần hơn. Gần hơn nữa...

Đột nhiên tiếng động chấm dứt. Cây cối phía bờ bên kia không động đậy nữa. Im lặng có vẻ khủng khiếp không kém gì tiếng kêu rắc rắc trước đây. Tấn công sẽ xuất phát từ đâu?

- Ồ, xin lỗi những anh bạn nhỏ! Một giọng quen thuộc đột nhiên vang lên. Tôi suýt nữa giẫm vào cậu!

Peter nhận ra rằng cho đến giờ mình đã nín thở. Peter vội vàng thở trở lại, hít vào thật sâu.

- Ông Smat! Hannibal đứng bên cạnh Peter kêu lên. Mình thích như vậy hơn!

Hannibal cảm thấy cổ họng rất khô sau cú báo động giả này. Bob phá lên cười, để lộ sự căng thẳng.

- Các cậu tưởng tôi là quái vật trên núi xuống phải không?

- Đó gọi là sức mạnh của sự ám thị - Hannibal giải thích ngắn gọn. Tụi cháu mới nghe một câu chuyện ghê rợn và người đầu tiên đến đây đã khiến tụi cháu hoảng lên.

Hannibal cao giọng gọi:

- Chú Smat ơi!

Bên bờ bên kia, các bụi cây rẽ ra và khuôn mặt nhỏ nhắn của ông Smat

xuất hiện, quay về hướng ba bạn. Người đàn ông nhỏ đội nón vải và dường như không hay mình đang bị cháy nắng ngay mũi và có một vết trầy trên trán.

- Sao lại la lên om sòm thế! Ông nói. Các cậu quấy phá thiên nhiên tĩnh lặng.

Giọng nói nghiêm khắc, nhưng nụ cười nhẹ làm cho nét mặt ông dịu lại.

- Chú làm tội cháu sợ - Peter thú nhận. Tội cháu tưởng chú là... con gấu.

- Chiều nay, ước gì tôi được làm con gấu - ông Smat tuyên bố. Tôi tìm thấy một cây mật. Gấu mà thấy thì tha hồ mà thưởng thức!

Ông chui ra khỏi bụi cây, đứng bên bờ bên kia. Ba Thám Tử Trẻ nhận thấy ông đang ôm trong tay một con chồn hôi, ôm âu yếm giống như mẹ bế con.

- Úi chà! Peter thốt lên.

Mắt ông Smat nhìn xuống con vật nhỏ đen trắng.

- Nó dễ thương quá, phải không? Ông nói khẽ.

- Chú Smat ơi - Bob hoảng hốt la lên - chú bỏ nó xuống.

Smat phá lên cười.

- Anh bạn nhỏ của tôi làm các cậu sợ đến thế sao? Ông vừa nói vừa dùng ngón trỏ vuốt dưới cằm con chồn hôi. Các cậu sợ nó xịt chất hôi từ mấy tuyến tiết tự vệ của nó hả?... Nhưng mi không bao giờ làm thế đâu, đúng không? Trừ khi bị bắt buộc thôi...

Ông Smat bỏ con chồn hôi trở xuống đất.

- Thôi, mày đi đi - ông nói. Không ai hiểu mày rõ bằng tao.

Con chồn hôi bỏ đi vài bước, rồi dừng lại và quay lại như để dò hỏi ông Smat.

- Đi! Đi! Ta có vài điều cần nói với mấy bạn trẻ đây, mà sự có mặt của mày lại làm cho mấy bạn này căng thẳng. Ta xin lỗi vì đã phá rối giấc ngủ của mày. Tao vụng quá. Nhưng tao hứa là sẽ không làm thế nữa.

Con chồn hôi có vẻ hài lòng với bài diễn văn này và biến mất vào bụi cây.

Ông Smat băng qua lòng suối cạn, sang cùng Ba Thám Tử Trẻ.

- Chồn hôi là loại vật dễ thương lắm! Ông tuyên bố.

- Có lẽ trong tất cả các loài động vật tôi thích nhất chồn hôi!

- Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh tượng lúc nãy, có lẽ mình không tin

đâu, Bob nói khẽ.

Peter nhăn trán:

- Chú vừa mới lừa được tụi cháu - Peter nói. Con chồn hôi đó là của một ai đó, quen với người rồi. Chắc là người ta đã cắt bỏ các tuyến tiết của nó rồi.

- Ý nghĩ khủng khiếp quá! Ông Smat kêu. Làm tổn thương một con vật vô hại! Ô, tôi cũng biết là có một vài người man rợ nhận chồn hôi về nhà nuôi sau khi cho cắt bỏ tuyến của chúng. Thế chuyện gì xảy ra khi đó?

- Không có gì - Peter nói. Không có gì xảy ra. Chính vì vậy mà phải cắt bỏ tuyến.

- Đây đúng là suy nghĩ của một con người - Smat thở dài. Bắt một con vật được tạo hóa ban phú cho hệ thống tự vệ tuyệt vời rồi lấy đi vũ khí của nó. Con vật trở nên bất lực và từ đó phụ thuộc hẳn vào con người, bởi vì nó không còn khả năng tự bảo vệ chính nó nữa. Khi đó, con người tự hào cho mình là chủ nhân con vật, làm như thể một sinh vật này có thể là sở hữu của một sinh vật khác. Kinh khủng quá!

Ba Thám Tử Trẻ trong thâm tâm đồng tình với quan điểm của ông Smat nhưng im lặng. Ba bạn hơi ngạc nhiên về sức mạnh lời tuyên bố của ông.

- Nếu con người ta chịu khó suy nghĩ và tìm hiểu loài vật - ông Smat nói tiếp - thì sẽ hiểu ra rằng sự man rợ như thế là không cần thiết. Bất cứ ai cũng có thể đến những nơi hoang dã nhất và kết bạn với loài vật, tất nhiên là với điều kiện phải tỏ ra thân thiện với chúng. Không được xâm phạm đến quyền tự do của loài vật.

Ông Smat lấy khỏi túi một cái bao nhỏ, trút ra vài hạt đậu phộng và giữ trong lòng bàn tay.

- Các cậu cứ đứng yên mà nhìn! Ông nói với ba thám tử.

Nói xong, ông tròn miệng và huýt sáo theo một kiểu đặc biệt. Ngay lập tức, một chú chim giẻ xanh bay đến. Sau khi bay được một vòng khu cắm trại, nó đậu bên chân ông Smat. Nó không thèm nhìn Hannibal, Bob và Peter, mà hót lên như để chào những người bạn của loài vật.

- Từ từ thôi! Ông nói. Chờ các bạn khác với chứ!

Chú chim giẻ có vẻ tức giận và hót thêm một tiếng nữa.

- Không lâu đâu. Ta xin mi kiên nhẫn một chút.

Một con sóc trèo xuống cây nhảy về hướng ông Smat. Con chim giẻ hướng đến con sóc một cách không thân thiện và lại hét lên một tiếng. Con sóc cũng trả lời lại bằng những tiếng kêu không tử tế.

- Đừng có gây gổ với nhau! Smat rầy. Sẽ có đủ cho tất cả!

Con sóc ngưng không cào nhàu nữa và dùng hai chân trước chà cái mỏ. Hai con gấu mèo chạy băng qua khu cắm trại, đến cà vào giày Peter rồi sang đứng cạnh con chim giẻ.

- À, hai bạn kia tới rồi! Smat nói. Tốt lắm! Ta có thể bắt đầu.

Con sóc chờ, trong khi ông Smat ném đậu phộng cho chim giẻ. Chim giẻ ăn hai đậu phộng, rồi nhảy xa ra một chút trong khi ông Smat cho con sóc ăn. Hai con gấu mèo được cho ăn cuối cùng.

- Thấy chưa! Khi đó ông Smat nói với ba bạn. Chúng biết nhường nhau khi ta chịu khó giải thích đúng một số việc.

Ba bạn không trả lời, nhưng Hannibal gật đầu tán thành.

Khi hai con gấu mèo ăn viên đậu phộng cuối cùng, Smat mời mấy con thú ra đi giống như thầy giáo cho học trò về nhà. Chim giẻ bay lên đậu trên một cây thông cao, kêu thật to rồi bay đi mất. Con sóc chạy đến cây, còn hai con gấu mèo bỏ đi thật nhanh theo đường cũ.

- Có thể tôi cưng chiều chúng nó quá mức - ông Smat thở dài. Nhưng dù sao, mấy con vật dễ thương đó cũng đáng được hưởng vài miếng ăn ngon chứ!

- Đúng là chú cưng chúng nó quá! Hannibal nói. Trong các công viên quốc gia, người ta cấm không cho quan khách ném thức ăn cho thú vật để chúng tiếp tục tự đi kiếm ăn một mình.

- Tôi căm thù công viên và sở thú! Ông Smat la lên. Người ta không có quyền nhốt thú vật lại. Chúng cũng có quyền được tự do y như ta! Nhốt chúng cũng là một tội giống như giết chúng bằng súng vậy... Còn về thức ăn, thì thỉnh thoảng tôi cho chúng vài thứ, có thể xem như một phần tráng miệng khiêm tốn... Cũng giống như cho một đứa trẻ ăn kem vậy... Mà tôi có cảnh cáo mấy bạn nhỏ của tôi phải đề phòng người lạ. Vì an toàn cho chúng.

- Chú nghĩ chúng hiểu những gì chú nói à? Bob hỏi.

- Tất nhiên là hiểu chứ! Ông Smat khẳng định. Có thể ngoại trừ con chim giẻ! Nó là một tên háu ăn chỉ biết nghĩ đến bao tử của nó thôi. Nhưng phải thừa nhận là nó đẹp quá! Cũng may cho nó là nó thuộc loại vật thường gặp. Nếu không chắc người ta đã bắt nó nhốt vào sở thú rồi! Ôi mấy cái sở thú mắc dịch!

Ông Smat đỏ lên vì giận dữ. Peter thử làm cho ông dịu bớt:

- Cháu có đọc đâu đó rằng thú vật trong sở thú sống thọ hơn.

- Thọ hơn à? Cũng có thể đúng... nếu ta có thể gọi đó là sống! Hoặc chúng bị nhốt trong chuồng hoặc bị vứt xuống hố. Khi là thú to, có khi bảo vệ sợ chúng đến nỗi dùng thuốc ngủ làm chúng đỡ đi. Vậy mà gọi là sống à?

- Đúng là cháu không muốn bị như chúng - Peter thừa nhận.

- Làm sao mà muốn nổi!

Ánh mắt ông Smat trở nên đăm chiêu, ông nói thêm, như nói với chính ông:

- Thuốc ngủ! Tôi biết tại sao tên thô lỗ ở quán trọ có cây súng bắn thuốc ngủ. Nhưng hẳn sẽ không dùng... khi mà tôi còn sống. Tôi sẽ không cho hẳn dùng đến, xin thề!

Hannibal quan tâm hỏi nhẹ nhàng:

- Thế tại sao ông Haveling lại có cây súng bắn thuốc ngủ vậy chú?

- Sao?

Ông Smat giật mình như tỉnh mộng, rồi hung hăng liếc nhìn thám tử trưởng:

- Tôi sẽ không nói đâu! Bởi vì nếu có nói, thì sợ rằng các cậu tin lời tôi và không ngủ được nữa!

Nói xong, ông bỏ đi, bước nhanh qua khu cắm trại, đi về quán trọ.

- Này! Bob thốt lên. Ông ấy muốn nói gì nhỉ?

- Có lẽ Joe Haveling định bắt một con mồi to - Hannibal tuyên bố. Lý do duy nhất để dùng một cây súng bắn thuốc ngủ là có thể bắn một con vật mà không giết chết nó. Chẳng lẽ chồng chị Anna định bắt gấu? Mình không nghĩ thế. Bởi vì chuyện này thì dễ tin rồi... Không có lẽ ông Smat muốn nói đến một con mồi không thể tưởng tượng nổi. Nhưng chưa biết đó là loài vật nào.

Hannibal dừng nói, như thấy khó diễn đạt suy nghĩ của mình, có thể vì cậu do dự không dám nói ra với chính mình.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 8

JOE HAVELING BỊ ẢO GIÁC

Ba Thám Tử Trẻ chỉ còn cách quán trọ có mấy bước, thì tiếng động vang lên và một chiếc xe tải xuất hiện và dừng lại trước nhà.

- Chắc xe đến giao xi măng cho hồ bơi - Peter nói.

Như để đồng tình với những gì Peter vừa mới nói, Joe Haveling xuất hiện và ra hiệu cho tài xế chạy vòng ra sau quán trọ. Ba thám tử nhìn theo, rồi thấy tài xế xe tải nhảy xuống khỏi xe và tiến hành dỡ hàng cùng với Joe. Chẳng bao lâu những bao xi măng và bao cát chất đầy bên bờ hồ bơi. Anh Hans và anh Konrad không có ở đó.

- Xi măng nhiều quá! Bob nhận xét.

- Do hồ bơi lớn và sâu - Peter trả lời. Không hiểu chị Anna có biết là xi măng sẽ giao hôm nay không. Chị sẽ làm sao để thanh toán hóa đơn? Bọn mình vẫn chưa tìm ra chìa khóa kết sắt cho chị!

- Nếu mọi người đều biết và tin chị như chị nói, thì chị vẫn có thể ký tên - Hannibal nói. Hoặc chồng chị sẽ thanh toán. Vì chính anh đòi làm hồ bơi mà.

Ba bạn bước vào nhà bếp. Phòng lớn không có ai, nhưng nghe tiếng anh Hans và anh Konrad nói chuyện trên lầu.

- Anna ơi! Joe Haveling đột nhiên gọi từ ngoài sân. Anna! Em ra đây một phút được không?

Tiếng chân của Anna vang lên trong nhà bếp. Có tiếng cửa sau mở, rồi đóng lại. Hannibal, Bob và Peter bước nhanh vào nhà bếp và tò mò nhìn ra cửa sổ. Ba thám tử thấy Anna đến với chồng mình và người giao hàng. Chị Anna mặc tạp dề và đang chùi tay vào khăn.

- Anh đã kiểm hàng chưa? Anna hỏi Joe.

- Rồi. Ổn cả.

- Còn hóa đơn.

- Cũng kiểm rồi.

- Được.

Anna quay sang tài xế xe tải:

- Hôm nay tôi không có tiền - Anna tuyên bố. Tôi nghĩ chủ của anh sẽ đồng ý cho tôi thanh toán tuần sau chứ?

- Tất nhiên, thưa cô Schmid! À xin lỗi... bà Haveling. Chị ký cho tôi biên nhận giao hàng nhé?

- Biên nhận à?

Lần đầu tiên Anna có vẻ bối rối.

- Đó là nguyên tắc - nhân viên giao hàng vẫn nói. Nếu chị không trả tiền ngay được, thì chị phải ký nhận hàng. Để chứng minh với ông chủ là tôi đã giao hàng cho chị rồi. Chị ký ở đây này.

- Ồ! Được rồi! Anna nói. Anh đưa giấy cho tôi. Tôi sẽ về ký...

Chị đang bước về nhà, thì nhân viên giao hàng gọi lại:

- Chị khỏi về nhà. Viết đây!

Anh vừa mới lấy một cây viết ra khỏi túi, đưa cho Anna.

- Chị ký chỗ này.

Anna nhìn chồng, rồi nhìn người giao hàng. Chị đưa cho chồng cầm cái khăn, đặt giấy lên mui xe tải, rồi viết lên đó. Mất một hồi. Khi làm xong, chị trả giấy và viết lại rồi hỏi:

- Được chưa?

Người đàn ông liếc nhìn tờ giấy thật nhanh rồi trả lời:

- Tốt lắm rồi, thưa bà Haveling!

- Thường tôi viết rõ hơn - Anna giải thích. Nhưng hôm nay tôi đang nhồi bột bánh, thì chồng tôi gọi. Tay tôi hơi bị run.

- Không sao! Người giao hàng mỉm cười khẳng định.

Nói xong, anh nhét tờ giấy vào túi, leo lên xe, kêu một tiếng “chào” vui vẻ, nổ máy rồi lên đường về làng. Xe tải vừa biến mất là Joe Haveling tức giận nói với vợ:

- Đồ ngốc!

- Em đã nói là không muốn ký mà! Anna đáp. Đáng lẽ anh phải tự ký tên.

- Người ở làng biết Anna Schmid, chứ không ai biết Joe Haveling! Và đáng

lẽ em không nên làm theo lời thằng giao hàng kia. Trông em như một đứa bé học sinh đứng trước thầy giáo....

Joe Haveling im lặng vài giây rồi nói lại:

- Đồ ngốc!

Anna đang bước về nhà quay lại đột ngột:

- Anh mới là đồ ngốc! Anna nói khế nhưng rõ. Anh với cái hồ ngu ngốc ngoài sân. Em tin chắc là anh bị ảo giác!

- Hoàn toàn không! Điều anh thấy là có thật! Joe Haveling phản đối. Anh thấy nó ở thảo nguyên trên kia. Thậm chí nó đã xuống tới đây.

- Em không tin.

- Em chỉ tin những gì em sờ được, chạm được, nắm được và nhốt được trong một kết sắt ở ngân hàng - Joe Haveling tuyên bố. Em không bao giờ chịu ra khỏi cái nhịp độ hằng ngày, không bao giờ có sáng kiến lạ nào. Không có anh...

- Em biết! Em biết! Anh đã nói cả trăm lần rồi. Chính anh là người có sáng kiến... và có ảo giác nữa, đúng không? Không có anh, thì em sẽ là gì?... Em nghĩ là không có anh em sẽ sống hơn nhiều. Chỉ có một mình em là mạo hiểm trong khi anh thì yên tĩnh tưởng tượng ra những điều vô lý...

- Cứ để anh làm rồi em sẽ thấy.

- Em biết là em đâu có cách lựa chọn nào khác! Anna sẵn giọng đáp.

Rồi Anna bước nhanh về nhà bếp.

- Nhanh lên! Chuồn thôi! Peter kêu khế.

Ba Thám Tử Trẻ rút lui và nhanh chóng ra ngồi một góc trong cái gian rộng lớn. Một hồi sau, Anna xuất hiện trong gian phòng. Khi thấy ba thám tử, chị đứng sững lại.

- Các em đang ngồi đây à? Chị không hay là các em đã về.

Hannibal bỏ tờ báo đang giả bộ đọc xuống rồi đứng dậy.

- Tụi em đi dạo về phía khu cắm trại - Hannibal giải thích với Anna. Ở đó tụi em đã gặp ông Smat, ông kể những chuyện rất thú vị.

- Ông ấy lạ lùng lắm - Anna nói. Ông khẳng định ông biết nói chuyện với thú vật và chúng hiểu ông.

Chị nhún vai:

- Ôi đàn ông! Trong đầu đàn ông toàn là những ý nghĩ kỳ quặc. Ai cũng thế!

Chị đi ngang qua trước mặt ba thám tử, leo lên lầu. Chẳng bao lâu có tiếng đóng sập cửa.

- Hừm! Bob kêu. Tuần trăng mật không còn được ngọt ngào lắm!

Peter nhú mào và gãi đầu.

- Mình khó hiểu quá - Peter nói. Chị Anna không muốn ký giấy nhận xi măng và đã nói láo với người giao hàng. Chị không đang nhồi bột khi được chồng gọi. Còn những mạo hiểm mà chị ấy phải chịu! Chị nói về cái gì vậy?

Hannibal quay lưng lại với lời phát biểu:

- Chị Anna nghĩ rằng chồng mình ảo giác. Chị không tin vào điều mà anh Joe khẳng định mình đã nhìn thấy trên thảo nguyên... về cái thậm chí đã xuống đến tận đây.

Peter rời khỏi ghế để bước dọc bước ngang trong phòng, đầu cúi xuống như chìm đắm trong suy nghĩ.

- Vật đó - Peter nói... Không hiểu... những gì anh Charlie Richardson kể với bọn mình có phần nào thật không?

- Ta hãy cộng một với một - Hannibal nói tiếp. Một cây súng bắn thuốc ngủ, tức là thuốc làm tê liệt... và một điều gì đó mà Joe Haveling đã nhìn thấy trên thảo nguyên. Bây giờ ta đã hiểu tại sao chồng chị Anna lại có một cây súng như thế. Mà ta cũng đã bàn rồi...

Sau một hồi im lặng, Bob nói khẽ:

- Joe Haveling đang săn một con quái vật.

- Nghe... vô lý quá! Peter nói khẽ.

- Đúng! Hannibal thừa nhận. Tuy nhiên mình nghĩ đó là sự thật. Bây giờ, nghe đây... Ta đang nghỉ hè. Sao ta không đi dã ngoại lên trên thảo nguyên ngày mai?

- Đi dã ngoại hay đi săn quái vật? Peter hỏi.

- Hay cứ tạm gọi chuyển đi tiền trạm. Nếu đúng là có quái vật trên đó, thì thế nào ta cũng tìm thấy dấu vết.

- Có thể - Peter nói mặt hơi tái đi - con quái vật bí ẩn đó không thuộc loại

để lại dấu vết.

- Đừng nói bậy! Hannibal cầu nhàu. Cậu hãy nhớ rằng Joe Haveling đã cẩn thận quét sạch sân sáng nay. Chỉ có thể là để xoá dấu vết. Con quái vật không phải là gấu. Anh Joe sẽ không loay hoay thế chỉ vì một con gấu. Đó là một cái gì khác.

Peter mỉm cười nói:

- Ông Smat biết rõ mọi chuyện, nhưng sẽ không nói. Mình bắt đầu hiểu công dụng của cái hồ bơi rồi. Nhìn nó, mình nhớ đến cái hồ nhốt thú to ở sở thú San Diego!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 9

CHUYẾN ĐI

Sáng hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ dậy thật sớm. Ba bạn cuộn túi ngủ lại, cất vào tủ nhỏ dưới cầu thang, rồi để lại thư trên bàn nhà bếp để báo cho anh Hans và anh Konrad biết về chuyến đi. Sau khi ăn sáng nhanh bằng cà phê sữa và bánh mì bơ, ba thám tử lên đường đi lên phần núi nằm phía trên sân trượt tuyết. Hannibal đeo ba lô, còn Peter đeo bình nước ở thắt lưng.

Lúc đầu ba bạn leo thẳng theo sân trượt tuyết. Nhưng do rất khó đi trên đá rải đầy trên sân trượt tuyết, cuối cùng ba thám tử đi tiếp dọc theo hàng cây ven sân. Như vậy dễ đi hơn.

Sau khoảng hai mươi phút, không khí loãng hơn khiến ba bạn thấy hơi khó thở. Chính Peter cũng thè lưỡi. Peter dừng lại, tựa lưng vào thân cây.

- Nhìn từ quán trọ - Peter nói - không ngờ núi cao đến thế.

Bob phá lên cười.

- Chàng lực sĩ của ta thấy mệt rồi sao?

- Phổi mình không quen làm việc ở độ cao - Peter giải thích. Gần như suốt năm, bọn mình sống bên bờ biển mà.

Hannibal cũng đứng lại và đang khó khăn thở lại cho đều.

- Ta vẫn cứ tiến - Hannibal tuyên bố.

- Hy vọng chính là sự sống! Peter trả lời.

Ba thám tử lại đi tiếp. Đôi khi ba bạn níu vào những cành cây thấp để lên cho dễ hơn. Sau khoảng nửa tiếng, núi đỡ dốc hơn. Cây thưa dần. Cuối cùng ba bạn ra đến bờ thảo nguyên.

- Đẹp quá - Hannibal nói khẽ.

Gió làm cho đám cỏ xanh dờn gợn sóng. Đây đó, những khối đá trắng to

cháy nắng nhô lên. Những cây to lớn giới hạn thảo nguyên ở ba phía. Cạnh thứ tư, là cạnh tạo thành phía trên sân trượt tuyết, thì lại thoáng. Ba thám tử nhìn thấy những cột sắt của cái máy kéo lên dốc cắm đều cho đến con đường. Trông quán trọ của chị Anna bé tí xíu. Xa hơn, thấy được các khóm cây thông, và xa hơn nữa là khoảng cát trống trải của thung lũng Owens. Phía tây, đỉnh núi Lofty hiện rõ trên bầu trời, cùng những ngọn núi khác của dãy núi, cao hơn nữa. Một số đỉnh núi có tuyết vĩnh viễn.

Ba nhà leo núi trẻ tiến lên chậm, mắt dán xuống đất. Cuối cùng Bob thấy được dấu vết đầu tiên trên nền đất trần. Bob rút ngay quyển sách nhỏ về động vật mà cậu tìm thấy ở quán trọ. Bob mở ra chương dấu chân, rồi quỳ xuống cạnh dấu vết đã phát hiện để so sánh với dấu chân gấu được vẽ trong sách. Rồi Bob nhún vai:

- Đúng là con gấu - Bob thông báo. Đương nhiên thôi.
- Thế bọn mình đang tìm cái gì vậy? Peter hỏi. Mà bọn mình muốn tìm cái gì chứ?
- Cậu biết rõ ta tìm gì rồi - Hannibal tuyên bố. Một vết chân không có trong quyển sách này.
- Nếu tìm thấy nó, thì hy vọng bọn mình chỉ thấy một mình dấu chân thôi, chứ không thấy con thú đã tạo ra nó - Bob nói.

Gió thổi mạnh hơn trên thảo nguyên, làm cho cỏ kêu rít lên và cây ven đó thì thầm. Đột nhiên, phía sau lưng mình, Ba Thám Tử nghe thấy như tiếng kêu rên.

Peter giật mình. Hannibal quay lại.

- Ồ! Không! Thám tử trưởng kêu.

Đúng lúc đó, Peter cảm thấy hơi thở trên cổ chân mình. Peter nhìn xuống và chứng hửng. Một chú gấu con, chừng vài tháng tuổi, đang nhìn Peter thân thiện.

- Mẹ... mẹ nó đâu? Peter cà lăm.
- Ngay phía sau lưng cậu! Bob la lên. Chạy đi!

Tiếng gầm gừ giận dữ vùng lên. Con gấu con chạy về hướng có tiếng gầm gừ, còn ba thám tử chạy theo hướng ngược lại, về hướng sân trượt tuyết.

Peter đến sân trượt tuyết đầu tiên. Peter nhảy, thả mình lăn khoảng ba chục mét. Bob và Hannibal vượt theo sau Peter. Rồi cả ba nằm yên, ép sát mình vào sườn đá, nghe gấu mẹ mắng con. Gấu con kêu lên những tiếng the thé.

- Chắc là nó đang bị mẹ già mắng bạt tai - Bob nói khẽ.

- Có lẽ ta không có gì phải sợ - Hannibal tuyên bố. Khi mà ta không hại gấu con, thì gấu mẹ sẽ để cho ta yên thôi.

- Mình không hề có ý định làm gì gấu con! Peter la lên. Và có lẽ nên bảo gấu con không nên lại gần người!

- Mẹ nó đang giải thích cho nó rồi - Bob cười nói.

Ba bạn chờ thêm một chút và chỉ leo lên trở lại khi trên cao hoàn toàn im lặng. Ba thám tử lên đến thảo nguyên vừa kịp lúc để thấy hai mẹ con gấu biến mất vào rừng về hướng tây. Hannibal bỏ ba lô đang đeo xuống.

- Mình không nghĩ chúng sẽ quay lại đâu - Hannibal nói. Tuy nhiên, trong trường hợp này, chắc chắn ông Smat sẽ khẳng định ta là người xâm lăng. Đây là lãnh thổ của loài gấu. Cho nên ta phải nhìn kỹ mình đặt chân chỗ nào.

- Cậu nói rất đúng! Peter công nhận. Riêng mình, về phần chân mình ấy, mình sẵn sàng đặt chân này trước chân kia... đi về hướng quán trọ.

- Sao? Cậu không muốn phát hiện xem Joe Haveling săn loại thú nào à?

- Mình vừa muốn vừa không muốn! Mình không thích phải đụng đầu với con quái vật lắm!

Hannibal rút những cái máy nhỏ ra khỏi ba lô.

- Nếu chia nhau ra, ta có thể thám hiểm một diện tích lớn hơn - Hannibal tuyên bố. Nhưng ta phải giữ liên lạc với nhau. Vì ta không biết là có thể gặp chính xác con gì, nên mình đã mang mấy cái máy định vị bỏ túi theo. Mình đã cho vào vali, phòng hờ...

Những cái máy định vị là một phát minh của Hannibal.

- Chu đáo quá! Peter thở dài và lấy một cái máy. Chạy tốt chứ? Mình không muốn gặp nguy hiểm, mà lại không gọi được các cậu.

- Mình đã kiểm tra trước khi rời Rocky - Hannibal giải thích. Chạy tốt. Các cậu nhớ cách xài chứ?

- Nhớ! Bob mỉm cười đáp.

Hannibal có tài sửa chữa vặt và thường sưu tập đủ thứ lấy từ đồng đồ linh tinh của chú thím để làm ra những máy rất có ích cho các cuộc điều tra của Ba Thám Tử Trẻ.

Máy định vị của Hannibal có công dụng làm tín hiệu báo động. Máy nhỏ hơn bộ đàm mà ba thám tử hay dùng và phát ra tiếng “bíp” mà hai máy kia có thể nhận, tiếng bíp này mạnh dần khi máy phát ra nó gần lại. Trên mặt đồng hồ của mỗi máy có kim để chỉ hướng từ đâu phát ra tiếng bíp.

Máy định vị không chỉ phát và nhận tín hiệu âm thanh. Ngoài ra máy còn có bóng đèn nhỏ màu đỏ sáng lên khi có người nói. Khi một thám tử gặp rắc rối và muốn gọi hai bạn đến tiếp viện, thì chỉ cần nói tiếng “cứu” là bóng đèn đỏ sẽ sáng lên ở hai máy kia.

- Bây giờ mình đề nghị thế này - Hannibal vừa nói vừa nhìn dò xét rừng cây viền mép thảo nguyên - khó mà có hy vọng tìm ra dấu vết gì ở đây, cỏ dài quá. Nhưng dưới cây, thì không có cỏ, đất trần. Mà rất có thể sinh vật mà ta tìm đang trốn trong đó.

- Lý luận đúng - Bob gật đầu.

- Vậy mình đề nghị ta khám xét khu rừng xung quanh - Hannibal nói tiếp. Cả ba ta sẽ vào rừng! Mình đi hướng bắc, còn Bob đi hướng nam. Peter đi về hướng tây. Thành thạo ta sẽ phát tín hiệu để biết mỗi người đang ở đâu. Nếu ai bị nguy hiểm, thì sẽ kêu cứu. Thống nhất nhé?

- Đồng ý! Peter và Bob đồng thanh trả lời.

Hannibal đeo ba lô lên vai trở lại, vẫy chào Bob và Peter rồi bước đi cương quyết. Peter mỉm cười như để chứng tỏ mình không sợ, và cũng lên đường. Bob lưỡng lự một hồi, lắng tai nghe tiếng gió phá vỡ bầu không khí im lặng trên núi. Rồi tay cầm máy định vị, Bob đi về hướng nam.

Sau một hồi Bob quay lại, Hannibal đã đâm vào rừng viền phía bắc thảo nguyên, nhưng vẫn còn nhìn thấy Peter.

Bob bấm máy định vị và nhận được tiếng bíp của Hannibal, rồi một tiếng khác của Peter, Peter quay lại vẫy Bob.

Khi đến hàng cây đầu tiên ở phía nam, Bob dừng lại. Ngoài thảo nguyên,

với mặt trời chiếu sáng trên bầu trời xanh biếc, trời sáng sủa và ấm áp. Nhưng ở trong đây, ánh nắng khó khăn mới lọt qua nổi tàn cây rậm. Nền đất phủ một lớp dày lá kim.

Bob chăm chú bắt đầu bước tới, đầu cúi xuống tìm một dấu chân. Thình thoảng Bob dừng lại để nghe. Một con chim giẻ vô tình la lên. Rồi có tiếng một con sóc chạy xuống thân cây.

Đột nhiên Bob cảm thấy mình nhìn thấy cái gì là lạ. Đó là một chỗ đất trống không sâu lắm, nơi một con thú to đã bước qua làm dịch chuyển lá thông.

Bob bấm máy định vị. Bob lần lượt nhận được hồi âm từ phía bắc rồi phía tây. Trong thoáng lát, Bob định kêu cứu để Hannibal và Peter đến xem dấu chân, nhưng rồi Bob nghĩ dấu vết này không đủ rõ. Có lẽ đó chỉ là con gấu, hay thậm chí một con vật nhỏ hơn nữa. Thế là Bob quyết định tìm kiếm nhiều hơn rồi hăng báo động cho Hannibal và Peter. Có thể Bob sẽ gặp được một dấu chân khác rõ hơn.

Bob càng tiến sâu vào rừng, trời càng tối hơn. Mỗi khi thấy một khoảng đất trống, Bob chạy tới xem xét. Hai lần, Bob tìm thấy một chỗ lá kim bị lún sâu xuống đất dưới trọng lượng của một con thú to. Nhưng dấu chân vẫn chưa rõ. Không thể đoán được là thuộc loài vật nào.

Nên Bob tiến thêm. Chẳng bao lâu, trong khi trời sắp tối Bob vẫn còn thấy ánh sáng trước mặt. Bob bước nhanh lên và ra đến khoảng rừng thưa. Đột nhiên Bob đứng sững lại: trước mặt Bên là một khe vực sâu.

Bob thận trọng cúi ra phía trên hố. Đó là khe nứt khổng lồ kéo dài khoảng năm mươi mét. Ở giữa rộng khoảng ba mét. Vách của cái hố tự nhiên này gần như thẳng đứng. Tít dưới đáy, Bob nhìn thấy tuyết, mà ánh nắng mùa hè không làm tan nổi.

Bob biết đây là gì. Cậu làm việc ở thư viện thành phố Rocky. Và đã từng lật xem một quyển sách có bản đồ chi tiết của núi San Gabriel. Một trong các bản đồ đó cho biết là ở phía hồ Mamouth có một vùng có một khe vực tương tự do động đất. Dưới đáy khe Mamouth cũng mát như dưới tầng hầm, kể cả vào những ngày nóng nhất. Dưới đó tuyết rơi vào mùa đông

cũng không bao giờ tan hản.

Đột nhiên Bob nhận được trên máy cú gọi từ hướng bắc, đó là vị trí của Hannibal, rồi ngay sau đó một cú gọi khác từ hướng tây tương ứng với Peter. Bob điều khiển máy định vị và hồi tiếc vì không có bộ đàm. Bob rất muốn thông báo về khe vực này nằm tương đối gần quán trọ của chị Anna. Bob nhìn lại khe vực, rồi xem xét mép. Ở chỗ đó có đất trần vẫn ẩm ướt bắt chấp hạn hán. Chân Bob để lại dấu rất rõ.

Lòng tràn trề hy vọng, Bob tiếp tục tiến tới, mắt dán xuống đất.

Phía sau Bob, bên trái, có tiếng cành cây kêu rắc...

Bob đứng yên lắng nghe. Một giây trôi qua, rồi một giây khác và một giây khác nữa. Sau tiếng kêu rắc đó, im lặng có vẻ sâu hơn. Quá sâu lắng. Chim đã im tiếng, sóc không còn chạy trên cây nữa. Chính gió cũng ngưng không thổi nữa. Tưởng như muôn vật sống trên núi đều đã yên lặng đi giống như Bob, chờ đợi...

Nhưng chờ đợi cái gì?

Cơ bắp chân trái của Bob bắt đầu bị tê. Bob giữ giữ cái chân, dang hăng.

- Kia bình tĩnh lại đi chứ! Bob nói lớn tiếng với chính mình. Đừng để trí tưởng tượng tung hoành.

Giọng nói của Bob vang dội lạ lùng trong im lặng.

Bob lắng nghe nữa và chỉ nghe máu đập dồn bên tai. Rồi Bob nghe một cái gì đó khác... một cái gì đó rất gần. Bob cảm thấy có tiếng thở gần vai mình. Từ từ, rất chậm để không làm cho con thú phía sau sợ, Bob bắt đầu quay lại.

Khi đó Bob cảm thấy hơi nóng phà vào vô mình, rồi cảm thấy mình bị chạm... chạm một cách rụt rè, như ngón tay cạ vào cổ áo.

Bob mất bình tĩnh, nhảy phắt lên và xoay người lại.

Về sau Bob không thể nào nói ai đã hét trước. Có phải Bob hay là sinh vật kia? Bob chỉ nhớ tiếng hét vang chói tai... trong khi mắt mình gặp phải hai con mắt tối viền đỏ.

Về cuộc chạm trán khủng khiếp đó, Bob còn thoáng nhớ được một hình bóng đồ sộ, to tướng và rất nhiều lông - lông hay tóc - xồm xòa.

Sau khi la - hay nghe la - Bob bị mất thăng bằng, ngã ra phía sau. Nhìn thấy bầu trời, rồi thấy vách dốc đứng của khe vực. Bob xoay người trong khi rơi, rồi nhìn thấy lớp tuyết phủ đáy hố tiến gần mình thật nhanh!

Cuối cùng, Bob cảm thấy mình đang chạm đất trên hai tay và hai đầu gối, đúng lúc một tiếng la hét thứ nhì vang lên trên cao.

Sau đó Bob ngất đi.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 10

VẾT DẤU CHÂN TRẦN

Bob mở mắt ra, nhìn thấy tuyết trắng xoá và phần dưới đỉnh bùn của vách khe vực. Bob nằm bất động một hồi, lắng tai nghe... Tiếng hét đã chấm dứt. Tuốt trên cao, phía trên đầu Bob, một chú chim đang hót một mình.

Từ từ, hết sức thận trọng, Bob lăn tròn cho đến khi nằm ngửa được. Hai tay Bob rất bông, một bên vai rất đau, nhưng may mắn là không có gì bị gãy cả. Tuyết xốp dưới đáy hố đã đỡ Bob lúc té.

Bob ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy nắng và bầu trời xanh. Trong đầu, Bob thấy lại sinh vật kỳ lạ có một viền đỏ và lông xồm xoàm đã đến gần mình và nhớ lại người khổng lồ, theo truyền thuyết, đến rình rập ở Sky Village tìm những đứa trẻ còn ở ngoài đường khi trời đã tối.

Sau vài phút, Bob ngồi dậy và rùng mình: cái lạnh của tuyết đã thấm vào người Bob, Bob nhìn thấy máy định vị nằm cách đó hai mét, cậu lồm lên, hy vọng nó vẫn còn chạy được. Bob mừng rỡ thấy máy phát ra tiếng “bíp” khe khẽ và chỉ hướng bắc. Bob mỉm cười: tín hiệu từ Hannibal.

Khi đó Bob xem xét miệng khe vực. Vết nứt rõ ràng, còn vách thì quá dốc nên không thể nào thoát ra nếu không có ai giúp. Vậy Bob phải gọi Hannibal và Peter đến cứu mình. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu con quái vật vẫn còn trên cao, núp đâu đó gần khe vực?

Bob khôn ngoan bỏ thời gian suy nghĩ một hồi, rồi cuối cùng quyết định sẽ không làm gì trước khi chưa biết được con quái vật có còn đó hay không. Bob biết chắc không con thú nào tự động nhảy xuống hố, vậy Bob có thể la

hét mà không sợ gì và sẽ thấy con vật có cúi xuống hồ nhìn Bob hay không.

- Ê! Bob hét lên. Ê trên kia! Lại đây cho ta xem mặt đi!

Phía trên đầu Bob không có gì động đậy. Sau hai tiếng gọi nữa, Bob nghĩ rằng con vật đã bỏ đi. Khi đó Bob mới cho chạy máy định vị và kêu “cứu”. Rồi để cho chắc rằng đèn đỏ sẽ chạy trên máy của hai bạn. Bob kêu cứu lại thêm hai lần nữa. Tầm hoạt động của máy có bán kính khoảng năm cây số. Vậy gần như chắc chắn Hannibal và Peter sẽ nhận được tín hiệu.

Bob không quên chỉ vị trí của mình để hướng dẫn hai bạn tới.

Chỉ còn chờ đợi nữa thôi... Bob cảm giác như chờ hằng giờ. Nhưng chỉ có mười lăm phút trôi qua, thì đầu của Peter xuất hiện bên miệng khe vực. Hannibal đến gần như ngay sau đó.

- Bob! Thám tử trưởng kêu lên. Cậu có bị thương không?

- Cậu làm cách nào để xuống dưới đó vậy? Peter hỏi.

- Mình bị té.

- Cậu nói giỡn à?

- Chính cậu cũng sẽ té xuống nếu nhìn thấy cái mình đã thấy - Bob tuyên bố.

- Vậy cậu nhìn thấy cái gì vậy? Hannibal quan tâm hỏi.

- Một con vật... một loại quái vật to đùng. Mình không biết đó là gì. Nó đến từ phía sau lưng mình rồi... Ô! Mình sẽ kể chi tiết sau. Kéo mình ra khỏi đây trước đã!

Hannibal ước chừng độ sâu của hồ.

- Dây! Hannibal quyết định. Ta cần một sợi dây.

- Mình sẽ đi tìm dây! Peter nói ngay. Mình có thấy một cuộn dây phơi đồ to trong góc bếp, khi tìm chìa khóa. Mình sẽ mang dây về ngay thôi.

- Ủ, mình để cậu làm - Hannibal nói. Cậu chạy nhanh hơn mình. Dù sao cậu cũng là lực sĩ của bộ ba mà.

Peter nhăn mặt:

- Trong khi mình đi vắng, thì các cậu hãy cảnh giác.

- Đừng lo! Chạy đi!

Peter bỏ chạy và biến mất sau đám cây. Hannibal ngồi chồm hổm ngay bên

miệng khe vực.

- Bob, kể lại cho mình những gì cậu đã thấy đi.

- Thật ra mình không thể nói gì chính xác đâu. Mọi việc xảy ra quá nhanh... Mình nghe tiếng động phía sau lưng, có một cái gì đó chạm vào mình, mình quay lại và.... thấy hai con mắt... mắt lạ lùng lắm. Mình cảm thấy hơi thở của con vật phả vào mặt mình. Mình hét lên, con vật cũng hét lên. Rồi mình té xuống cái hố này.

- Một con gấu khác hả? Hannibal gợi ý.

- Không. Chắc chắn là không! Bob khẳng định chắc chắn.

Hannibal đứng dậy, tiến hành đi dọc theo miệng khu vực, mắt dán xuống đất. Khi làm thế, Hannibal thoát ra khỏi tầm nhìn của Bob.

- Ê! Babal! Bob hoảng hốt la lên. Cậu còn đó không?

Tiếng nói của Hannibal vang đến:

- Còn... còn... Mình vừa mới tìm thấy dấu chân của cậu in trên đất rất rõ. Dù con vật theo cậu có là gì đi nữa, thì nó cũng phải để lại dấu vết chứ. Nếu là gấu thì mình sẽ tìm thấy dấu vết giống như trên thảo nguyên.

- Không phải con gấu - Bob nói. Cũng có thể là con quái vật mà bọn mình đi tìm.

Hannibal không trả lời ngay. Bob chờ, rồi nóng lòng.

- Babal?

- Trời đất! Mình không dám tin! Thám tử trường thốt lên.

- Cái gì vậy? Cậu nói gì vậy?

- Bob, cậu có chắc phía sau lưng cậu không phải là người à? Giọng nói của Hannibal để lộ một sự kích động cực độ. Một người đàn ông rất cao đi chân không?

- Mình không nhìn chân của nó - Bob trả lời. Nhưng nếu sinh vật đó mà là con người, thì mình không dám nhận mình thuộc loài người nữa!

- Lạ lùng! Hannibal thốt lên nữa. Một người... một người rất cao to vừa mới đi qua đây... Và kẻ đó đi chân không.

Bob nhớ lại những câu chuyện hoang đường của Charlie Richardson... chuyện về quái vật trên núi. Bob còn nhớ rằng có một ông đặt bẫy thú đã thấy vết chân trần khổng lồ tít trên núi cao, gần chỗ có tuyết. Bob rùng

mình.

- Babal? Bob gọi. Babal ơi! Cần thận nhé!

Hannibal không trả lời, Bob chỉ nghe một tiếng kêu khẽ.

- Babal ơi! Bob la thật lớn.

Lần này, Bob cũng không nhận được hồi âm nhưng nghe tiếng động: lúc đầu là tiếng cành cây bị bẻ gãy, rồi tiếng sột soạt từ miệng khe vực.

- Babal ơi! Cậu đang làm gì vậy? Bob cảm thấy ớn lạnh và la lên.

Tiếng sột soạt phía trên ngừng. Tiếp theo đó là im lặng tuyệt đối. Bob muốn tức điên lên dưới đáy hố. Bob gọi thêm nhiều lần nữa, nhưng Hannibal vẫn không trả lời.

Nỗi sợ của Bob chuyển thành hoảng hốt. Bằng mọi giá Bob phải thoát ra khỏi cái hố. Bob bắt đầu tuyệt vọng tìm một chỗ có thể bám tay chân vào để leo lên trên. Nhưng vách hố không có chỗ gồ ghề nào. Bob tìm cái khác... một cành cây hay bất cứ cái gì giúp Bob thoát được. Nhưng cậu thất vọng vì không tìm thấy gì dùng được.

Bob gọi nữa, nhưng không có kết quả. Tức giận, Bob thả mình ngồi xuống tuyệt chờ, mọi giác quan ở trạng thái báo động. Một hồi sau Bob nghe tiếng rên.

- Babal?

- Úi da! Giọng nói của Hannibal trả lời. Ô là la! Cậu đâu!

- Cậu bị sao vậy? Bob la lên. Cậu đi đâu vậy?

Cái đầu của Hannibal hiện lên trên nền xanh của bầu trời, bên bờ khe vực. Bob thấy Hannibal nhăn mặt và xoa đầu.

- Mình không đi đâu cả - thám tử trưởng giải thích. Có kẻ đến gần mình từ phía sau lưng và đập mình.

- Giống như ông Jensen hả?

- Đúng. Mình bị một cú đâm giống y như ông ấy, nhưng không biết có phải cùng một người không. Điều mình biết là trong khi mình đang bắt tỉnh, có kẻ chịu khó quét đất bên bờ khe vực bằng cành thông. Không còn dấu vết nào hết. Dấu chân của cậu, cũng như của... kẻ kia!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 11

QUYẾN SỔ CỦA NHÀ NHIẾP ẢNH

- Dù sao - Bob nói - có một điều chắc chắn...

Peter đã quay về với một sợi dây và Bob đã được kéo ra khỏi hố.

- Phải, có một điều chắc chắn - Bob lập lại. Không phải con gấu đập đầu cậu đâu, Babal à!

- Tất nhiên là không phải gấu! Gấu đâu biết bẻ cành cây để quét đất. Cậu đã bị một sinh vật kỳ lạ làm cho sợ Bob à.... Có thể một người rất cao lớn, đi chân không... rồi nó tấn công mình để xóa dấu vết.

Peter chững hững nhìn hai bạn, Peter có cảm giác nghe hai người điên nói chuyện.

- Một người đàn ông đi chân không hả? Peter nói. Ai lại khùng đến nỗi đi dạo chân không ở vùng này?

- Babal có thấy một vết chân trần to tướng bên bờ khe vực - Bob giải thích.

- Dấu chân quái dị lắm, Hannibal nói rõ.

- Dường như dấu chân người. Chắc chắn không phải là gấu.

Peter tiến hành cuộn dây lại bằng đôi tay hơi run.

- Núi Quái vật! Peter nói khẽ. Hồi xưa người ta gọi núi Lofty bằng cái tên đó. Hình như đúng là có một con quái vật ở đây.

- Quái vật à? Giọng nói cao the thé vang lên phía sau lưng Peter.

Peter giật mình nhảy sang một bên.

- Xin lỗi! Tôi làm cậu sợ hả?

Đó là ông Smat nhỏ bé. Có lẽ ông đã lảng lảng băng qua rừng, vì Ba Thám Tử Trẻ không nghe tiếng động: ông mỉm cười đứng cạnh và quan tâm nhìn ba bạn.

- Các cậu đang nói chuyện về quái vật à? Dấu chân của một con quái vật có thể ra sao nhỉ? Dấu chân đâu? Tôi rất muốn được xem...

- Có kẻ đã xóa nó rồi - Hannibal giải thích.

- Tất nhiên, tất nhiên... Ông Smat nói với giọng một người đang lịch sự lắng nghe chuyện cổ tích nhưng không tin.

- Có dấu chân mà - Peter nói lại. Nếu Babal nói có, là có!

Nụ cười của ông Smat biến mất. Má ông đột nhiên đỏ lên.

- Các cậu đã nói chuyện với tên Charlie Richardson... Thằng ở trạm xăng! Ông tố cáo. Chính tôi cũng đã nghe những chuyện ngòi lê đôi mách tào lao của hắn. Thật là nhục nhã. Hù dọa những đứa trẻ tuổi các cậu! Tôi rất muốn đến gặp hắn để nói chuyện!

Ông đột ngột có vẻ kiên quyết thực hiện những gì mới nói và đứng thẳng người lại như một chú gà trống sắp đá.

- Phải. Tôi sẽ làm như thế - ông thông báo. Tôi sẽ nói với hắn suy nghĩ của tôi và yêu cầu hắn không được kể chuyện quái vật và những thứ chuyện tầm bậy khác!

Nói xong, ông cương quyết bước đi, nhưng trước khi biến mất hẳn, ông quay lại nói:

- Lảng vảng ở khu này nguy hiểm lắm! Đừng quên các cậu đang ở trên lãnh thổ của động vật hoang dã mà các cậu không biết rành bằng tôi. Chúng sẽ không cố ý tấn công các cậu nhưng chúng có thể gây tai nạn, mà các cậu sẽ là nạn nhân. Tôi sẽ khuyên hai em họ của bà Haveling không nên để các cậu chạy rong trong rừng.

- Hoàn toàn đồng ý với ông - Peter nói khẽ khi người đàn ông nhỏ bé biến mất. Ta đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Không nên đụng chạm với quái vật, cho dù có vô hại đến mấy đi nữa!

Hannibal không nói gì. Ba bạn lên đường, băng qua phần rừng, ra đến thảo nguyên vừa kịp để thấy ông Smat rẽ vào sân trượt tuyết. Ba bạn vừa mới đến sân trượt tuyết, thì ông Smat đã ở phía dưới.

- Ông ấy di nhanh quá! Bob nhận xét.

- Úi chà! Thì xuống dốc mà! Peter kêu.

Chính Peter cũng đang chạy xuống dốc, khi trượt khi chạy. Bob và Hannibal đi theo, chậm hơn.

Ba bạn gần đến phía dưới sân trượt tuyết, thì thấy Joe Haveling đang leo lên về hướng mình: Chồng của chị Anna đeo balô đi núi trên lưng và cầm

cây súng bắn thuốc ngủ trong tay. Nét mặt anh có vẻ nghiêm khắc.

- Các cậu từ đâu về? Joe sáng giọng hỏi.

- Đi dã ngoại - Peter vô tư trả lời.

Joe chỉ về phía Bob.

- Ông Smat nói với tôi rằng có đũa bị lọt xuống khe vực lớn, cậu phải không?

- Anh biết khe vực đó à? Hannibal nhanh miệng hỏi.

- Tất nhiên. Nó có gì bí mật đâu. Nó sẽ là điểm thu hút giới du khách tới vào mùa hè - Joe Haveling trả lời. Nhưng ngay bây giờ thì tôi yêu cầu các cậu không được lang thang trên núi. Nếu có chuyện gì thì Anna và tôi sẽ phải chịu trách nhiệm. Không những các cậu có thể bị nguy hiểm, mà còn có thể gặp gấu...

- À, nói về gấu - Hannibal ngắt lời rồi nhìn Joe Haveling, sau đó nhìn cây súng trong tay anh - có phải anh trang bị cây súng này để bắt gấu không... súng bắn thuốc ngủ phải không?

Chồng của chị Anna phá lên cười.

- Bắt gấu! Anh lập lại. Kìa, tôi làm như thế để làm gì? Không, tôi không hề có ý định săn gấu. Mà luật pháp cũng cấm chuyện này. Tôi mang theo cây súng này, phòng chuyện bắt ngờ! Nếu gặp con thú nào, thì tôi sẽ cho nó ngủ mà không hại nó.

Anh dừng một hồi rồi mỉm cười:

- Ông Smat sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, nếu tôi bắn một con gấu!

Joe Haveling đi ngang qua trước mặt ba thám tử, tiến hành leo dốc. Khi anh đi đủ xa, Bob nói khẽ:

- Ông Smat đã sai lầm!

- Và lầm to! Peter nhấn mạnh. Bọn mình không hề nói với ông Smat rằng cậu bị té xuống khe vực. Nếu ông biết, thì có nghĩa ông có mặt tại hiện trường khi chuyện đó xảy ra... hoặc khi Hannibal bị tấn công!

- Có thể chính ông đập mình - thám tử trưởng nói. Và chắc chắn ông là người đã quét nền đất ở bờ khe vực. Ông Smat của ta không hiền lành như vẻ bề ngoài ta thấy đâu. Có một cái gì đó trên núi quái vật hay là gì? Mà ông Joe Haveling đã thấy. Và cả hai đều cố giữ phát hiện bí mật này.

Ba Thám Tử Trẻ về đến sân quán trọ đúng lúc Konrad đang chui ra khỏi hồ làm hồ bơi.

- Babal ơi! Anh gọi vui về.

Hannibal vẫy tay trả lời. Rồi ba thám tử đến gần miệng hồ và thấy Hans đang ngồi tuốt dưới đáy nghỉ giải lao. Cốp pha bằng gỗ làm gần xong.

- Đi chơi vui không? Hans hỏi.

- Vui, ngoại trừ một sự cố nhỏ - Peter trả lời.

- Các em có biết rằng ông Smat đang lo cho các em không? Konrad nói tiếp. Ông ấy không muốn các em đi lên thảo nguyên trên kia. Thậm chí ông đã nhờ bọn anh giữ các em lại đây, ở quán trọ nữa.

- Và anh nghĩ tụi em sẽ làm gì? Peter hỏi.

Konrad phá lên cười.

- Anh nghĩ các em sẽ làm theo ý mình! Konrad đáp. Nhưng nhớ cẩn thận nhé?

- Tụi em sẽ thận trọng! Hannibal hứa. Hiện ông Smat đang ở đâu?

- Ông xuống làng rồi - Hans giải thích. Chị Anna thì lấy xe đi Bishop. Còn ông Jensen, thì anh không biết đi đâu, nhưng cũng lấy xe rồi.

- Chị Anna dặn các em cứ ăn tự nhiên - Konrad nói tiếp. Trong tủ lạnh có nhiều bánh mì kẹp thịt lắm.

- Em thấy đói rồi - Peter tuyên bố và chạy về quán trọ cùng hai bạn.

Khi cả ba đã no nê, Hannibal rửa đĩa và ly. Chiếc nhẫn cưới của Anna đang nằm bên bờ cửa sổ, ngay phía trên bồn rửa chén. Hannibal chau mày.

- Dường như chiếc nhẫn rộng quá đối với chị Anna - Hannibal nói. Nếu không cẩn thận sẽ có ngày chị bị tuột mất nhẫn.

Peter lo lau khô ly và chỉ lơ đãng gặt đầu. Peter đang chú ý đến một vật trên sàn gian phòng lớn, thấy được từ nhà bếp. Peter bỏ khăn lau chén xuống và bước ra phòng lớn.

- Ủa bóp tiền! Peter vừa thông báo vừa cúi xuống lượm lên.

Đúng là bóp tiền của đàn ông, rất cũ, và dày cộm đến nỗi một chỗ may sắp đứt ra. Khi Peter cầm lên, một đồng giấy tờ và danh thiếp rơi ra rải đầy sàn nhà.

-Ồ! Peter kêu rồi ngồi xuống lượm.

- Bóp của ai vậy? Bob hỏi.

Trong đồng giấy tờ rải rác, Peter tìm thấy một tấm bằng lái xe và vài biên lai nhà hàng.

- Của ông Jensen - Peter trả lời. Ông ấy đang chạy xe mà không có bằng lái! Chỉ cần bị cảnh sát thổi kiểm tra giấy tờ là sẽ bị ngay...

- Ủa! Hannibal đột ngột kêu và nhìn chăm chăm vào bóp. Chị Anna kìa!

- Cái gì? Bob chưng hửng hỏi.

- Hình chị Anna kìa!

Hannibal cúi xuống lượm tấm hình lên. Hình Anna Haveling và chồng. Cặp vợ chồng được chụp khi ra khỏi quán cà phê và rõ ràng không hay mình bị chụp hình. Anna mặc bộ váy màu sáng, khoác áo vét. Chị đang xoay nửa người về phía chồng, còn Joe thì đang há miệng, nét mặt cương quyết, như nói một điều gì đó rất quan trọng.

- Không hiểu tại sao ông Jensen lại giữ hình chị Anna trong bóp! Hannibal dăm chiêu nói khề.

Hannibal chuyển tấm hình cho Bob. Khi lượm xong đồng giấy tờ, Peter cũng cầm tấm hình xem xét.

- Dù gì, tấm hình này không phải được chụp ở Sky Village - Peter nói.

Peter lật mặt sau xem.

- Á! Có ghi ngày... Tuần vừa rồi tại hồ Tahoe.

Ba Thám Tử Trẻ ngạc nhiên nhìn nhau.

- Hay ông Jensen là một người bạn cũ của chị Anna - Bob gợi ý. Hay bạn của anh Joe Haveling? Có thể ông ấy dự đám cưới anh chị?

- Chắc chắn là không! Hannibal tin tưởng đáp. Hôm ta mới đến, các cậu hãy nhớ rằng Joe Haveling định ăn mừng đám cưới mới và mời ta ăn tối. Anh ấy có nói rõ là sẽ mời cả hai người lạ, hai khách trọ có trả tiền, xuống tham dự bữa chiêu đãi. Các cậu nhớ chưa? Vậy cả Jensen lẫn Smat đều không phải là bạn anh ấy!

Peter nhét tấm hình vào bóp.

- Có thể ông Jensen chỉ là một khách trọ phải trả tiền, nhưng rõ ràng ông ấy có giữ một tấm hình vợ chồng Haveling chụp tại hồ Tahoe. Lạ thật.

Hannibal lấy bóp từ tay Peter.

- Mình nghĩ hay nhất là để cái này lên bàn ông Jensen mà không nói gì - Hannibal nói. Nhưng trong khi có mặt trong phòng ông, ta sẽ lợi dụng để xem qua căn phòng. Dù sao anh Hans và anh Konrad có nhờ ta bảo vệ bà chị họ mà. Nhiệm vụ của ta là canh chừng an ninh của chị ấy bằng cách chú ý đến tất cả...

- Mình hiểu cậu rồi - Peter nói. Làm như vậy hơi tế nhị. Ta hãy lên nhanh và điều tra trước khi có ai về!

Căn phòng của Jensen nằm sát vách với căn phòng hai giường của anh Hans và anh Konrad.

- Hy vọng không khóa cửa! Bob nói.

- Mình đã để ý rằng trong cái quán trọ này không có gì khóa cả! Peter tuyên bố.

Peter xoay thử tay cầm trên cánh cửa phòng Jensen và thật vậy, cửa mở ra ngay.

Căn phòng sạch sẽ và hoàn toàn ngăn nắp, cũng như các phòng kia ở quán trọ. Nếu không thấy đôi giày đặt dưới cái ghế có thể tưởng phòng không có người.

Hannibal mở tủ ra. Trên kệ có những chồng áo sơ mi và áo lót mới ủi. Trên kệ khác là quần áo dơ. Tuốt ở dưới, có một đôi giày khác đặt cạnh vali.

Hannibal do dự trong giây lát, rồi lấy vali ra đặt trên giường. Hannibal mở ra...

Bên trong có vớ, nhiều cuộn phim và nhiều bóng đèn flash. Có cả một cuốn sách. Khi thấy tựa sách, Peter huyết sáo.

- Hướng dẫn nhà nhiếp ảnh mới tập sự! Peter đọc lớn tiếng.

Hannibal mở đại quyển sách.

- Đây không phải loại sách mà người ta nghĩ sẽ có trong hành lý của một nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp danh tiếng - Hannibal tuyên bố. Nếu Jensen bán ảnh cho các tạp chí, thì ông ấy phải đủ giỏi để không cần đến loại sách này chứ. Đây chỉ là kiến thức cơ bản nhất thôi mà.

Hannibal đóng quyển sách lại và kết luận:

- Không biết ông Jensen là ai, nhưng chắc chắn không phải là nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp rồi.

Bob cúi xuống cái vali còn mở để lục lạo trong đồng vớ.

- Xem có gì khác không! Bob kêu khẽ.

Rồi Bob có một phát hiện... Thoạt đầu nó có vẻ không quan trọng. Đó là một quyển sổ nhỏ cũ xì, cong góc, viết đầy tên, địa chỉ và số điện thoại. Bob lật qua nhanh. Phần lớn các địa chỉ tương ứng với các cửa hàng hay người ở quanh hồ Tahoe. Đến gần những trang cuối mới xuất hiện tên của chị Anna cùng với một loạt những ghi chú khiến Bob tròn mắt.

- Cậu tìm thấy gì không? Hannibal hỏi.

- Hai trang đầy dành riêng cho chị Anna! Bob giải thích. Xem này! Bắt đầu là một số: PWU 615, Californie. Rồi tên chị Anna: cô Anna Schmid và địa chỉ, Quán Trọ Slalom, Sky Village, Californie.

- PWU 615 hả? Peter lập lại. Nghe giống số xe quá vậy!

- Còn gì nữa không? Hannibal hỏi.

Thay vì trả lời, Bob đưa quyển sổ cho thám tử trưởng.

- Lạ quá! Hannibal kêu khẽ. Ghi chú kể rằng chị Anna là chủ nhân của Quán Trọ Slalom và còn sở hữu cái máy kéo lên dốc. Và còn cho biết ở Sky Village, mọi người đều biết chị Anna chuyên thanh toán bằng tiền mặt tất cả những mua sắm của chị. Dưới trang sổ có bốn từ kết luận: Người lý tưởng để lừa.

- Lý tưởng để lừa hả? Peter hỏi lại.

- Đúng! Hannibal vừa trả lời vừa đóng cuốn sổ lại nhét trả vào vali. Tức là một nạn nhân dễ lột tiền.

- Vậy thì Jensen là một tên lừa đảo định moi tiền chị Anna hả?

- Mình chỉ muốn nói rằng Jensen không phải là nhà nhiếp ảnh. Nhưng nếu là tên lừa đảo, thì mình chưa hiểu mục đích của hắn. Cho đến nay chưa thấy hắn làm gì ngoại trừ...

- Ngoài trừ bị một con gấu hay một con quái vật nào đó đập đầu! Peter kết thúc câu. Và hắn không hề có âm mưu gì đặc biệt để lấy lòng chị Anna.

Đột nhiên ba thám tử nghe tiếng xe trên đường. Hannibal lao vào phòng ông Smat phía bên kia hành lang. Hannibal liếc qua cửa sổ nhìn ra trước nhà.

- Chị Anna đang trở về từ Bishop! Hannibal thông báo. Từ đây mình đọc

được bằng số xe... PWU 615!

Bob vội đóng vali lại, cho vào tủ như cũ. Peter dùng tay kéo tấm phủ giường cho thẳng lại.

Ba Thám Tử Trẻ bước về phía cầu thang.

- Bọn mình có nên báo cho chị Anna biết rằng có một khách trọ của chị rất khả nghi và đang quan tâm đến chị không? Peter hỏi.

Hannibal lắc đầu kịch liệt.

- Không nên! Ta không có quyền tố cáo khi chưa có chứng cứ vững vàng. Mà thật ra ta đã biết gì nào? Biết rằng ông Jensen có một tấm hình ông bà Haveling chụp ở hồ Tahoe khi cả hai đang hưởng tuần trăng mật, rằng ông có một sự quan tâm khả nghi đối với tình trạng tài chính của chị Anna. Vậy thôi, Bob ơi! Cậu nhớ gọi điện thoại về hỏi thử xem ba cậu có biết được gì về Joe Haveling không. Cậu hãy đưa luôn cho bác địa chỉ và số xe của ông Jensen và nhờ hỏi thử xem người quen của bác ở Reno có tìm được thông tin về người tự xưng là nhiếp ảnh gia này không. Khi mà chưa biết gì nhiều hơn về Jensen, thì ta phải để mắt đến ông! Phải cẩn thận cho ông ta lừa đảo chị Anna. Nếu thấy ông quan tâm đến một khoản tiền nào đó, thì khi ấy ta sẽ hành động.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 12

TRONG ĐÊM KHUYA

Khi bước vào phòng lớn, Ba Thám Tử Trẻ thấy chị Anna đang cho thêm báo và tạp chí mới lên một chồng báo cũ trên bàn. Chị giật mình khi nhìn thấy ba bạn.

- Ô! Chị không biết có người ở nhà.

- Tụi em vừa mới thực hiện thêm một cuộc lục soát - Hannibal giải thích. Tụi em đã bỏ qua một vài chỗ giấu hôm qua, khi tìm chìa khóa kết sắt của chị.

- À! Phải! Cái chìa khóa - Anna thở dài và nhăn trán. Các em vẫn chưa tìm ra à?

- Rất tiếc là chưa! Bob nói. Chị Anna ời, chị có nghĩ là có thể có kẻ lấy cặp chìa khóa không?

- Ồ, không có đâu! Chắc là chị giấu kỹ quá thôi! Anna phản đối. Mà ai lại thèm đi ăn cắp chìa khóa kết sắt làm gì? Chỉ có một mình chị là có quyền sử dụng nó mà. Nhân viên ngân hàng chỉ biết Anna Schmid mà thôi. Kẻ lấy cắp chìa khóa sẽ không được gì! Chỉ gây rắc rối cho chị thôi. Thật ra, trước khi đi, chị giấu chìa khóa chỉ vì sợ trộm lấy nó đi cùng một số đồ khác, mà không biết chìa khóa dùng để làm gì...

- Nói cách khác - Peter kết luận - người ta không cố tình lấy cắp chìa khóa của chị.

- Chắc chắn chìa khóa phải có đâu đó trong cái nhà này! Anna cam đoan. Phải chi chị nhớ ra!

Lần thứ nhì, tiếng xe chạy lại vang lên ngoài đường.

Rồi tiếng sỏi kêu rít dưới lốp xe. Ít lâu sau Jensen xuất hiện, máy ảnh cầm trong tay. Ông chào Anna và Ba Thám Tử Trẻ trước khi leo lên lầu.

- Nghề ông Jensen hấp dẫn quá - Hannibal nói. Phải rất kiên nhẫn để chụp hình thú vật, phải không? Ông ấy có thường đến đây không?

- Đây là lần đầu tiên - Anna trả lời - ông ấy ở đây mới được năm ngày. Ông ấy đến đột xuất, không giữ phòng trước. Cũng may là còn phòng trống... và thậm chí còn nhiều phòng! Mùa này ít khách lắm!

- Ông Smat cũng là một con người thú vị - Hannibal nói tiếp. Dường như ông dành phần lớn thời gian lên lên núi, để tiếp xúc với thiên nhiên.

- Ý em muốn nói với thú vật hả? Không biết thú có thèm nghe ông. Ông này cũng lần đầu tiên đến đây. Ông có nói với chị là ở trong vùng này bị hạn hán. Hạn hán làm xáo trộn cuộc sống của động vật và ông ấy tưởng mình sẽ có thể giúp các bạn có lông và lông vũ xoay sở trong cơn hoạn nạn này.

Anna phá lên cười:

- Ông ấy có những suy nghĩ kỳ quặc thật! Và chính con người ông cũng kỳ quặc. Ước gì ông ấy ăn uống giống mọi người, chị sẽ đỡ chuẩn bị các bữa ăn đặc biệt riêng cho ông.

Nói xong, chị vào bếp làm việc. Ba Thám Tử Trẻ ra khỏi quán trọ và đi xuống con đường cho đến trạm xăng.

Charlie Richardson đang ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật dưới ánh nắng. Khi nghe tiếng chân, ông mở mắt ra.

- Đi chơi vui không? Ông hỏi.

- Anh có nói chuyện với ông Smat không? Peter hỏi thay vì trả lời.

- Không phải tôi mà chính - chính ông Smat nói chuyện với tôi! Theo lời ông, dường như tôi chuyên dành thời gian để hù dọa thanh thiếu niên Hoa kỳ bằng cách kể những chuyện hoang đường.

Mắt Charlie đột nhiên sáng lên và ông tò mò hỏi:

- Này... Mờ sáng này các cậu đã thấy gì trên núi vậy?

- Tụi em cũng không rõ nữa, anh à - Bob trả lời. Một cái gì đó rất to. Có lẽ là một con thú.

Charlie Richardson có vẻ thất vọng.

- Gấu... chắc là gấu. Cậu bị té xuống khe vực hả?

Bob gật đầu.

- Nhìn quần áo cậu là tôi đoán ra rồi - Charlie Richardson nói và nhìn lão liên không để sót chi tiết nào. Hy vọng cậu không bị thương chứ?

- Dạ không. Hơi bị sốc một chút thôi.
 - Ở cái vùng này, phải luôn nhìn kỹ xem mình đặt chân chỗ nào - Charlie Richardson nói tiếp. Các cậu có vẻ có lý trí mà. Tôi tin chắc các cậu không đi chọc ghẹo gấu. Còn Anna Schmid nữa, chị ấy đâu cần làm ầm ĩ lên như thế... À, ý tôi nói Anna Haveling ấy!
 - Chị ấy gây hả? Peter ngạc nhiên hỏi lại. Bọn em vừa mới gặp chị, có thấy chị nói gì đâu.
 - Chắc là cô ấy nguôi giận rồi! Cô Anna dừng ở đây đổ xăng, khi trên đường từ Bishop về. Ông Smat vừa mới đi từ chỗ tôi, nên tôi hỏi cô ấy các cậu đi chơi núi về chưa... Có thể các cậu đã để ý thấy rằng tôi rất muốn biết tất cả những gì xảy ra xung quanh?
 - Tất nhiên là tụi em đã thấy rồi! Peter cười nói.
 - Vậy cô Anna có nói với tôi rằng chồng cô không muốn các cậu lên trên thảo nguyên chơi vì sợ gấu. Lấy chồng không cải thiện được tính tình cô Anna. Cô ấy đã trở nên hết sức căng thẳng vì mấy con gấu. Vậy mà tôi còn nhớ có lần cô ấy đã lao đến hai con gấu, vừa la hét vừa quất roi để làm cho chúng sợ và tránh xa thùng rác.
- Bob có vẻ khâm phục.
- Làm như vậy có tốt không? Bob hỏi. Ý em muốn nói... gấu dữ lắm...
 - Nếu không đến gần chúng quá và không đánh chúng, thì có thể chúng sẽ sợ và bỏ đi. Chính chuyện như vậy đã xảy ra hôm đó.
- Bob liếc nhìn đồng hồ.
- Hơn bốn giờ rồi - Bob nói với Hannibal. Chắc là ba về rồi. Mình sẽ gọi điện thoại.
 - Ở quán trọ máy điện thoại bị hư hả? Charlie Richardson hỏi.
 - Không - Bob nhanh miệng trả lời. Nhưng sẵn bọn em đang đi ngang qua đây, nên....
 - Tất nhiên, tất nhiên.... Charlie Richardson ngắt lời. Các cậu đã biết buồng điện thoại nằm ở đâu rồi. Cứ đi gọi đi. Còn tôi sẽ ghé quán pizza bên cạnh ăn một miếng. Tôi biết khi nào thì không nên xen vào chuyện người khác mà.
- Charlie Richardson đứng dậy rồi bỏ đi từ từ.

- Cái ngày mà anh ấy không xía vô chuyện người khác, thì mình hứa mình sẽ ăn hết đôi giày thể thao, và không cần cho muối! Peter càu nhàu.

Bob mỉm cười, rồi bước vào buồng điện thoại. Bob nói chuyện với ba suốt mấy phút, rồi trở ra.

- Trong danh bạ điện thoại ở Reno không có tên Joe Haveling! Bob thông báo. Chú bạn của ba vẫn chưa lấy được thông tin về tình trạng tài chính của anh Joe, nhưng chắc là ngày mai sẽ có. Ba mình sẽ gọi điện thoại cho chú ấy ngay tối nay để xin thông tin về Jensen nhưng ba dặn bọn mình đừng có quậy quá và không được gây rắc rối cho người khác. Nếu anh Hans và anh Konrad hay chị Anna bị chuyện không hay, thì ba nói là bọn mình sẽ ăn đòn. Tạm thời, khi ba chưa cung cấp thông tin khác, thì bọn mình phải ngoan ngoãn và không làm gì khác ngoài...

- Ngoài gì? Hannibal hỏi.

- Ra khỏi quán trọ! Ba nghĩ người ta không mời bọn mình và bọn mình ở trong quán trọ như vậy thì rất phiền. Mình nghĩ ba nói đúng. Không có lý do gì bắt chị Anna phải nuôi bọn mình! Bọn mình có phải là em họ của chị ấy đâu.

- Úi chà! Peter nói. Đúng lúc bắt đầu hấp dẫn!

- Ôi! Thì ta sẽ không đi xa lắm! Thám tử trưởng nói. Lều cắm cách nhà có hai bước.

Ba thám tử quay về quán trọ để báo với chị Anna và anh Joe là ba bạn muốn quay trở lại với kế hoạch cắm trại bên ngoài. Joe Haveling phản đối ngay, đưa ra lý lẽ mỗi nguy hiểm về gấu, nhưng ba bạn hứa là sẽ kêu cứu ngay khi thấy con gấu hung dữ nào xuất hiện.

Trước khi mặt trời lặn, ba thám tử đã mang túi ngủ trở về lều và thật sự cắm trại.

Sau khi ăn xúc xích và đậu nấu trên lửa trại, ba thám tử ngồi xếp bằng trong lều. Bob lấy một cuốn sổ và một cây viết bi ra và tiến hành ghi chép những kết quả đầu tiên của cuộc điều tra.

- Trước hết - Bob tuyên bố - có một nhà nhiếp ảnh chuyên chụp hình thú, mà không phải là nhà nhiếp ảnh thật, và rất quan tâm đến chị Anna và tiền của chị.

- Cậu có thể ghi thêm rằng ông ấy giữ một tấm hình của vợ chồng chị Anna, chụp trước khi ông ấy đến quán trọ - Hannibal nói. Mà chị Anna có nói rằng đây là lần đầu tiên ông ấy đến Sky Village và chưa hề biết ông từ trước đến nay.

- Ghi thêm - Peter nói tiếp - rằng ông từng bị gấu, người hay quái vật tấn công. Và nếu không phải là nhiếp ảnh gia, thì tại sao ông lại bỏ công chụp hình một con gấu đang lục thùng rác.

- Theo mình - Hannibal nói - ông cố gắng cư xử như một nhà nhiếp ảnh thật, bởi vì ông đã nói đó là nghề ông. Nói về Jensen đủ rồi! Ta hãy chuyển sang chồng của chị Anna. Thật ra ta biết gì về anh?

- Anh ấy nói mình có tiền - Bob tóm lại. Anh ấy có cây súng bắn thuốc ngủ, đem theo mình mỗi ngày khi lên trên thảo nguyên. Và anh ấy đang xây một hồ bơi có thể không phải là hồ bơi.

Bob nhìn Hannibal.

- Cậu có nhớ gì nữa không? Cho đến bây giờ, thì không có gì ghê gớm lắm! Anh Hans và anh Konrad nghi ngờ anh Joe, nhưng cũng có thể anh ấy là người đang hoang.

- Có thể - Hannibal thừa nhận.

- Bọn mình hãy chuyển sang ông Smat - Peter nói. Theo mình, ông Smat hơi bị điên một chút.

- Còn mình - Hannibal dăm chiêu nói khê - mình nghĩ rằng ông ấy không hiền lành như ra vẻ đâu. Mình nghĩ chính ông ấy đã đánh mình ngất đi sáng nay... để xóa dấu vết bên bờ khe vực.

- Điều này dẫn bọn mình đến một dấu chấm hỏi to tướng - Peter nói. Trên núi Quái vật có quái vật hay không có?

- Mình có thấy một cái gì đó - Bob tuyên bố. Mình biết là mình có thấy một cái gì đó và mình sẵn sàng thề rằng đó không phải con gấu. Còn Hannibal thì có thấy dấu chân.

Hannibal mở túi ngủ rồi cởi giày ra.

- Nếu con quái vật có thật và nếu anh Joe Haveling bắt được nó, thì sẽ có chuyện lớn đấy! Hannibal thông báo. Ta phải luôn nhớ rằng thân chủ của ta là anh Hans và anh Konrad và hai anh đã giao cho ta nhiệm vụ bảo vệ bà

chị họ. Ngày mai, khi ta được nghe báo cáo tài chính về Joe Haveling và có được các thông tin về Jensen, ta sẽ nói chuyện với anh Hans và anh Konrad. Hai anh sẽ quyết định phải làm gì....

Tối hôm đó Peter và Bob ngủ thiếp đi rất nhanh. Nhưng Hannibal cảm thấy quá căng thẳng để ngủ. Hannibal nằm trong bóng tối, lắng nghe gió thổi cùng hàng ngàn tiếng động khác của những động vật nhỏ sống về đêm. Thám tử trưởng nghĩ đến khe vực, đến dấu chân trần và đến câu chuyện kỳ lạ của Charlie Richardson. Hannibal còn nghĩ đến một chuyện khác mà Charlie Richardson đã nói: chị Anna cầm roi tấn công hai con gấu. Hannibal định sẽ nói với chị Anna xem chuyện này có thật hay không.

Khi Hannibal ra khỏi túi ngủ và vén lều lên, đã gần mười hai giờ khuya. Quán trọ hiện lên, tối tăm và bình yên. Một cái gì đó bay đến ống khói và đậu lên đó. Hannibal nghe liếng hú hú. Đó là chim cú mèo.

Đột nhiên, thám tử trưởng chớp mắt. Hannibal đang nằm mơ hay đã thật sự nhìn thấy ánh đèn thoáng qua ở tầng trệt? Rồi đèn lại hiện ra... Một chùm đèn sáng di chuyển trong phòng lớn... về hướng phòng làm việc của chị Anna.

Hannibal lay Peter:

- Dậy đi.

- Sao?... Cái gì vậy? Peter ngồi dậy càu nhàu. Gấu nữa hả?

- Ê! Để mình ngủ chứ! Bob nửa tỉnh nửa ngủ phản đối.

- Có chuyện ở quán trọ - Hannibal thì thầm. Có người cầm đèn pin vừa mới vào trong phòng làm việc của chị Anna.

Peter và Bob chui nhanh ra khỏi túi ngủ, mò mẫm tìm giày.

- Rõ ràng ai cũng quan tâm đến chị Anna - Peter nhận xét - cho dù là quan tâm đến tiền hay đến phòng làm việc của chị.

Ba Thám Tử Trẻ lên ra khỏi lều và cón rén băng qua sân, đến cửa sổ phòng làm việc. Cửa sổ mở. Có thể nhìn thấy rõ người đàn ông ngồi bên bàn. Ông quay lưng lại với ba thám tử nhưng rất dễ nhận ra, đó là Jensen! Ông Jensen đang thông thả lật một quyển sổ của chị Ann chiếu sáng bằng đèn pin. Cửa thông văn phòng với phòng lớn bây giờ đã khép kín.

Jensen xem xong quyển sổ, rồi để sang một bên. Ông đang đưa tay tới để

lấy quyển sổ thứ nhì, thì đột nhiên ông dừng lại và có vẻ lắng nghe. Giấy sau, ông nhào xuống bàn ngồi chồm hổm sau khi tắt đèn pin.

Phần mình, Ba Thám Tử Trẻ cũng vội cúi xuống để không bị thấy. Ba thám tử nghe tiếng công tắc điện, rồi ánh sáng phòng làm việc sáng lên trên đầu ba bạn. Giọng nói của Joe Haveling vang đến rất rõ:

- Em thấy chưa! Joe nói. Không có ai mà.

- Em có nghe ai đó - giọng Anna trả lời. Có người rón rén bước xuống cầu thang, rồi đóng cánh cửa này lại. Mà em nhớ chắc là để mở mà.

- Em tưởng tượng thôi. Em đang bị căng thẳng quá, em à. Không có gì phải lo sợ cả. Em xoay xử rất tốt với hai thằng khờ Rocky, em cố thêm một chút nữa. Chúng không ở lâu nữa đâu.

- Hơn một tuần nữa - Anna cay đắng đáp.

- Anh đã tìm cách để chúng có việc làm rồi, đúng không? Vậy em đừng rên nữa. Mọi chuyện đều ổn cả, em biết mà, và sẽ tiếp tục ổn mà, tin anh đi.

Đèn tắt đột ngột và cửa đóng lại. Hannibal, Bob và Peter đứng bất động và im lặng. Một hồi sau, ba thám tử nhận thấy Jensen đã bật đèn pin trở lại. Ba bạn nghe Jensen chui ra khỏi chỗ trốn: đến cửa rồi bước ra khỏi phòng hết sức nhẹ nhàng.

- Tại sao... Peter bắt đầu nói.

Hannibal nắm tay Peter để cho bạn im lặng. Rồi cả ba im lặng trở về lều.

- Mình nghe có rõ không? Peter hỏi ngay khi về tới lều.

- Rất, rất thú vị - Hannibal nói khẽ. Mình không ngạc nhiên lắm khi bắt gặp Jensen xuống nhà giữa đêm khuya để lục sổ sách chị Anna. Ta đã biết rằng ông ấy quan tâm đến tình trạng tài chính của chị mà.

- Đồng ý - Bob trả lời. Điều rất lạ, là chị Anna phải chịu đựng sự có mặt của anh Hans và anh Konrad. Em họ yêu mến của chị mà! Tại sao hai anh lại làm chị bị căng thẳng?

- Vô lý - Hannibal thừa nhận và gãi đầu. Không có gì xảy ra ở đây có vẻ có lý cả... Chưa bao giờ trong đời mình gặp một vụ lạ lùng như thế.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 13

“BÀI LÀM” CỦA CHỊ ANNA

Sáng hôm sau, Hannibal thức dậy trước hai bạn. Còn rất sớm. Chim hót cùng mặt trời mọc. Thám tử trưởng mang giày vào rồi lặng lẽ bước đến cửa nhà bếp. Hannibal đang nghĩ đến điều đã biết thêm trong đêm: anh Hans và anh Konrad làm chị Anna bị căng thẳng. Tại sao?

Hannibal định bước vào nhà bếp để chào chị Anna, thì nghe tiếng Joe Haveling vang lên:

- Cà phê chưa xong hả?
- Một phút nữa! Anna trả lời. Anh đừng có nóng lòng như thế.
- Còn em, thì đừng căng thẳng như thế. Nghe này, anh sẽ bắt Hans và Konrad làm việc suốt buổi sáng. Như vậy chúng sẽ không vướng chân em. Còn mấy thằng bé, thì em cứ cho chúng ăn trưa, rồi chuẩn bị sẵn thức ăn mang theo và bảo chúng đi dã ngoại xa xa đâu đó... Ở đâu cũng được, trừ phía thảo nguyên... Anh định lên đó, thử thêm một lần cuối cùng, nhưng không hy vọng gì lắm. Nếu anh thất bại, thì ta sẽ buộc đi đánh lừa ngân hàng và em phải sẵn sàng. Anh khuyên em chăm chỉ làm bài hơn.
- Em không muốn! Anna càu nhàu.
- Cần phải như thế - Joe Haveling vẫn nói bằng một giọng cương quyết. Nhất định ta phải thành công. Em hãy nhớ lại là ta đã từng làm những việc khó hơn, vì số tiền nhỏ hơn... Em có đủ đồ để làm bánh mì kẹp thịt cho mấy thằng nhóc không?

Hannibal cón rén bước lùi, rồi trở về cửa nhà bếp với bước chân cố ý gây ồn ào. Anna chào Hannibal tử tế rồi mời cậu ăn sáng. Hannibal leo lên nhà rửa mặt trước. Một hồi sau, Hannibal ngồi vào bàn ăn sáng cùng Bob và Peter. Ông Jensen và ông Smat cũng có mặt ở đó. Bữa ăn sáng diễn ra bình thường. Mỗi người đều có vẻ chìm đắm trong suy nghĩ riêng. Lúc sắp dọn bàn, chị Anna như nảy một sáng kiến đột xuất.

- Các em đang nghỉ hè mà - chị nói với ba thám tử. Chị khuyên các em phải đi chơi cho đáng. Các em có thích đi dã ngoại giữa thiên nhiên không? Chị sẽ chuẩn bị sẵn một giỏ đồ ăn nhé... Các em nên đi theo con đường mòn từ khu cắm trại đến tháp lửa. Chỗ đó đi chơi thích lắm.

- Tháp lửa! Bob kêu lên. A, em biết là hồi xưa người ta gọi cái tháp canh để canh chừng các vụ cháy rừng.

- Đúng rồi! Từ trên tháp nhìn xuống thung lũng đẹp lắm!

- Vậy thì tụi em đi! Hannibal quyết định thay cho cả ba.

Peter mở miệng để phản đối nhưng bị thám tử trưởng đá chân dưới bàn để ra hiệu im lặng.

Một hồi sau, Anna nhét vào balô của Hannibal những khúc bánh mì kẹp thịt hấp dẫn. Trong khi ba thám tử lên đường, Joe Haveling, Hans và Konrad bắt đầu làm việc ở hồ bơi. Ba bạn vừa mới quẹo vào khu cắm trại, thì Peter dừng lại.

- Tính mình hay nghi ngờ - Peter nói - nhưng dường như người ta muốn đuổi khéo bọn mình đi... Tại sao cậu đá chân mình hả Babal?

- Bởi vì mình đã nghe được một cuộc nói chuyện giữa chị Anna và anh Joe sáng nay - Hannibal giải thích - Joe Haveling muốn được rảnh tay lên thảo nguyên và muốn chị Anna phải tập trung làm bài.

- Làm bài gì? Bob chưng hửng hỏi lại.

- Đừng hỏi - Hannibal nói tiếp - mình không biết. Nhưng dường như có liên quan với ngân hàng. Joe Haveling có nói là anh sẽ phải lên trên đó để thử một lần cuối cùng, và nếu không thành công, thì anh và chị Anna sẽ phải thử lửa ngân hàng. Theo mình, chuyện này có liên quan với cái chìa khóa mà chị Anna đang muốn tìm lại.

- Cậu không nghĩ là nên có một đứa ở lại quán trọ để xem chị Anna làm gì không? Babal gợi ý.

- Sợ là khó - Hannibal thở dài - Anh Joe có vẻ kiên quyết không muốn cho bọn mình quấy rầy chị Anna, và cũng kiên quyết không gặp ta khi anh lên thảo nguyên. Ta đã bỏ công để chăm lo cho chị Anna, nhưng cuối cùng, không biết chị có phải là người cần được bảo vệ hay không. Mình không biết Joe Haveling đang âm mưu chuyện gì, nhưng chị Anna đồng lõa với

anh ấy và cả hai đều rất bí mật. Mình nghĩ chị đã không suy nghĩ khi chỉ cái tháp cũ làm đích đi chơi cho ta. Từ trên cao, mình nghĩ chắc có thể thấy thung lũng và một phần lớn vùng núi. Ta hãy đi nhanh. Có thể ta sẽ đến kịp.

- Kịp để làm gì? Peer hỏi.

- Để nhìn thấy Joe Haveling leo lên sân trượt tuyết. Mình có mang ống nhòm theo. Mỗi ngày chồng của chị Anna leo lên cái thảo nguyên đó với balô trên lưng và cây súng đạn thuốc ngủ trong tay. Mình rất muốn biết để làm gì.

- Săn quái vật! Peter nói.

- Không phải - Hannibal khẳng định. Có một cái gì khác. Những chuyến đi này có liên quan đến ngân hàng, hay đúng hơn là cái chìa khóa bị mất. Mình muốn biết Joe Haveling làm gì trên đó.

- Đồng ý! Bob nói. Đi!

Cả ba băng nhanh qua khu cắm trại, rẽ vào lối đi dẫn lên tháp lửa. Peter dẫn đầu, theo sau là Bob, sau cùng là Hannibal. Đường đi rất dốc, ba thám tử phải gần như cong người làm hai để tiến lên. Mặc dù còn trẻ, nhưng cả ba đã hỗn hển thở rồi.

Đã gần mười giờ khi ba bạn đến tháp canh.

- Hy vọng không trễ quá! Hannibal thở dài.

Và không thềm nghỉ ngơi, thám tử trưởng bắt đầu bước lên các bậc thềm gỗ dẫn lên đỉnh tháp. Peter và Bob đi theo.

Khi lên đến trên cao, Peter thốt lên:

- May quá! Ta thấy được quán trọ, sân trượt tuyết và thảo nguyên.

Hannibal lấy ống nhòm ra khỏi balô, chỉnh máy rồi quan sát xung quanh.

- Joe Haveling đang đi nửa đường trên sân trượt tuyết! Hannibal thông báo.

Hannibal tiếp tục theo dõi Joe Haveling cho đến hết dốc. Khi đã lên đến thảo nguyên, Joe Haveling bước thẳng đến hàng cây thông mọc dọc theo bờ bên kia. Cuối cùng anh biến mất dưới đám cây. Hannibal hạ ống nhòm xuống.

- Anh ấy đi vào rừng ở phía tây - Hannibal tuyên bố. Đó là phần mà Peter đã thám hiểm. Khi đi tìm dấu chân, cậu đi vào có sâu không?

- Không sâu lắm. Mình không bao giờ để thảo nguyên mất khỏi tầm nhìn - Peter thú nhận.

- Babal ạ - Bob nói - cậu nói rằng chuyển đi xa hằng ngày của anh Joe có liên quan đến ngân hàng. Nhưng trong rừng, có thể có gì có liên quan với ngân hàng đâu?

- Có cây - Peter mĩa mai trả lời. Có cây và cây, luôn là cây. Có cả đá, sóc, chim giẻ...

- Im đi - Hannibal ngắt lời. Có nhà chòi!

- Nhà chòi nào? Peter hỏi.

- Nhà chòi của ẩn sĩ. Nhớ không? Anh Charlie Richardson có kể rằng ẩn sĩ sống trên núi có xây một nhà chòi đâu đây. Mà ta chưa thấy cái gì giống nhà chòi cà. Vậy có nghĩa nhà chòi ẩn trong rừng giữa cây. Rất có thể Joe Haveling đến đó!

- Nhưng có mối tương quan gì giữa nhà chòi và ngân hàng? Peter vặn lại.

- Mình... cũng không biết nữa! Hannibal thú nhận, nét mặt đăm chiêu.

Ba Thám Tử Trẻ lấy bánh mì ra, ngồi xuống sàn nhà cho thật thoải mái, rồi ăn ngon lành. Thỉnh thoảng, Hannibal nhìn thảo nguyên và sân trượt tuyết bằng ống nhòm. Khoảng một tiếng sau, Joe Haveling trở ra thảo nguyên và đi xuống sân trượt tuyết.

- Anh Joe về quán trọ! Hannibal thông báo. Đến lượt ta đến đó! Nghe này, ta sẽ về quán trọ nói rằng ta sẽ ở khu cắm trại suốt buổi chiều và ăn tối tại đó luôn. Sẽ không ai thấy lạ nếu ta vắng mặt mấy tiếng đồng hồ liền. Ta sẽ dư thời gian lên trên thảo nguyên rồi vào rừng mà không bị thấy.

- Sau đó, không biết còn đủ sức đi không! Peter càu nhàu.

Peter vò giấy gói bánh mì thịt thành viên rồi nhét vào balô của Hannibal.

- Thôi đi! Lên đường!

Chuyển về khu cắm trại nhanh hơn chuyển đi lên. Có một chiếc xe đậu trước khu cắm trại. Một người đàn ông hỏi đầu đang tuyệt vọng nhìn con suối gần cận, trong khi bà vợ đang mở giỏ thức ăn ra.

- Thật là buồn! Ông thờ dài và chỉ con suối cho ba thám tử.

- Bị hạn mà! Hannibal nói.

- Thôi, ta đừng cắm trại ở đây, anh Harold à! Bà vợ kêu. Ta hãy xuống

Bishop thuê phòng ở khách sạn.

- Khách sạn quá đắt so với ngân sách của ta - người đàn ông đáp. Ta đã đến đây để cắm trại, thì cứ cắm trại. Dường như quanh đây có nhiều khu đẹp để đi dạo. Đi bộ nhiều sẽ giúp ta tập thể dục.

Ba bạn đi tiếp rồi mười lăm phút sau về đến quán trọ. Trước khi vào phòng lớn, ba thám tử thấy Joe Haveling đang đứng quay lưng lại với lò sưởi xem một tờ giấy cầm trong tay.

- Có vẻ tốt lắm! Joe nói với Anna đang ngồi trong ghế bành trước mặt anh. Đúng lúc đó, Joe Haveling nhìn thấy Ba Thám Tử Trẻ. Anh vò tờ giấy vút vào lò sưởi. Rồi anh đốt một que diêm châm lửa. Sau đó anh lên lên lầu.

- Đi chơi vui không? Anna hỏi.

- Tuyệt - Hannibal trả lời.

- Chị biết là các em sẽ thích mà!

Rồi Anna đứng dậy bỏ vào nhà bếp. Ngay lập tức Hannibal phóng tới tờ giấy đang cháy từ từ. Thám tử trưởng dập tắt thật nhanh và lượm những gì còn lại. Mảnh còn lại trong tay Hannibal không lớn lắm, nhưng thấy rõ nét chữ.

- Cái gì mà anh Joe thấy tốt lắm? Bob thắc mắc hỏi.

Hannibal lưỡng lự, rồi bước ra ngoài, cùng hai bạn.

Peter cúi xem rồi thốt lên:

- Đây là chữ ký của chị Anna!

- Đúng - Hannibal nói. Các cậu hãy nhớ rằng chị Anna không chịu nói tiếng Đức với hai em họ. Mình còn để ý rằng nhăn cười quá rộng đối với tay chị.

- Ý cậu muốn nói sao? Bob nói khẽ.

Hannibal bước xuống các bậc thềm trước cửa quán trọ.

- Mình phải đi gặp anh Hans và anh Konrad ngay! Hannibal tuyên bố. Mình cần phải nói chuyện với hai anh. Sau đó ta sẽ lên thảo nguyên. Bây giờ mình đã hiểu hết rồi. Nếu suy luận của mình đúng, thì sắp có chuyện trên đó!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 14

CHÁY TRÊN NÚI

- Nhưng tại sao vậy hả Babal? - Hans hỏi - Tại sao em muốn bọn anh phải ở gần quán trọ?

Anh chàng người Đức đã leo lên khỏi hồ bơi, để Konrad làm ở dưới đáy.

- Em không muốn giải thích bây giờ - Hannibal nói. Sẽ khó xử cho hai anh... cho tất cả mọi người... nếu lỡ em nghĩ sai. Xin hai anh cứ tin em. Và không đi đâu hết, lỡ em cần hai anh.

- Được rồi, Babal. Bọn anh tin em - Hans nói trước khi trở xuống đáy hồ bơi.

Hannibal đi tìm Bob và Peter. Sau khi báo chị Anna rằng cả ba sẽ đi vắng đến tối, ba thám tử về lều dưới cây thông để lựa thức ăn định mang đi. Trong khi ba bận loay hoay, Jensen trở về bằng xe và đúng lúc đó, ông Smat xuất hiện từ giữa hai cây, phía bên kia đường. Hai người đàn ông ngồi xuống ghế trước cổng.

- Hy vọng hai ông này sẽ ở yên đó và không đi đâu hết. Mình chưa biết vị trí hai ông trong câu chuyện này.

- Chuyện nào Babal? Peter hỏi. Sắp có cái gì?

- Để sau! Hannibal trả lời. Mình sẽ giải thích sau!

Ba Thám Tử Trẻ chuẩn bị lên đường thì Joe Haveling bước ra khỏi nhà.

- Ê! Joe gọi. Trông các cậu vội vàng quá vậy, đi đâu đấy?

Giọng nói vui vẻ, nhưng ánh mắt thì đa nghi.

- Xui quá! Hannibal kêu khẽ.

Rồi làm bộ mặt ngây thơ nhất, Hannibal bước lại gần chồng của chị Anna.

- Tụi em trở về khu cắm trại - Hannibal nói. Tụi em sẽ ăn tối ở đó luôn.

- Trời đất! Thanh niên các cậu không bao giờ mệt sao! Có lẽ tôi nên giữ các cậu ở lại quán trọ để làm việc...

Joe Haveling ngừng nói. Sắc mặt anh đột nhiên ửng vàng. Hannibal thoát đầu chừng hững, nhưng rồi hiểu ra rằng không phải sắc mặt thay đổi mà là ánh sáng chiếu vào mặt.

Thám tử trưởng quay lại và nhìn thấy một cột khói đen dày và những ngọn lửa cao.

-Ồ! Nhìn kìa! Peter la lên chỉ tay về hướng khu cắm trại. Nhìn kìa! Cháy! Những cuộn khói to bay lên trời. Những ngọn lửa khác bắn ra thêm ở phía dưới. Gió lùa chút tro về hướng quán trọ. Ít bụi xám xám đậu vào tóc Joe Haveling. Ông Jensen và ông Smat rời khỏi cổng để xem.

- Gió thổi về hướng mình - Joe Haveling nói thật khế.

Chông của Anna như đang bị tê liệt. Bàn tay nắm chặt lan can dẫn lên cửa vào quán trọ.

Tiếng động cơ vang lên ngoài đường. Chiếc xe mà Ba Thám Tử Trẻ đã thấy đậu trước khu cắm trại đang chạy trốn như bị ma đuổi. Peter huơ tay và chạy ra đường để kêu xe dừng. Người lái thẳng xe.

- Có chuyện gì xảy ra ở khu cắm trại vậy? Peter hỏi.

- Một đám cháy dễ sợ! Người đàn ông mặc quần soọc ấp úng. Các cậu nên bỏ quán trọ đi đi. Cây cứ cháy dần, hết cây này đến cây kia. Rừng đang cháy. Gió đã thổi vào đồng lửa của chúng tôi. Tia lửa bắn ra. Tất cả xảy ra trong vài giây. Do cơn hạn hán, tôi không làm gì được. Giờ này, thì phía sườn núi này tiêu rồi. Không phải lỗi tôi. Gió và hạn hán... Tôi đến báo cho mọi người đây...

Hans đang chạy đến ngắt lời người cắm trại hoảng hốt:

- Chị Anna ơi! Hans la. Chị Anna! Chị ra nhanh đi! Konrad! Núi đang cháy!

Bà vợ ngồi trong xe sốt ruột.

- Anh Harold! Ta đi thôi!

Người đàn ông khởi động máy xe lại, rồi xuất phát làm bụi đường bay lên đầy.

- Hans! Konrad!

Lần này chính Joe Haveling đang la. Anh đã hoàn hồn và đang chạy đến

chỗ ống nước quấn bên tường.

- Thang! Joe hét lên với Hans. Dừng thang lên! Ta phải làm tràn ngập nước mái nhà để bảo vệ quán trọ.

Một con nai đột ngột chạy từ rừng ra băng qua đường và hoảng hốt chạy trên lối, không thèm để ý đến những người đang loay hoay cách nó có hai bước. Con nai vượt qua nhóm người đâm thẳng về phía sân trượt tuyết.

- Trời! Ông Smat thở dài và giọng nói run lên vì xúc động. Mấy người cắm trại kia đúng là tội phạm! Quân sát nhân!

Người đàn ông nhỏ phần nộ cao độ đang chạy theo con nai. Ông Jensen nắm cánh tay ông Smat kéo lại.

- Ông chạy đi đâu vậy? Jensen hỏi.

Một con sóc hoảng hốt chạy qua gần hai người và cũng lao về hướng sân trượt tuyết.

- Thả tôi ra! Ông Smat bức bối ra lệnh. Ông không hiểu sao? Thú chạy trốn đám cháy và tìm độ cao để trốn.

- Nhưng gió đang thổi về hướng đó - Jensen nhận xét. Nếu ông đi hướng đó, ông sẽ bị mắc kẹt.

Smat vùng ra bằng một động tác mạnh.

- Tôi phải đi! Ông vẫn cứng đầu nói.

Ông lao lên dốc. Đúng lúc đó, Anna bước ra khỏi nhà.

- Anh Joe ơi! Anna la lên. Ta phải đi khỏi đây thôi.

- Không bao giờ! Joe Haveling trả lời và mở vòi nước ra. Nước bắn ra thật mạnh. Anh chĩa tia nước lên mái nhà. Không bao giờ! Anh lặp lại. Ta phải cứu quán trọ. Và anh biết là có thể cứu được nếu ta ở lại đây.

Konrad tiến lên, nắm cánh tay chị họ.

- Ta đi! Konrad nói với Joe Haveling. Tụi em sẽ dẫn chị Anna đi cùng... Chị Anna! Chị sẽ đi cùng bọn em chứ?

Anna quay đầu lại để xem đám cháy đã tiến đến đâu. Bây giờ lửa đang hoành hành cách quán trọ chỉ còn khoảng một cây rưỡi. Gió nóng bỏng và tro cứ rơi xuống liên tục quanh nhà, dưới đất.

- Chị sẽ đi cùng tụi em! Konrad nói lại.

Anna thở dài và gật đầu.

- Babal! Konrad gọi. Peter! Bob! Tất cả leo lên xe!
- Khoan đã! Hannibal nói.
- Ta không thể chờ được - Konrad nói và bước ra bãi đậu xe cùng chị Anna. Ta hãy leo lên xe.
- Nhưng ta phải tìm chị Anna! Hannibal tuyên bố rõ ràng và thật lớn.
- Cái gì?

Konrad đứng lại để nhìn Hannibal trước, rồi nhìn cô gái bên cạnh mình. Cô đã lạng người trong tư thế tự vệ. Hannibal có cảm giác cô đã tái mặt, nhưng có thể là do ánh sáng lửa cháy phản chiếu lại.

- Anna đâu? Hannibal thản nhiên hỏi.

Joe Haveling thả ống nước ra.

- Thăng bé này khùng rồi - Joe la lên.
- Chị là bà Haveling - Hannibal tuyên bố với người phụ nữ trẻ. Hiện Anna Schmid ở đâu? Chị hãy nói đi. Nhanh!

Ông Jensen như bị sét đánh.

- Anna Schmid ở đâu? Ông lặp lại. Vậy chị không phải là Anna Schmid à? Ông hỏi thêm cô gái.

Cô gái có vẻ tự tin trở lại.

- Trước kia tôi là Anna Schmidt - cô trả lời. Còn bây giờ tôi là Anna Haveling, ai cũng biết rõ mà.

Cô nhìn thẳng vào mặt Jensen:

- Trước kia tôi là Anna Schmid và tôi sắp đi với hai em họ của tôi.
- Không! Hannibal la lên và bước lại gần cô.

Cô đột ngột mất bình tĩnh rồi hoảng hốt chạy ra xe của mình.

- Ê! Làm gì mà chạy nhanh thế! Jensen thốt lên.

Jensen lao theo, chụp lấy vai cô. Anna bị mất thăng bằng do bàn tay Jensen níu mạnh, vấp té. Khi đó một chuyện kỳ lạ xảy ra. Mái tóc vàng với hai cái bím cuộn tròn quanh đầu đột nhiên rơi khỏi đầu: Anna đội tóc giả!

Trong nháy mắt, Anna ngồi dậy bỏ chạy. Ba Thám Tử Trẻ nhận thấy tóc cô vàng gần như trắng, cắt thật ngắn.

- Chị không phải là chị Anna! Hans la lên.

Konrad bắt cô gái lại đúng lúc cô đang mở cửa xe.

- Chị họ của tôi đâu? Konrad gầm lên. Chị Anna đâu?

Thái độ của Konrad hung dữ đến nỗi cô gái rúc đầu vào vai và nép mình sát vào xe.

Chính Hannibal trả lời thay cô:

- Có lẽ chị Anna thật đang ở trong nhà chòi bên kia, gần thảo nguyên. Có phải vậy không?

Cô gái gật đầu khi nghe giả thiết của thám tử trưởng.

Konrad thả cô ra ngay. Hai giây sau, Ba Thám Tử Trẻ cùng anh Hans và anh Konrad lao lên sân trượt tuyết. Cần phải lên trên vùng cao trong khoảng thời gian ngắn nhất...

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 15

CON QUÁI VẬT

Khói từ đám cháy đã bắt đầu bay đến thảo nguyên khi cả nhóm lên đến đó. Hannibal có cảm giác phổi mình sắp nổ tung. Hannibal kiệt sức ngồi quỵ xuống cỏ cao, quay mặt khỏi hướng gió nóng hôi đang quét quanh vùng núi. Cách Hannibal không xa, một con mèo rừng nhảy xuống cây, đứng yên một hồi để người không khí, rồi chạy về hướng tây, phía những khoảng trống hoang mạc đầy đá nằm phía bên kia phần rừng trên núi.

Konrad kéo tay Hannibal.

- Nhanh! Đứng lên! Konrad ra lệnh. Em chỉ cho tụi anh xem chị Anna đang ở đâu?

Hannibal mệt nhọc ngồi dậy. Peter đang băng qua thảo nguyên, đâm thẳng về hàng cây phía bên kia.

Bob chạy theo sát, cố không để Peter bỏ xa mình quá.

Thú cũng chạy gần như vai kề vai với hai thám tử. Hannibal nhận thấy rằng cả thảo nguyên đầy sự sống. Có thú nhỏ thú lớn với cùng một mục tiêu là thoát khỏi kẻ thù chung: lửa!

- Nhanh! Nhanh! Konrad la lên nữa.

Hans đã vượt qua mặt Konrad và Hannibal, đang chạy phía sau Bob và Peter có vài mét.

Không trả lời Hans nổi, Hannibal ra hiệu mình đã hiểu và cố ép đôi chân run rẩy phải chạy tiếp xa hơn.

Hannibal có cảm giác như chân mình bằng chì và phải lê chân như đang tiến trong chỗ nước sâu. Hannibal nhận thấy rằng Peter và Bob đã dừng ở

bìa rừng để chờ thám tử trưởng. Cậu vấp lần nữa và đã té ngã nếu không được Konrad giữ lại.

- Chị Anna ở đâu? Konrad lo lắng hỏi.

Hannibal chỉ một chỗ có khối đá trắng to nhô lên khỏi cỏ.

- Em thấy Joe Haveling đi về hướng này.

Đúng lúc đó, có tiếng la yếu ớt vang đến. Tiếp theo là tiếng khiếp sợ. Đồng thời có tiếng nghe đục, như có người đang dùng hai nắm đấm vào một cánh cửa.

- Chị Anna ơi! Konrad gọi.

Một con chồn hôi chạy qua giữa hai chân Peter rồi biến mất dưới cây.

- Chị Anna! Tụi em đến đây! Đến lượt Hans hét lên.

Hans, Konrad, Hannibal cùng nhau đâm vào rừng, định hướng theo tiếng la và tiếng đập cửa. Peter bị ho liên tục. Hannibal không hiểu tại sao mình chưa bị ngạt thở.

- Chị Anna! Hans lại hét lên. Chị Anna ơi! Chị đang ở đâu?

- Đây!... Ngã này... Cho tôi ra đi!

Anh Hans và anh Konrad vượt qua Bob và Peter lao nhanh tới. Hai anh em chạy giữa cây rừng, bẻ gãy những cành cây ngăn cản đường chạy. Hai cánh tay của họ huơ như những cái gạt cỏ. Ba Thám Tử Trẻ đi theo sau. Đột nhiên cả nhóm đến một khu rừng thưa nhỏ và thấy có một nhà chòi ngay giữa.

Đó là một nhà chòi hết sức thô sơ, nhưng xây bằng ván gỗ chắc chắn và có giấy tráng nhựa đường để chống mưa gió. Nhà chòi hình vuông và chỉ có một cửa sổ nhỏ hẹp, gần như nằm ngay dưới mái để lọt ánh sáng vào. Giấy tráng nhựa hư hỏng khá nhiều, nhưng trên cửa có tay cầm và cái khóa mới toanh lóng lánh.

Ba thám tử bước vào khu rừng thưa, thì Hans đang cố phá cánh cửa bằng vai.

Cửa không lung lay chút nào.

- Cửa chắc quá - Konrad nói. Chị Anna ơi, chị đừng lo! Konrad nói với chị

họ. Tụi em sẽ đập ổ khóa.

- Núi đang cháy... - giọng nói của cô gái bị nhốt khàn khàn do sợ hãi. Tôi nghe mùi cháy. Bắt đầu cháy từ đâu vậy?

- Tuốt phía dưới, trên khu cắm trại! Konrad giải thích và cúi lượm một cục đá to lên. Còn thời gian mà. Can đảm lên! Tụi em sẽ giải thoát cho chị!

Cô gái bị nhốt im lặng vài giây rồi hỏi:

- Các người là ai? Hans và Konrad à?

Konrad mỉm cười rồi trả lời bằng tiếng Đức. Rồi do thời gian gấp rút, anh tiến hành đập ổ khóa bằng cái búa bắt đắc dĩ.

Luồng gió mạnh lùa một đám khói dày và cay vào chỉ nhóm.

- Nhanh lên! Hans kêu.

Konrad hươ cục đá cao hơn nữa và chuẩn bị đập xuống mạnh hơn những lần trước. Nhưng anh không kịp làm. Một tiếng hét khủng khiếp vang lên phía sau lưng.

Hans, Konrad và sa Thám Tử Trẻ quay lại cùng một lúc. Phía trên cao, ngay rìa khoảng rừng thưa, một sinh vật hình người to tướng đang đứng. Nó tức giận nhìn về phía đám cháy và dùng hai cánh tay khua không khí nóng bỏng đầy khói. Hannibal nhìn thấy hai con mắt viền đỏ. Những chiếc răng lóng lánh giữa lông phủ đầy mặt con quái vật khi nó hất đầu ra sau để hét lên một tiếng hoảng sợ.

- Con quái vật trên núi! Bob tái mặt nói.

- Cái gì đó? Cô gái bị nhốt hỏi. Tiếng hét vừa rồi là gì vậy?

- Suyt! Hannibal ra lệnh.

- Chị Anna, đừng nói nữa - Hans thì thầm vào cửa. Chị đừng động đậy.

Nhưng sinh vật hoang dã đã nghe thấy. Nó lắc cái đầu to tướng, nhấc khỏi mắt mớ lông tóc xồm xoàm gần che hết mắt. Rồi qua đám khói nó nhìn Konrad.

Anh chàng người Đức đứng yên hẩn, lưng tựa vào cửa, tay cầm cục đá.

Sinh vật khổng lồ tiến tới nhóm người, cúi đầu gầm gừ, rồi đâm thẳng vào Konrad.

- Cẩn thận! Peter la lên và nhảy sang một bên.

Con quái vật không thèm chú ý đến Peter và chỉ lo đâm thẳng vào anh Konrad tội nghiệp, như thể quy cho anh là người chịu trách nhiệm về vụ cháy rừng và về tất cả những hậu quả của chuyện này.

Konrad hét lên một tiếng, rồi đúng giây phút cuối cùng anh nhảy sang một bên. Sinh vật to tướng không tránh cửa kịp và va thật mạnh vào đó: trọng lượng và tốc độ lôi kéo nó về phía trước! Dưới cú sốc dữ dội, cánh cửa vỡ ra với tiếng ồn khủng khiếp.

Theo trớn, con quái vật rơi vào ngay giữa nhà chòi.

Rồi Anna la lên. Cô hét những tiếng mà Hannibal chưa bao giờ nghe... những tiếng hét cao the thé, biểu lộ một nỗi khiếp sợ khó tả. Cùng với những tiếng hét đó là tiếng rên rỉ của con quái vật có lẽ đã bị đau khi té.

- Chị Anna! Konrad tuyệt vọng kêu.

Hans dừng cảm thực hiện vài bước về phía nhà chòi. Anh sợ gần chết nhưng không gì có thể ngăn anh đi cứu cô chị họ.

- Chị Anna! Hans la lên. Con quái vật sẽ giết chị Anna!

- Sẽ không có chuyện, nếu ta vận dụng trí não! Một giọng nói hỗn hển phía sau.

Đó là ông Smat vừa mới bước vào khu rừng thưa. Trông ông có vẻ mệt mỏi, hỗn hển, quần áo đen khói, nhếch nhác thật thảm hại. Nhưng giọng nói cũng như hành động thì cương quyết:

- Không ai được động đây! Ông ra lệnh cho năm người. Ai nấy đứng yên tại chỗ! Để một mình tôi làm...

Nói xong, người đàn ông nhỏ bé đi qua trước ba thám tử và hai anh chàng người Đức đang đứng chững chững, rồi biến mất vào nhà chòi...

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 16

CHIẾN CÔNG CỦA ÔNG SMAT

Ông Smat vừa bước vào nhà chòi, thì tiếng rên rùng rợn chấm dứt. Mọi người nghe tiếng ông.

- Nào! Nào! ông nói bằng một giọng dịu dàng trấn an. Bạn bị đau, phải không? Nhưng không sao mà. Bạn vẫn còn rất khỏe.

Tiếng gầm gừ trả lời ông.

- Tôi biết, biết mà - Smat nói tiếp. Nhưng cứ ở lại với tôi bạn sẽ không bị làm sao đâu.

Tiếng gừ gừ biến thành một âm thanh dịu dàng hơn, nghe giống như tiếng khóc khẽ.

- Thôi! Đi nào! Ông Smat nói dỗ dành. Nhìn kìa! Bạn làm cho cô gái kia sợ! Bạn phải biết như vậy là hư lắm chứ!

Hannibal, Bob và Peter nhìn nhau chùng hững và cảm giác như đang nằm mơ.

Ông Smat xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà chòi. Đi sát sau ông là sinh vật khổng lồ. Vẻ bề ngoài của nó thật đáng gờm: nửa thú nửa người. Nó đi theo người bạn của loài vật y như một chú chó đi theo chủ: ngoan ngoãn và dễ thương.

- Chúng tôi sẽ lên trốn ở phần núi nằm phía bên kia rừng, tuốt trên cao - ông Smat thông báo cho đám khán giả của cảnh tượng lạ lùng này. Ở đó chúng tôi sẽ an toàn. Các cậu hãy lo cho cô gái tội nghiệp kia đi, trông cô không được khoẻ lắm.

Nói xong, ông Smat và người bạn đồng hành lạ lùng của ông lên đường và nhanh chóng biến mất giữa cây rừng. Khói dày đặc hơn bao giờ hết.

- Chị Anna ơi! Hans gọi.

Hans dùng chân đẩy các mảnh cửa vỡ, rồi bước vào trong nhà chòi. Konrad và Ba Thám Tử Trẻ đi theo anh.

Anna Schmid đang ngồi chồm hổm ở cuối nhà chòi, trong đó tối om, nhưng Ba Thám Tử Trẻ vẫn nhận thấy được rằng, mặc dù quần áo lôi thôi và tóc tai rối bù, nhưng cô gái trông giống y vợ của Joe Haveling.

- Hans hả? - Cô gái nói - Konrad? Có phải các em không?

Hans quỳ xuống cạnh chị:

- Tụi em lên tìm chị đây, chị Anna à! Tất cả chúng ta sẽ thoát khỏi đám cháy, nhưng phải làm nhanh. Xem nào! Chị đứng dậy đi nổi không?

Anna khó nhọc đứng dậy và vịn vào Hans. Hans choàng tay qua eo, giúp chị đi. Konrad cũng đỡ một tay.

- Thời gian gấp lắm! Konrad nhắc.

Anna ra hiệu mình hiểu. Nhưng do phản xạ, chị không thể kiềm nổi dòng nước mắt chảy trên má, để lại hai lằn sáng.

- Con thú kia... - chị nói khẽ - Con quái vật... là con gì vậy?

- Ta phải đi ngay, chị Anna ơi - Hannibal nói. Ta sẽ nói chuyện sau...

Khi Anna Schmid rời khỏi nhà tù để bước vào khoảng rừng thưa đầy khói, trông chị lom khom và yếu ớt như một bà cụ. Tuy nhiên sau khi đi được vài mét, chị đứng thẳng lại, ngẩng đầu lên và mỉm cười với Hans và Konrad. Anna đang lấy sức lại. Chị nắm tay hai người em họ.

- Nhanh! Bob kêu.

- Ta sẽ đi nhanh! Anna hứa.

Thật vậy, cả nhóm chưa đến được thảo nguyên, là chị Anna đã bước nhanh gần bằng Peter.

Khi ra khỏi rừng, sáu người nhìn thấy trên bầu trời một máy bay hình thù lạ lùng đang bay về hướng đám cháy.

- Máy bay chở borate! Bob nói. Nó sẽ phun chất lỏng xuống lửa. Hy vọng sẽ dập được đám cháy nhanh.

Peter là người đầu tiên chạy ra thảo nguyên. Khi đến đầu sân trượt tuyết, Peter dừng lại nhìn xuống.

- Tuyệt! Khi đó Peter thốt lên.

- Cái gì vậy? Hannibal hỏi.

- Có xe ủi đang tạo thành một chỗ ngăn lửa. Gần xong rồi. Cuối cùng thì Sky Village sẽ không cháy!

- Thế còn quán trọ? Anna hỏi. Có thoát nổi không?

- Quán trọ vẫn còn đó, hơi đen, nhưng còn nguyên vẹn.

Khi đến bờ sân trượt tuyết, Anna cũng dừng lại nhìn phía dưới. Chiếc xe ủi đang nổ máy ầm ỉ và hoàn tất việc làm trống một khoảng rộng lớn để cách ly quán trọ với vùng cháy. Phía bên dưới, trên con đường, một đám đông đang hiếu kỳ muốn xem cảnh tượng. Một chiếc máy bay thứ nhì vừa mới đến. Hai máy bay cùng phun một số lượng chất lỏng rất lớn.

Gần như cùng lúc, một cơn gió lạnh thổi qua thảo nguyên, không khí như dịu lại. Gió đã đổi hướng!

- Sky Village đã thoát nạn! Anna nói.

Rồi chị vui vẻ bắt đầu đi xuống.

Nhiều lần, Anna sém quỵ xuống do đôi chân còn yếu. Nhưng Hans và Konrad đỡ chị, và dù có run chân hay vấp, Anna vẫn tươi cười. Cuối cùng cả nhóm xuống đến quán trọ. Nhiều lính cứu hoả đội mũ sắt đi ngang qua cả nhóm mà không thèm nhìn. Charlie Richardson đang ở ngoài sân, lo tưới nước lên mái nhà quán trọ bằng ống nước tưới cây: phòng tia lửa châm cháy mái nhà.

Anna mỉm cười với anh nhân viên trạm xăng.

- Anh là một người hàng xóm tốt bụng - chị nói.

Charlie Richardson ngừng theo dõi tia nước bắn ra để nhìn Anna.

- Khi nào rảnh rồi, tôi rất muốn được mọi người giải thích xem chuyện gì đang xảy ra. Tôi không moi được lời nào từ cái tay đang ở bên trong...

Charlie Richardson hất cằm chỉ về phía quán trọ.

- Anh đang nói ai vậy? Hannibal hỏi.

- Jensen - Charlie nói - Ông ấy đang ở trong đó chờ mọi người về...

Hans, Konrad, Anna và Ba Thám Tử Trẻ vội vàng leo lên vài bậc thềm dẫn lên cửa. Mọi người bước vào phòng lớn...

Thật vậy, ông Jensen, người tự xưng là nhà nhiếp ảnh chuyên về động vật, có vẻ đang chờ đợi.... Ông đang ngồi trong một ghế bành bằng da. Đối mặt với ông, ngồi trong một góc sofa là người phụ nữ đã thay Anna trừng mắt nhìn ông. Tóc ngắn của cô rối bù. Mắt cô đỏ, như vừa mới khóc.

Joe Haveling nằm dài bên chân cô, dường như đang ngủ.

- Có chuyện gì vậy? Bob lo lắng hỏi.

Jensen ngược mắt lên và thấy Anna.

- Cô Anna Schmid à? Ông hỏi.

Rồi ông nhìn lại Anna giả danh.

- Không thể tin nổi! Phi thường! Ngoại trừ mái tóc, có thể tưởng là cùng một người!

Bob chỉ Joe Haveling.

- Có chuyện gì vậy? Bob hỏi lại.

Jensen mỉm cười và có vẻ vui lên.

-Ồ! Ông nói. Tôi buộc phải bắn vào hăn... bằng chính cây súng bắn thuốc ngủ!

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 17

CHÌA KHÓA CỦA VỤ BÍ ẨN

Khi lính cứu hỏa chiến thắng được đám cháy và không còn nguy hiểm gì nữa thì đêm đã xuống. Tuy nhiên dân làng vẫn còn thức. Nhiều người ở lại những điểm có khả năng cháy lại, nơi vẫn còn vài ngọn lửa con. Không được để cho gió thổi đi những tro còn nóng và làm cho than hồng trở lại.

Tại quán trọ Slalom, Hans và Konrad đang ngồi với chị họ. Anna nằm trên sofa đắp chăn và chuẩn bị khai báo chính thức với người đại diện của cảnh sát trưởng, một chàng trai trẻ đã trải qua một buổi chiều rất cực nhọc. Thật vậy, chính anh đã lo tổ chức cứu trợ và ngăn không cho đám đông hiếu kỳ đến gần chỗ cháy. Anh kéo ghế ngồi bên cạnh Anna và nghiêm khắc nhìn Jensen, ông này thì đang vui vẻ cười, âu yếm ôm cây súng lớn bắn thuốc ngủ của Joe Haveling.

Còn Joe Haveling thì đã tỉnh lại và đang nhìn Jensen bằng ánh mắt đầy hận thù. Cô gái tóc vàng bạch kim giả danh Anna Schmid ngồi trước bàn, nhắm mắt, đầu cúi xuống tay. Cô có vẻ mệt mỏi.

Anh phụ tá cảnh sát trưởng mở sổ ghi chép ra.

- Trước khi bắt đầu - anh nói với Jensen - mời ông bỏ súng xuống.
- Được thôi, nhưng anh phải xỏ còng cho tên vô lại kia trước đã. Lúc anh chưa tới, hắn đã toan chạy trốn một lần rồi. Tôi không muốn hắn làm lại.
- Sẽ không ai toan bỏ chạy đâu - anh cảnh sát cam đoan và chỉ khẩu súng đeo ở thắt lưng. Ông cất súng đi. Tôi không muốn có tai nạn.

Jensen nhún vai nhưng cũng đứng dậy để cất súng vào cái tủ dưới cầu thang. Sau đó ông đi lấy một cái ghế ở trong nhà bếp mang ra để ngay trước cửa, ngồi ở đó.

- Hay lắm! Hans tán thành.

Rồi anh cũng lấy ghế ngồi ở cửa nhà bếp.

- Bây giờ mọi ngõ ra vào đều đã được chặn - anh phụ tá cảnh sát trưởng nói

- ta có thể bắt đầu. Cô Schmid à, hai người em họ của cô có nói với tôi rằng cô muốn đệ đơn kiện Joe Haveling. Cô có thể cho tôi biết tội chính xác của hắn không?

- Tội bắt cóc! Konrad tức giận nói.

- Và ăn cắp! Hans nói thêm.

- Xin hai anh để cho cô Schmid nói... Mời cô bắt đầu từ đầu, được không?

Anna liếc nhìn Joe Haveling, rồi táy máy góc cằm.

- Lúc đầu - chị thở dài nói - người đàn ông đó đã tỏ ra rất tử tế. Hắn đến quán trọ và xin thuê căn phòng tốt nhất. Hắn khen cái máy kéo lên dốc của tôi. Hắn tự xưng là chủ tịch một công ty sản xuất xe đạp tuyết. Hắn bảo môn thể thao này rất có tương lai và mời tôi tham gia cổ phần vào công ty đó. Tôi từ chối. Hắn nài nỉ thêm một chút, rồi không nói thêm gì. Nhưng hắn ở lại ba tuần...

Anna dừng một chút rồi nói tiếp:

- Rồi có một ngày hắn thấy tôi đếm tiền để thanh toán một số hóa đơn. Hắn tuyên bố tôi nên thanh toán bằng séc hơn là bằng tiền mặt: theo hắn, thì như vậy đỡ nguy hiểm hơn. Tôi trả lời rằng tiền của tôi được an toàn, bởi vì tôi giữ tiền trong két sắt ở ngân hàng, và chỉ có mình tôi mở được két sắt đó. Hắn nhìn tôi một cách kỳ lạ... và dễ sợ. Tôi thú thật như thế. Tóm lại, chuyện này làm...

- Chính lúc đó cô đã nghĩ đến chuyện giấu chìa khóa phải không?

- Phải - Anna thú nhận. Thật ra làm như vậy cũng vô ích, vì chỉ có một mình tôi là có thể sử dụng chìa khóa. Có lẽ tôi đã hành động theo một bản năng tự vệ khó hiểu nào đó.

- À mà chìa khóa đó ở đâu? Hannibal tò mò hỏi.

- Ha ha! Hans phá lên cười. Buồn cười lắm! Chị Anna có nói bọn anh! Chị đã móc chìa khóa vào một cái lò xo dưới nệm giường... và vợ chồng Joe Haveling đã ngủ lên đó mà không hay biết gì !

Joe Haveling như sắp nghẹt thở. Hắn đứng phắt dậy, nhưng người đại diện pháp luật buộc hắn ngồi trở xuống ghế.

- Cô Schmid, cô cứ kể tiếp đi!

- Thế rồi hai ba ngày sau lần nói chuyện về tiền của tôi - Anna nói - con

người đó đã đột nhập vào nhà bếp với một khẩu súng. Hắn đe dọa sẽ giết tôi nếu tôi không nói chìa khóa ở đâu. Tôi nghĩ rằng dù có nói, hắn vẫn giết tôi như thường. Nên tôi từ chối.

- Rồi sao nữa?

- Thay vì giận dữ như tôi tưởng, hắn lại cười và nói hắn không vội. Hắn dùng súng đe dọa bắt tôi phải đi với hắn lên thảo nguyên, nơi có nhà chòi của ẩn sĩ xây cách đây vài năm. Hắn đã lắp sẵn ổ khóa mới ở cửa và nhốt tôi trong cái nhà tù ấy. Tôi ở trong đó một mình suốt hai ngày không gặp ai cả. Chỉ bánh mì và nước lã. Về sau hắn trở lại mỗi ngày, mang thức ăn cho tôi và gắng hỏi tôi về chìa khóa. Tôi kiên quyết không nói gì hết. Tôi hoàn toàn tin chắc là nếu nói ra chỗ giấu chìa khóa, thì hắn sẽ thủ tiêu tôi ngay.

- Tôi hiểu. Cô Schmid ơi, vậy cô ở trên đó bao lâu?

- Sáu ngày... có thể bảy. Khó nói lắm. Tôi không còn có ý niệm về thời gian nữa. Rồi hôm nay tôi ngủ thấy khó và tôi hoảng sợ. Tôi dùng hết sức để la hét. Rồi hai em họ của tôi đến. Và ba cậu bé kia... và cả con thú khủng khiếp kia... Người đàn ông nhỏ lạ lùng đã nói chuyện với con thú, rồi hai em tôi... hai em tôi...

Anna Schmid úp mặt vào tay khóc.

- Chị Anna - Hans nói tử tế - Em sẽ mang nước đến cho chị.

- Thôi cảm ơn. Không cần đâu.

Anna dùng tay lau má.

- Chị muốn biết làm cách nào hai em đã biết chị ở trên đó!

- Hannibal Jones đã đoán ra - Hans giải thích. Konrad và em cứ tưởng người phụ nữ thế chỗ chị đúng là chị. Người đó quá giống tấm hình mà chị đã gửi cho tụi em.

- Và vẫn còn giống - Hannibal nói. Nếu người kia đội tóc giả trở lại, thì sẽ rất dễ lầm. Giống nhau như đúc! Em cũng tưởng người phụ nữ kia là chị Anna. Chính chiếc nhẫn cưới và chữ ký trên một mẫu giấy đã làm cho em nghi. Em rất tiếc là không đoán ra được sự thật sớm hơn.

- Nhẫn hả? Anh cảnh sát ngạc nhiên hỏi lại. Chữ ký nào?

- Người phụ nữ kia tập ký tên của chị Anna... Giả chữ ký, mỗi ngày, trên giấy. Ông chồng gọi là làm bài tập. Nếu là Anna Schmid thật, thì cần gì

phải làm như vậy? Còn chiếc nhẫn... thì nhẫn quá rộng. Mà người đó đã khẳng định rằng hai người đã cưới nhau tuần rồi. Một cô dâu mới phải có chiếc nhẫn đeo vừa. Điều này cho em nhớ lại thím Mathilda. Khi thím em bắt đầu ăn kiêng để ốm đi, thì nhẫn bị rộng ra. Và thím phải tháo nhẫn ra để làm một số việc, giống bà Haveling. Bởi vì bà đúng là bà Haveling phải không?

- Cô ấy sẽ không nói gì, khi chưa có mặt luật sư - Haveling lầm bầm. Và tôi cũng thế.

Không thềm để ý đến hăn nữa, Hannibal vui vẻ nói tiếp:

- Cháu nghĩ rằng chuyện đã diễn ra như thế này: Joe Haveling đã đến đây như một lữ khách bình thường. Rồi hoàn toàn ngẫu nhiên, hăn phát hiện rằng cô chủ quán giống vợ mình như đúc. Sự việc này sẽ không gây hậu quả gì nếu xảy ra đối với một người khác. Nhưng Joe Haveling là một tên tội phạm đã thấy được lợi thế có thể lợi dụng từ tình huống này.

- Dĩ nhiên là tội phạm! Jensen nói thêm. Thậm chí đó là loại tội phạm tâm cỡ. Bằng lời lẽ ngọt ngào, hăn đã dụ khị được bà chị tôi đầu tư mười ngàn đôla vào một công ty mỏ và tiền lãi chỉ do hăn tưởng tượng ra mà thôi. Rất tiếc là mỏ không còn sản xuất ra gì từ lâu rồi, nhưng công ty thì vẫn còn tồn tại. Nên bà chị tôi không có cách nào để kiện tên lừa đảo này!

- Nhưng còn ông! Peter tố cáo - Ông không phải là nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp, đúng không?

- Không - Jensen mỉm cười thú nhận. Tôi buôn bán đồ sành sứ ở Tahoe. Một hôm, chị tôi đã nhìn thấy Joe Haveling và người phụ nữ kia vào một quán cà phê. Khi bọn chúng bước ra, chị đã chụp hình và ghi bảng số xe. Chúng tôi nghĩ rằng tên lừa đảo đã tìm ra được một nạn nhân mới. Tôi đến đây với tấm hình của Joe Haveling, bởi vì chính tôi chưa bao giờ thấy mặt hăn thật. Do mùa này ít du khách, nên tôi tự xưng là nhà nhiếp ảnh động vật.

- Vậy chú đến quán trọ này để bảo vệ chị Anna à? Bob hỏi.

- Để bảo vệ và để bắt quả tang tên lừa đảo. Rất tiếc khi tôi đến, thì tôi thấy hăn đã cưới cô Anna Schmid mất rồi. Đó là một trở ngại đối với kế hoạch của tôi. Một đêm tôi đã lục lạo trong đồ của cô Anna, nhưng tôi không tìm

ra bằng chứng rằng Joe Haveling mưu toan chiếm đoạt tài sản của cô. Tôi không hiểu nổi hẳn đang âm mưu cái gì.

- Dĩ nhiên! Hannibal nói. Ta hãy quay lại từ đầu và tưởng tượng Joe Haveling gặp chị Anna lần đầu tiên và nhận ra chị giống vợ hẳn như hai giọt nước. Lúc đầu hẳn không biết lợi dụng việc này như thế nào. Hẳn chỉ tìm cách moi tiền của chị bằng cách mời mua cổ phần của một công ty làm ăn thua lỗ nào đó. Khi chị Anna từ chối, hẳn mới nghĩ đến chuyện khai thác chuyện hai người giống nhau như lột. Thế là hẳn ở lại quán trọ để biết về các thói quen của chị Anna. Hẳn đã tìm thông tin về tình trạng tài chính của chị bằng cách lên xem sổ sách. Mà hẳn cũng biết chị Anna để tiền mặt trong két sắt ở ngân hàng. Sau khi lên kế hoạch thay chị Anna Schmid bằng vợ hẳn và nhốt chị trong nhà chòi ẩn sĩ xong, Joe Haveling đi về hồ Tahoe rước vợ về.

Sau đó hẳn thông báo là mới cưới chị Anna. Không ai nghi ngờ gì và đáng lẽ mọi việc đã êm xuôi nếu không có chuyện chìa khóa! Việc anh Hans và anh Konrad đến cũng gây phiền phức cho bọn chúng. Nhờ có đọc thư từ của chị Anna nên bọn chúng không bị hố. Joe Haveling đã quyết định có thái độ thân thiện với anh Hans và anh Konrad để không bị nghi ngờ. Nên hẳn mời hai anh ở lại quán trọ. Chị Anna giả danh đã rơi vào thế khó xử, nhưng rồi cũng xoay sở được. Em nghi chị Anna giả cũng gốc gác là người Đức giống chị Anna thật, nhưng không chịu nói tiếng mẹ đẻ vì sợ bị lộ qua giọng nói khác với giọng nói của tỉnh quê chị Anna.

- Bây giờ thì mình hiểu tại sao sự có mặt của anh Hans và anh Konrad làm cho chị ta khó chịu và căng thẳng như vậy! Peter nói.

- Trở lại chuyện chìa khóa - Hannibal nói tiếp - bà Haveling nhất định phải tìm ra chìa khóa, vì bà có thể sử dụng dễ dàng. Ở ngân hàng ai cũng biết chị Anna Schmid và nhân viên quản lý két sắt sẽ không nhìn kỹ chữ ký. Nhưng nếu phải phá ổ khóa két sắt để thay, thì sẽ khác. Anna sẽ phải nói chuyện với nhiều người, ký tên nhiều lần, tóm lại như vậy sẽ nguy hiểm hơn. Hôm phải ký tên nhận xi măng, tay của chị Anna giả bị run. Nên chị bị chòng thúc ép phải luôn tập ký. Khi có được trong tay tờ giấy chị Anna giả ký nhiều lần, em đã đoán ra sự thật. Và em cũng hiểu ra tại sao Joe

Haveling phải lên thảo nguyên mỗi ngày.

Phụ tá cảnh sát trưởng khép sổ ghi chép lại rồi lần lượt nhìn hai phụ nữ.

- Thật khó tin rằng hai người có thể giống nhau như thế! Anh nói khề. Nhưng ta hãy nói lại về cây súng bắn thuốc ngủ. Có phải tên Joe Haveling dùng cây súng đó để đe dọa cô không, cô Schmid?

- Không phải - Anna nói. Hänn có cây súng thường.

Cánh cửa mở ra phía sau lưng ông Jensen. Ông Smat bước vào, đen thui vì dính khói, có vẻ mệt mỏi, nhưng mỉm cười.

- Quán trọ không bị cháy! Ông vui vẻ nói.

Rồi ông nhìn thấy chị Anna, người phụ nữ giống chị, phụ tá cảnh sát trưởng và cuối cùng là Hans đang chặn cửa nhà bếp.

- Trời đất! Ông thốt lên. Có chuyện gì vậy?

- Chuyện khá phức tạp và hơi dài - Bob nói. CHÚ sẽ được nghe giải thích sau.

- Ông này có liên quan gì với vụ này không? Phụ tá cảnh sát hỏi.

-Ồ! Không! Hannibal đáp. Ông Smat đúng là người mà ông tự xưng: một người hiểu thú vật...

- Và biết làm cho chúng nghe mình! Ông Smat mỉm cười nói hết câu.

- Có ai có thể giải thích cho tôi nghe Joe Haveling làm gì với cây súng bắn thuốc ngủ không? Người đại diện công lý hỏi.

- Thật là kinh tởm, đúng không? Ông Smat nói. Tên kia định bắt một con thú hoang cho vào chuồng. Tội ác tày trời!

- Ý ông nói là ngoài những hành vi tội lỗi khác, hänn còn có ý định bắt một con gấu hả?

- Không phải là một con gấu! Peter xen vào.

- Anh sẽ không tin nổi - ông Smat nói với cảnh sát - nhưng Joe Haveling tưởng rằng trên núi có quái vật. Hänn cứ mong bắt một con thú lạ mà chưa ai biết đến để cho người ta trả tiền nếu muốn xem.

- Con quái vật? Anh phụ tá cảnh sát trưởng sững sốt hỏi lại. Phải khủng mới nghĩ như vậy.

- Vậy mà hänn ta tin. Ai cũng biết rằng trên núi có con quái vật nào đâu, đúng không?

Ba Thám Tử Trẻ nhìn theo ông Smat mỉm cười rồi phấn khởi chạy lên phòng.

Alfred Hitchcock

Vụ bí ẩn con quái vật trên núi

Dịch giả: Đài Lan

Chương 18

ÔNG HITCHCOCK ĐƯỢC BIẾT MỘT BÍ MẬT

Hai ngày sau khi trở về Rocky, Ba Thám Tử Trẻ đến thăm ông Alfred Hitchcock.

- Một lần nữa báo chí lại nói về các cậu - nhà đạo diễn lừng danh nói. Tôi đoán rằng các cậu sẽ viết bản tường thuật chi tiết về cuộc phiêu lưu hấp dẫn. Các cậu định đặt tựa như thế nào?

- Tụi cháu định đặt là “Vụ bí ẩn con quái vật trên núi” - Hannibal trả lời.

- Quái vật hả? Ông Hitchcock chau mày hỏi. Tôi đã đọc tất cả những gì viết về vụ bắt cóc Anna Schmid, nhưng đâu thấy nói đến quái vật nào đâu.

- Bởi vì tụi cháu không nói hết cho nhà báo - Babal giải thích.

Bob đưa tập hồ sơ cho nhà đạo diễn.

- Biết lắm mà! Ông Hitchcock vừa nói vừa mở tập hồ sơ bắt đầu đọc.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng chờ, trong khi ông Hitchcock đọc qua những ghi chép của Bob. Khi đọc xong, nhà đạo diễn trả lại Bob tập hồ sơ rồi nói:

- Suy luận thật xuất sắc, Hannibal à! Vậy là có quái vật thật hả?

- Chính mắt tụi cháu nhìn thấy - thám tử trưởng khẳng định. Nhưng nếu nói ra thì ai tin? Anh Hans, anh Konrad và chị Anna cũng có thấy nhưng không dám tin vào mắt mình. Anh Hans và anh Konrad đã nhanh chóng quyết định rằng đó là một con gấu đứng trên hai chân sau. Chị Anna thì giấu sự việc này tận đáy trí nhớ mình và dứt khoát không chịu bàn về nó. Còn ông Smat thì câm như hến: ông sẽ không bao giờ nói gì!

Peter nói tiếp:

- Sau khi anh phụ tá cảnh sát trưởng ra về, ông Smat đã tuyên bố rằng nếu tụi cháu nói bất cứ điều gì về con quái vật với các nhà báo hay cảnh sát trưởng, thì chính ông sẽ xác nhận rằng tụi cháu chỉ nhìn thấy một con gấu. Sẽ là tiếng nói của ông chống lại tiếng nói của tụi cháu... lời nói của một người có lý trí chống lại lời của một đám trẻ con. Ai thêm tin trẻ con?

- Vậy các cậu đang tiết lộ cho tôi một điều bí mật! Ông Hitchcock nói. Tôi rất vui được chia sẻ cùng các cậu. Hannibal này! Chắc là ông Smat, người bảo vệ thú vật, đã đánh cậu ngất xỉu để xoá dấu vết của con quái vật? Người theo chủ nghĩa hoà bình mà cư xử gì lạ vậy!

- Đúng ông ấy, thưa bác! Hannibal trả lời. Ông ấy đã thú nhận và xin lỗi... ông không định đánh mạnh... Chỉ mong làm cho cháu sợ và bỏ chạy! Ông lợi dụng cháu bị ngất, như định lợi dụng nếu cháu bỏ chạy, để xoá dấu chân bên bờ khe vực. Ông ấy nhỏ con, nhưng khoẻ lắm!

Bob nhận xét:

- Dù sinh vật mà ông Smat muốn bảo vệ có là gì đi nữa, cách thức hay nhất để thành công là phủ nhận sự tồn tại của nó.

- Rất đúng - ông Hitchcock đồng tình. Nếu công chúng biết rằng trên núi có một con quái vật, thì sẽ có ngay một tá kẻ như Joe Haveling để lùng bắt nó không thương tiếc.

- Theo một nghĩa - Bob thở dài - thì cháu rất vui mừng rằng sự việc đã kết thúc như vậy. Hôm qua, cháu đã bỏ ra hai giờ ở thư viện, để tham khảo sách về lịch sử Californie. Từ lâu người ta đã cho biết là có những dấu vết kỳ lạ ở vùng dãy núi này. Hy Mã Lạp Sơn không phải là nơi độc quyền về cái mà người ta gọi là người tuyết. Cũng may là từ xưa đến nay, chưa ai chứng minh được về sự tồn tại của nó. Cháu chỉ mong sao cho nó được tiếp tục sống yên ổn trên núi.

- Theo cháu - Hannibal tuyên bố - con vật mà tụi cháu đã thấy đã đi xuống quán trọ để tìm thức ăn, y như gấu. Chính cái đói đã thôi thúc nó rời bỏ chỗ trú ẩn. Ông Smat đã thấy dấu chân nó ngoài sân quán trọ, hai ngày trước khi tụi cháu đến. Joe Haveling cũng đã thấy như thế, bởi vì chính hôm đó hắn đã mua súng bắn thuốc ngủ và gấp rút mời thợ từ Bishop đến để đào hố. Ông Smat không hề tin chuyện hồ bơi. Ông ấy vội vàng lên núi tìm con quái vật để cảnh báo nó. Ông ấy đã đi qua nhà chòi ẩn sĩ nhiều lần, nhưng do ông không nói gì, nên chị Anna không hề biết là có người. Nếu không chị đã kêu cứu rồi.

- Tội nghiệp Anna quá - ông Hitchcock thở dài. Cô ấy đã sống qua những ngày khủng khiếp.

- Chị ấy đã khoẻ lại khi tụi cháu đi - Peter nói. Anh Hans và anh Konrad không biết làm thế nào để chứng tỏ tình cảm với chị nữa. Hai anh yêu mến chị hơn bà kia nhiều gấp trăm lần. Để nhớ lại thời thơ ấu, chị đã làm bánh và pha sữa cacao cho... Anh Hans và anh Konrad cũng đã phá cái hồ hồ bơi rồi. Ông Smat rất vui khi chứng kiến việc đập bỏ.

- Chắc là ông Jensen cũng vui mừng khi thấy tên lừa đảo chị mình đi tù - ông Hitchcock nói.

- Khỏi phải nói! Peter kêu lên. Ông ấy đã ớn lạnh khi nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra với chị Anna thật, trong khi ông lo bảo vệ chị Anna giả. Joe Haveling còn hơn một tên lừa đảo bình thường. Tụi cháu được biết hẳn từng tham gia cướp có vũ trang. Thậm chí có lần hẳn đã cướp ngân hàng và bắn vào một người nhưng may là người đó không chết. Nhưng Joe Haveling vẫn là một tên giết người.

- Bây giờ thì ông Jensen lấy làm mừng vì đã không vạch mặt Joe Haveling

- Bob nói thêm. Nếu làm như thế, thì ông đã gặp nguy hiểm, có thể bị Joe Haveling thủ tiêu. Ông ấy có nói với tụi cháu là rất ớn bạo lực từ lúc đêm chụp hình con gấu.

- Ủa! Ông Hitchcock hỏi. Tại sao ông ấy lại chụp pô hình đó? Và ai đánh ông ?

- Ông ấy đã xác nhận điều mà cháu đã đoán ra rồi - Hannibal giải thích. Ông chụp tấm hình đó để chứng minh rằng ông thật sự là nhà nhiếp ảnh động vật. Đêm hôm đó, ông nhìn qua cửa sổ và thấy một con gấu đi về chỗ thùng rác. Ông đã nảy ra sáng kiến chụp hình nó... Còn ai đánh ông, thì có lẽ là con quái vật. Ông Smat nghĩ rằng đèn flash đã làm cho con quái vật đang lùng sục thức ăn gần đó hoảng sợ. Theo bản năng, con quái vật đã đánh. Còn Jensen thì nghĩ mình bị một con gấu thứ nhì.

- Vậy Jensen không biết gì về bí mật con quái vật trên núi à? Ông Hitchcock hỏi.

Bob lắc đầu:

- Tụi cháu cảm thấy không cần nói. Mà có nói, chưa chắc gì ông tin. Cháu nghĩ ngoài bác, sẽ không ai tin tụi cháu đâu - Bob mỉm cười nói thêm.

Sau khi suy gẫm vài giây, ông Hitchcock nói tiếp:

- Tôi thấy các cậu đồng tình với thái độ của ông Smat.
 - Dạ đúng - Hannibal nói. Ông Smat đã thuyết phục được tụi cháu. Cháu không thể nói rằng cháu thích vẽ bề ngoài của con quái vật, nhưng cháu thấy đưa nó vào chuồng cho công chúng xem thì không hay...
 - Vả lại - Bob nói thêm - cũng hay khi nghĩ rằng đâu đó trên núi, có một con thú hoang đã chưa được xếp loại, chưa được đưa vào sách... tức là chưa được biết đến. Ở... ý cháu muốn nói là...
 - Cậu là một người tình cảm - ông Hitchcock đánh giá. Nhưng tôi tán thành khi cậu có ý muốn bảo vệ những bí ẩn của thiên nhiên! Ngày nay còn quá ít chỗ chưa được thám hiểm. Ta cần những ẩn số và truyền thuyết để kích thích tưởng tượng của ta.
- Ông đứng dậy, mỉm cười với Ba Thám Tử Trẻ.
- Vậy ta hãy chúc con quái vật trên núi sống lâu trăm tuổi - ông Hitchcock nói. Nhưng ở địa vị các cậu, tôi sẽ đăng toàn bộ câu chuyện. Con quái vật vẫn thuộc truyền thuyết. Bởi vì, như các cậu đã nói, sẽ không bao giờ có ai tin!

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: HanAn

Nguồn: HanAn / VNthuquan - Thư viện Online

Nhà Xuất Bản Trẻ (1999)

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 1 năm 2010